

İşçi-köylü'den sonra Özgür gelecek de kapatıldı SUSTURULAMAZ!

Yeni demokrasi

umutyayimcilik@ttmail.com

Özel Sayı: **2008/33**

*28 Kasım-13 Aralık 2008 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN: 1307-878X

Halâ mı yalan söylüyorsunuz?

"Kriz bizi teğet geçer", "Hamdolsun anlatıldığı gibi, korkulduğu gibi birşey ekonomide söz konusu değil", "Ülkemizde şu anda öyle anlatıldığı şekilde bir kriz söz konusu değildir, ama tabii ki bu esinti, bu dalga bizleri de tesiri altına alabilir, özellikle de önümüzdeki yılın ilk altı ayında sıkıntı yaşayabiliriz."

Bu sözler, Başbakan'ın krizle ilgili son dönemde muhtelif zamanlarda yaptığı açıklamalardan birkaç tanesi... Halkımız politikadan bahsederken "yalan söyleme sanatı" diye boşuna dememiş. Ama yalanın bu kadarına da pes doğrusu! Krizin teğet geçmekte olduğu ülke gerçekliğine bir göz atalım!

2008 yılında doğalgaza % 80, elektriğe % 25 oranında

zam gelirken DİSK'in yaptığı açıklamaya göre 2008'in başından bu yana 20 bin kişi işten atılmış.

TÜİK rakamlarına göre 2008 Ağustos ayındaki işsiz sayısı geçen yılın aynı ayına göre 207 bin kişi artarak 2 milyon 439 bin kişiye ulaşmış. Gerçek rakamın ise 5 milyona (% 18.5) yaklaştığı biliniyor. 2008 yılında tarım % 3.5 küçülürken, inşaat sektörü yüzde 20'den yüzde 0.9'a düşmüş. Türkiye ekonomisinin büyüme oranı ise yüzde 7'den 1.9'a gerilemiştir. Tabii küçülmeyen rakamlar da var, Başbakanlığın bütçedeki payı gibi (1 milyar 858 milyon YTL)!

Belli ki Erdoğan'ın açıklamaları sadece zenginlerle sınırlıdır. Yoksa halk, krizi iyiden iyiye hissetmeye başlamış durumda.. Bu yüzden soruyoruz: **Hala mı yalan söylüyorsunuz?**

Proleter Yaklaşım

"Mustafa" 85 yıldır vizyonda,
Bu sinemalarda... (1)

X Sayfa 3

Emekçiden...

Egemenlerin krizi ve
sendikalara yansımaları...

X Sayfa 4

Kutup Yıldızı

İnisiyatif ve sorumluluk

X Sayfa 11

Evrensel

Kurtuluş sahte vaatlerle
değil, ezilenlerin
mücadelesiyle gelecek!

X Sayfa 13

Kürt cumhurbaşkanı mı?

Logosunda "Türkiye Türklerindir" faşist sloganını taşıyan Hürriyet gazetesinin genel yayın yönetmeninin-en azından görüntüde-Kürt cumhurbaşkanı seçecek kadar geliştik mi, ilerledik mi? minvalinde bir soru sorması kelimenin tam anlamıyla ironiktir. Özkök kendi gazetesini herhangi bir gün eline aldıysa yanıtı da bulmuş olması gerekir! Fakat konuyu Özkök'ün manipüle ettiği biçimde tartışmak açıkça "zokayı yutmak" olur. Madem burjuva-feodal basının amiral gemisi Hürriyet'in Genel

Yayın Yönetmeni sormuş biz de yanıtlayalım. Siz ancak Sedat Bucaklar gibi A. Kadir Aksu'lar gibi devletin hizmetine girmiş, kraldan çok kralcı olan "Kürtleri" seçebilirsiniz. Siz ancak şu ya da bu yöntemle Kürtlerin Türklerden ayrı bir ulus olduğu gerçeğini reddedenleri seçebilirsiniz. Siz ancak hakim sınıfların çıkarına kim geliyorsa onu seçtirtirsiniz. Sahi cumhurbaşkanlığı şöyle dursun da siz; Kürt ulusal kimliğini savunan birine gazetenizde iş verir misiniz? X Sayfa 9

Önce işçi-köylü ve hemen ardından da Özgür Gelecek gazetelerinin ardı ardına kapatılmasına rağmen "Daha nitelikli bir kitle faaliyeti için daha nitelikli gazete" kampanyamız tüm coşkuyla sürüyor.

Egemenlerin tüm saldırılarına rağmen okurlarımız yaptıkları toplu dağıtımlar, kapatma karşıtı eylemler ve emekçi halkımıza yönelik saldırılar karşısında örgütlenme çağrısı yapan eylemlerle çözümün gerçek adresini gösteriyorlar.

Krizin sebebi biz değiliz

Mali krizi, fırsata çevirerek, kârlarına kâr katmanın aracı haline getirme çabasındaki patronlar, işçi ve emekçi yığınlara dönük hak gasplarına iyice hız vermiş durumdadır. Son süreçte **kitlesel işten çıkarma, zorunlu izin, üretimi durdurma** gibi uygulamaların yoğunlaşması karşısında emekçiler de tepkilerini eylemlerle dile getiriyor. X Sayfa 4

Kurşun polisten, alkış devletten...

Polis şiddeti tüm hızıyla devam ediyor. Hemen her gün yeni bir cinayet haberi ile uyanıyoruz. Polis, büyük bir performans göstererek her gün icraatlarına bir yenisini ekliyor. Toplum "adam etmekte" kararlı görünen polis, bunun önünde hiçbir engel tanımıyor. **Hiç zaman kaybetmeden silahına sarılıyor, kurşun yağdırıyor, "adalet" dağıtıyor.** X Sayfa 7

ÇAĞRI

DİSK ve KESK tarafından 29 Kasım tarihinde Ankara'da örgütlenen "Kriz, İşsizliğe, Yoksulluğa ve Zamlara Karşı Emek, Barış ve Demokrasi Mitingi"nde Partizan ve DDSB Pankartları Altında Buluşalım.

Yeni Demokrasi'den

Merhaba...

X Sayfa 2

Bu kış da "Ayaz"ma'dayız!

Kentsel Dönüşüm Projesi kapsamında evleri yıkılan **Ayazma Mahallesi** halkı, **13 Kasım Perşembe** günü, kurdukları çadırların yıkılmasıyla bir kez daha sokakta kaldı. Kışın soğuk yüzünü hissettirmeye henüz başladığı bu günlerde yapılan yıkım, çocuk, kadın, genç, yaşlı demeden herkesi perişan etti. Yaklaşık 3 yıl kadar önce başlayan yıkımlarla birlikte, 2 bin kadar olan hane sayısı 18'e düşmüş durumda. Haklarını alabilmek için çadır kurarak yaz kış demeden direnen Ayazma halkı, açtıkları davayla da barınma haklarına sahip çıkıyorlar. Ayazma halkının yaşadıklarını yerinde görmek ve okurlarımızla paylaşmak amacıyla bir ziyaret gerçekleştirdik.

Öğlen saatlerinde yola çıkıyoruz. Daha yolda başlıyor Ayazma'nın çilesi; otobüste konuştuğumuz insanlar dertli. Konu bir krizden açılıyor, bir yıkımlardan... Otobüsten iner inmez, karşımızda dev bir tabela; "**TOKİ Başbakanlık Konutları**" yazılı. Kentsel Dönüşüm Projesi olarak bilinen proje üzerine yaptığımız haberlerde çok fazla trajediyle karşılaştık. Belki de bunlardan en fazla can acıtanlarından birisini görmek üzere gittiğimiz Ayazma, savaş sonrası bir kenti anımsatıyor. Yıkılmış onlarca ev, soğukta perişan bir halde oynayan çocuklar, moloz yığınları arasında evlerinden sürgün edilen insanların eşyaları... Periyodik bir hal almış, Küçük Çekmece Belediyesi için Ayazma'yı yıkmak. Geçtiğimiz yıl yine bu aylarda yıkılan mahalle için, bekleyin demekten başka bir şey yapıldığı yok. Küçük Çekmece Belediye Başkanı Aziz Yeniay verdiği demeçlerde, hala "**kimseyi mağdur etmeyeceklerini**" söylüyor. Mağdur etmemekten anladığı yıllarca kar kış demeden hayatta kalmayı başarmak olsa gerek.

Biz bu vatanın evladi değil miyiz?

Ayazma Mahallesi'nin içinde, moloz yığınlarının arasında dolaşıyoruz. Etrafta tek tük kalmış evlerin de bir tarafları yıkılmış vaziyette. Çadırların yıkıldığı yere gitmeden önce, tapusu olan ev sahiplerinden, **İsmail Dilek ve Gül Ahmet Kuzucu** ile görüşüyoruz. Adalet ve devlete güvendiklerini söylüyorlar ancak, ne belediyede ne de herhangi bir yerde muhatap bulamayınca, biraz şaşırmış, oldukça da öfkelenmiş durumdadılar. "**Biz bu vatanın evladi değil miyiz kardeşim?**" diyor Gül Ahmet Kuzucu. Devletten haklarını isterken, devlete borçlu duruma düşmek üzere olduklarını belirterek, "**nerede görülmüş böyle bir şey, biz iki katlı evimizi veriyoruz, karşılığında 40 bin YTL alıp, üstüne borçlanıyoruz**" şeklinde şikâyet ediyor. Çadırları yıkılanlar için, "bak nasıl direndiler, şimdi haklarını alacaklar. Ama bazı korkaklar vardı, onlar çekip gittiler. Helal olsun adamlara!" şeklinde çadırlarda direnenleri övmeyi de ihmal etmiyor. Dava açmadıkları gibi, var olan davaya da müdahil olmadıkları halde bir şeylerin değişeceğini düşünüyorlar. Çelişkili olan ise, "Belediye Başkanı'nın ayağına kadar gittik, ama bizi muhatap almadı. İki kere dilekçe verdim, cevap yok. Başbakan'a mektup yazdım ama cevap gelmedi" demesine rağmen hala "devletten bir şeyler bekliyor" olmaları. İlk evleri yıkılanla-

ra daha fazla para verildiğini, kendilerine ise yarı fiyatının bile verilmediğinden şikâyet ediyorlar. Zamanında mücadele eden ev sahiplerinin belli kazanımları olduğu gibi kimi "uyanıkların" da vurgun yaptığını anlatıyorlar.

Yıllardır burada yaşadıklarını söyleyen Gül Ahmet Kuzucu, "benim cebimde 45 YTL para var. Emekliyim, aldığım para yetmiyor, çocuklarım getirdikleri parayla geçinmeye çalışıyoruz. Kriz nedeniyle çalıştığım iş yeri kapandı. Ben de aylardır işsizim" şeklinde kendi durumunu anlatıyor. Belediye'den bir tanıdıklarının çok rahat bir şekilde size ev falan vermeyecekler dediklerini anlatıyorlar. Aldıkları duymalara göre TOKİ yerleri çoktan satmış bile. Metrekaresi 4 bin YTL'den. Belediye de Ayazma'yı boş arazi, tarla olarak gösteren resmi işlemleri tamamlamış.

Yıkılan umutlar...

Çadırları yıkılan ailelerin yanına doğru gidiyoruz. İlk gözümüze çarpan Başibüyük Mahallesi'nin getirmiş oldu büyük çadır. Çadırları yıkılan aileler burada yaşamak için mücadele veriyorlar. Ne elektrik var ne de su. Bir kişinin halen duran bir su saati var, onun üzerinden su ihtiyacı karşılanıyor ve 2 haftadır banyo yapıyorlar. Etraftaki moloz yığınlarının içinde oynayan çocuklar, muhtarın kendisinin de eşlik ederek döktürdüğü bozuk balıkların içinde oynuyorlar. Mo-

laz yığınlarını hala bir psikolojik baskı unsuru olarak oldukları yerde bekleten Belediye, yetmezmiş gibi, kimyasal atıkları da çadırlarda yaşayanların yakınlarına dökerek, bölgeden kaçmalarını sağlamaya çalışıyor. Evleri görece kullanılacak durumda olanlar yanlarına başka bir aileyi alarak yaşam savaşı veriyorlar. "**Ne yapalım, bende de yok ama insanın içi sızlar, orada dışarıda kalmış komşularımız**" şeklinde nasıl dayanışma içinde olduklarını, olmak zorunda olduklarını ifade ediyorlar. Başka bir çadıra ilk girdiğimizde sohbet, "ben tek başıma ne yapabilirim? Basın açıklaması yaparım diyelim. Bildiri, dava vb. sesimi duyurmak için bir şeyler yaptım diyelim, beni kim ciddiye alır? Ya da sesimi nasıl duyurabilirim? Burada birlikte olmamız çok önemli" şeklinde dayanışmanın önemi üzerine seyreliyorduk.

Biz de yıkım sürecinde bir çocuğun belkemiği çatlayan bir babayla. **Ta-**

ceddin Acar ile görüştük. Çadırların yıkımı sırasında polislin 12 yaşındaki çocuğunu alıp yere çalarak, bel kemiğinde çatlağa neden olduğunu anlatıyor. 8 yıldır Ayazma'da yaşadığını belirten Acar 45 yaşında ve inşaat işçisi. Yıkımlar başlamadan önce kendilerine Belediye tarafından gönderilen zarflardan bahsediyor. "Ben zarfta yazanları tamamladım gittim Belediye'ye, bana 'bekle' dediler. 6 ay sonra da yıkım geldi." **Aziz Yeniay**'ın, "istersen sana para verelim köyüne geri dön" şeklinde teklifte bulunduğunu anlatıyor Acar. Ancak ne para, ne de daire verilmiş, hatta yetmezmiş gibi elindeki çadır bile yıkılmış. O da yetmedi yeşil kartları iptal edilmiş. Mahalleyi kendi içine bölmek için, ev sahiplerine "kiracılarınızı evden atın, yoksa size anahtarınızı vermem" diyen Aziz Yeniay "sözünü tutmuş" ve anahtarları teslim etmemiş. Acar da bu şekilde evinden atılanlardan biri. "2. kurayı bekle dediler, 11 ay sonrası için. Bekledim bu sefer de 2. yıkım geldi" diyor. Belediye'nin yıkımdan vazgeçmediği çadırlarını onlar da yapmaktan vazgeçmiyorlar.

Uğurcan 1.5 yaşında "sayın başkan"

Herkesin anlatacak bir şeyleri, yaşadığı bir trajedi var. Çocuk-yaşlı hiç fark etmez. İlk yankılardan sonra çadıra doğan **Uğur Can** isimli bebek şimdi 1.5 yaşına girmiş durumda. Ayazmalı analarla konuşuyoruz, "**çocuklarımızın hayatı burada geçiyor**" diye anlatıyorlar. En çok şikâyetçi oldukları şey, çocuklarının yıkanamaması ve sağlıksız koşullarda büyüyor olması. Dökülen atıklar yüzünden çocuklar her an hastalanma tehlikesiyle de karşı karşıya. **Sahime Kurhan** 38 yaşında ve 6 çocuğu var. "9 gündür sokaktayız, bu karda kışta çoluk çocuk perişan olduk" diyor. Eşinin belediyede

Çadır yıkımları sırasında, küçük bir çocuğun polise dönerek "sen benim evimi niye yıkıyorsunuz?" şeklindeki sorusu herkesin ağına gitmiş ki, "çocuklar böyle tepki verirken biz büyükler nasıl tepki vermeliyiz, siz pay biçin" şeklinde konuşuyorlar.

taşeron bir firmada çalıştığını söyleyen Kurhan, "560 YTL maaş alıyor eşim. Verecekleri evin kirası 250 YTL olsa bile, bize yiyecek kuru ekmek bile kalmaz" şeklinde anlatıyor. Sorun dönüp dolaşıp bize kira öder gibi ev verseler bile nasıl öderiz mevzuna, kendiliğinden çıkıyor. Belediye Başkanı'nın "ben o insanlara ev verdim ama kirayı ödemediler, gidip orada tekrar baraka kurmuşlar" şeklinde açıklamaları da yadırganarak anlatılıyor.

Türkçeyi iyi bilmediğini söyleyen **Vahide Akkuş** da hem komşusunun yardımıyla hem de kendi anlatabildiği kadar derdini anlatmak istiyor. Vahide ana 50 yaşında ve Ayazma'ya ilk yerleşenlerden. Evlerini kurarken polislin eşini ve çocuklarını gözaltına aldığını söylüyor. Şimdi de ev sahibi olduğu halde kendisine hiçbir hak tanınmamış ve mağduriyeti de hala devam ediyor. "Faturalarımızı, vergimizi ödüyüz, biz de bilmiyoruz nereye gidelim, kime derdimizi anlata-

lim" diye anlatıyor **Vahide** ana, yarı Türkçe, yarı Kürtçe. **Hediye Karabalık** 33 yaşında, çadıra direnen bir başka ana. Yalnız direnişi doğduğu günden beri başlayan **Uğurcan Karabalık** ile birlikte sürdüren ilk ana. Sohbet ederken bir başka kadının daha doğuma gittiğini öğreniyoruz. Öyle ya yaşam bir şekilde hep devam ediyor... **Sahime** ana şaka yapmayı da ihmal etmiyor ve "Çadırcan koysaydınız adını keşke" diyor. Yaşam koşullarının tüm zorluklarına rağmen önce çocuklarından sonra da onların geleceklelerinden bahseden analar endişeli, ama umutlu bekleşlerini sürdürüyorlar.

"Evimizi neden yıkıyorsunuz?"

Barış Turan ile görüşmelerimize devam ediyoruz. Oldukça dertli, ama anlatmak için de bir o kadar sabırsız başlıyor konuşmaya. "**Burada 18 aile 3 yıkım gördü**" şeklinde konuşmasına başlıyor ve Belediye Başkanı'nın açıklamalarından, nasıl insanları kandırıldığını bahsediyor tüm Ayazmalıların bahsettiği gibi. Sözüünü tutmayan Belediye Başkanı'nın üstüne bir de yalan beyanlarda bulunduğunu anlatıyor **Turan** ve "hamile bir abla bugün yarın doğum yaptığında çocuğunu alıp, bu kış günü nereye gitsin?" şeklinde soruyor. Yıllardır Ayazma'da oturduklarını, buna rağmen Belediye Başkanı'nın, "**o insanlar orada oturuyorlar, sonradan gelip çadır kurmuşlar**" şeklindeki açıklamalarına sinirleniyor. Belediye Başkanı'nın vaatlerine göre, 1 yıllık kirayı karşılayacağını söylüyor. Bir yıl sonra ne olacağını, mahalleye 3 kere gelen Belediye'nin zihniyetinden anlamak mümkün. Belirli bir güvence ile imza altına alınması gerektiğini savunduklarını ifade ediyor **Turan**. Barınma haklarını istediklerini belirten **Turan**, çocuğunun, utancından okula gidemediğini anlatıyor. "**Ben ateşin başında oturunca dumanın kokusu üstüme siniyor.**"

Okula gittiğimde, 'çadıra yaşayan çocuklar geldi' diye dalga geçiyorlar. Utanıyorum okula gitmek istemiyorum" şeklinde çocuklarının mahcubiyetlerini anlatıyor. Çadır yıkımları sırasında, küçük bir çocuğun polise dönerek "**sen benim evimi niye yıkıyorsunuz?**" şeklindeki sorusu herkesin ağına gitmiş ki, "**çocuklar böyle tepki verirken biz büyükler nasıl tepki vermeliyiz, siz pay biçin**" şeklinde konuşuyorlar. Çocuklarına sahip çıkmazlarsa, bu koşullarda ya balıcı ya tinerici ya da hırız olacaklarını söylüyorlar. Çocukların derelerin içinden geçerek okula gittiğini ifade eden **Turan**, "Başbakan çıkıp açıklama yapıyor; 'dar gelirli vatandaşlarımızı konut yaptıracam, işsiz vatandaşlarımızı ev yaptıracam' diye. Yıkım mağdurları olarak bir yerde barındırılmayacaksak, hangi vatandaş bundan yararlandırılacak?" diye soruyor. (İstanbul)

Yeni Demokrasi'den

Merhaba,

Yayınevimizden çıkan Demokratik Halk İktidarı için **İşçi-köylü** gazetesinin 29. sayısının kapatılması saldırısı sürüyor. Sesimizi halk kitlelerine ulaştırmanın önemli araçlarından biri olan gazetenin önemini bildiğimiz için, yayınevimiz **Özgür Gelecek** adlı yeni bir gazeteyle okurlarına ve halka seslenmeye karar verdi. Ancak daha ilk sayısı çıkar çıkmaz, **Özgür Gelecek** de benzer gerekçe(sizlik)lerle bir ay süreyle kapatıldı. Ve bu kez de, yine **Yeni Demokrasi** isimli gazete ile sizlere sesleniyoruz. Az bir güç ve kısıtlı imkanlarla da olsa, sesimizi kısamayacaklarını, halka ulaşmanın araçlarını sürekli yaratacağımızı, okurlarımız ve kitleler gazetemizi sahiplendikçe gücümüzün önünde kimsenin duramayacağını bir kez daha tekrarlama ihtiyacı duyuyoruz.

Gazetemiz neden devletin hedefi olmaktadır? Okumaya dahi gerek duymaksızın neden kapatma kararları verilmektedir? Bu soruların yanıtını iki yönden vermek gerekir. Birincisi, devrimci basın olarak halka gerçekleri emekten ve emekçiden yana devrimci yorumumuz ve alternatifimizle birlikte anlattığımız için genel olarak zaten her zaman hedefeydik, bugün de hedefteyiz. Ayrıca egemenlerin ABD'de başlayan ve tüm dünyaya hızla yayılan krizinin etkilerinin ezilenler üzerinde etkisini göstermeye başlamasıyla birlikte sınıf işçilerinin arttığı/artacağı şeklindeki gerçeklik bize diğer bir ipucunu vermektedir. Bugün sokaklarda politikanın, sisteme karşı mücadelenin yakınından dahi geçmeyen birçok insan polis tarafından öldürülüyor ya da işkence görüyorsa bunun özel bir nedeni mutlakla var. Yaşananları polis bildik katliamcı, işkenceci yüzüyle açıklamak mümkün değil. Öyleyse toplumu terörize etme, yarın ekonomik olarak iyice çöküşe geçecek olan ezilenlerin başkaldırısına karşı bu günden set olmak onlar için vazgeçilmez önemdedir. Bunun için de en büyük silahları geçmişten bugüne kadar "korku cumhuriyetleri" yaratmaktadır. Korkan insanlar bir araya gelemez, korkan insanlar sömürüye, baskıya, zulme dur diyemez, korkan insanlar bedel ödeyemez vs. Öyleyse **gölgesinden dahi korkan bir toplum** yaratmak en başta gelen amaçlardan biri olmalıdır. Hele ki bu korkular **süreklileşmiş** bir hal alırsa sürekli taviz veren, onurunu, sevdiklerini, değerlerini yitiren bir "sürü" ortaya çıkacak ve sömürülme için efendilerine yalvaracaklardır. İşte istedikleri bu ortamı yaratılabilmek için toplumun ilerici, devrimci ve sosyalist güçlerine saldırmaları kadar doğal ne olabilir ki? **Korku cumhuriyetlerini halkla birlikte yerle bir edecek olan onlardır, yani biziz çünkü.** Bugün bizlere daha yoğun saldırımlarının anahtarı da budur.

Ancak yine de meselenin önemli diğer yanını da es geçemeyiz. Bu noktada Mao'nun ünlü "**düşman saldırıyorsa iyidir, bu, doğru yolda olduğumuzu gösterir**" sözüne atıfta bulunmamak imkansız görünüyor. Düşman saldırıyor, çünkü doğru şeyler söylüyor ve yapıyoruz. Biz kendimizi ne kadar eleştirsek de, eksiklerimizi, hatalarımızı üst üste koyup kuleler kursak da (ve bunda ne kadar haklı olsak da), **küçük ama ileri** doğru atmış olduğumuz adımlarımızı görmezden gelmek emeklerimizimize ihanet etmek olacaktır.

Gazetemizle ilgili olan kısmıyla bakarsak meseleye, bir buçuk ay önce "Daha nitelikli bir kitle faaliyeti için daha nitelikli bir gazete" şiarıyla başlamış olduğumuz ve esas olarak siz okurlarımız tarafından yürütülen kampanya faaliyetinin yaratmış olduğu canlılığı gazete sayfamızda da görmek mümkün. Yazıların çokluğu nedeniyle kesmek zorunda kaldığımız sizlerden gelen haber ve yorumların gazetemizi daha canlı ve çekici kıldığı açık. Birçok bölgede yapılan sesli ajitasyon/propaganda eşliğinde, yeni alanlar belirleyerek ve "çalmadık tek bir kapı bırakmama" hedefiyle yapılan dağıtımlar bunun bir göstergesidir. Zira sizlerden gelen haberlerde, bu faaliyetlerle birlikte yeni kitlelere ulaşıldığını, gazetemizi düzenli olarak takip etmek isteyen birçok insanın çıktığını, kitlelerin içinde olmanın verdiği canlılığı gözlemleyebiliyoruz. Bu da bize (bir kez daha) önümüzde somut hedefler koyduğumuzda, faaliyetin araçlarını ve yöntemlerini tartışmaya yola çıktığımızda başarılı olmanın da önünün açıldığını gösteriyor. Bu şekilde somut meseleler üzerinden, zengin araçlarla yürüteceğimiz canlı, örgütlü faaliyetlerin, başarı üzerinde ki etkisi de görüldü.

Son olarak, daha önce yine bu köşede kampanyanın ülke gündemi ile birleştirilmesi meselesini yazmıştık. İşte 1 Mayıs Mahallesi'nde okurlarımızın yaptığı ve zamları-krizi konu alan basın açıklaması eylemi olumlu bir örnek olmuştur bu konuda. İşçi-köylü okurları ve Partizan imzasıyla yapılan eylemin yanı sıra gazetemizin kapatılmasına karşı Ankara ve İzmir İşçi-köylü okurları ve çalışanları olarak yapılan eylemleri de kampanyanın bir parçası ve olumlu etkisi olarak görmek gerekir.

Tüm okurlarımızın önümüzdeki süreçte ekonomik krizin halkımız üzerindeki etkilerini temel mesele olarak ele alıp bu yönlü faaliyetlerini yaygınlaştırmaya, zamlara, sokak infazlarına, işten atılmaya karşı sesimizi, diğer devrimci, demokratik ve ilerici kesimlerle birlikte ortaklaşarak yükseltmesi gerektiğini vurgulayarak, 15 gün sonra görüşmek üzere diyoruz.

Fırtına öncesi sessizlik er geç bitecek!

Küresel mali kriz, emperyalist-kapitalist sistemin birinci gündem maddesi olmayı sürdürüyor.

Hakim sınıflar, krizi denetim altına almaya dönük, birbiri ardında zirveler toplayarak, krizin zorluklarını nasil aşacaklarını tartışıyor.

Bu zirve ve toplantılarda "önlem" adı altında alınan tüm kararların, işçi-emekçi yığınların sırtındaki yükü ağırlaştırmaya dönük olduğu ise artık gizlenmiyor. Krizin nedeni olmayan, ancak faturasını ödemeye zorlanan emekçi yığınlaraya dönük kapsamlı ve çok yönlü saldırılar, eskisine oranla daha üst boyutlara çıkmış bulunuyor.

Uluslararası ve yerel sermaye her kriz döneminde olduğu gibi, bu krizde de yine kol kola vererek, batan ya da batma ihtimali yüksek olan

Hızla işsizler ordusuna eklenen ya da esnek çalışmanın bir biçimi olan "ücretsiz izin" kullanmaya zorlanan ve daha bir dizi sosyal yıkım saldırısı ile yoksulluğu, çaresizliği derinleşen emekçilerin haykırışlarını duymamakta ısrar eden hükümet ise, aynı günlerde kendilerine aylardır IMF ile anlaşmayı "telkin eden" sermayenin sesine kulak verecekti.

Aslında ise, emperyalizme göbekten bağımlılığın gereği, elleri mahkum olduğu için, krize karşı çözümü IMF ile yeni anlaşmalar yapmakta görecekti.

Krize IMF denetimi

Yerel seçimler öncesi propaganda amaçlı gerçekleştirilen göstermelik yatırımların, IMF ile yapılacak anlaşma ile kesilmesinden endişe duyan

kriz önlemleriyle birlikte, en azından bir bölümünün tekrar ülkeye geri akabileceğini, böylelikle de, krizle birlikte mali piyasalar tarafından riskli ülkeler kategorisinde sayılmaya başlayan Türkiye'nin, bu kategoriden çıkabileceğini hesap etmekte.

Ülke komprador burjuvazisi ve de onların, hükümet vb. düzeylerdeki temsilcileri de bunun çok iyi farkında olsalar da, esas yükün her halükarda işçi-emekçi yığınlaraya yüklenmeye çalışılacak olması, şu süreçte egemenler cephesinde gündeme gelen tüm anlaşmaların, faturayı emekçi kesimlere çıkarmaya dönük olması, onları rahatsızlatmaktadır. Zaten daha anlaşma olmadan bile, faturanın işçi-emekçi yığınlar tarafından ödenmesine dönük yoğun bir girişim başlatılmıştır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, kitlesel işten çıkarmalar, ücretlerin düşürülmesi, zorunlu ücretsiz izin ve daha bir dizi hak gaspı, emekçi kesimlerin yaşamını daha da zorlaştıran doğal gaz, elektrik, su gibi gündelik yaşamın temel ihtiyaçlarına dönük bir dizi zamlar eşliğinde sürüyor.

Süreç siyasal/toplumsal hareketlere gebe

Krizle ilgili gerçekliğin her kesimden ve her düzeyde kabul edilir bir hal almasının yanı sıra, kriz, egemen sınıflar açısından farklı kaygıları da körüklemekte. Bunun içindir ki, krize ilişkin alınan veya alınması düşünülen önlemler, sadece mali önlemler olarak sınırlı tutulmamakta, politikalar sadece mali dengeleri sağlama biçiminde ele alınmamaktadır. **Çünkü süreç aynı zamanda siyasal/toplumsal hareketlere gebe**.

Ve bunun içindir ki, krizin, dünya çapında ciddi toplumsal hareketlenmelerine de beraberinde getireceği ve hatta getirmeye başlamış olması gerçekliği, egemen sınıfları bu süreçte oldukça ciddi ölçülerde kaygılandırmaya başlamıştır. Bunun içindir ki, yapı-

IMF politikalarının, uygulandığı her ülkede işçi-emekçilere dönük saldırıları kapsadığını çok iyi bilen sermaye kesimleri, bu politikaların kriz döneminde, IMF'nin tam denetiminde hayata geçirilmesi durumunda, "daha başarılı" uygulanacağını da hesabını yapmaktalar.

banka ve şirketlerin zararlarını asgariye indirmenin, mümkünse de krizi **karla atlamanın** hesabını yapıyor.

Krizin Türkiye'yi de, hem de oldukça boyutlu olarak etkisi altına alacağı, usak egemen sınıflar tarafından inkardan gelinmeye çalışılsa da, bunun krize fayda etmeyeceğinin ortaya çıkması uzun sürmedi.

Birçok iş kolunda gerçekleştirilen, toplu işten çıkarmalar, ücretsiz izinler, üretimi durdurma, reel ücretlerin düşürülmesi gibi uygulamalar, krizin artık gizlenemez bir hal aldığıni gösteren emarelerin başında geliyordu.

hükümetin bu kaygısının, IMF tarafından dikkate alındığı ve anlaşmanın, "yatırımların" devam etmesi, ancak kamu harcamalarından kısıtlaması temelinde sağlandığı söyleniyor.

Kamu harcamalarından kısıtlaması, bu harcamalardan zaten sınırlı ölçüde yararlanan emekçi kesimlere bundan böyle **sıfıra yakın bir pay** ayrılacak olması anlamına da gelirken, anlaşmanın özü elbette sadece bundan ibaret değil.

IMF ile anlaşmayı en çok isteyen kesim olan sermaye, krizle birlikte ABD ve AB'ye kaçan sıcak paranın, IMF denetiminde hayata geçirilecek

Proleter Yaklaşım

"MUSTAFA" 85 YILDIR VİZYONDA, BU SİNEMALARDA... (1)

Can Dündar, belgeseline "beni hatırlayınız" logosunu koymakla "herhalde" ince bir espi/alay yapmış olmalıdır. İsmi ve cisminin dört bir yana serpiştiği ülkede M. Kemal'i "unutulmaz" olması mıdır? Resmi ideolojinin anayasaya "kurucu" nosyonla yerleştirildiği, eğitim sisteminde temel formasyon olarak beşikten mezara işlendiği topraklarda böyle bir "logo" hangi mesajı vermektedir? Ama daha önemlisi, iktidarı temsilen koltuğuna oturanlar "misyonu"nu devam ettirdiği sürece, Mustafa Kemal'i unutmak mümkün müdür?

Evet, doğrusu "Mustafa" filmi Türk sinemalarında hep vilyondadır. Bu devlet yıkılana kadar da vilyonda kalmaya devam edecektir. Değişik versiyonları sahne alacak, önden, arkadan profilden duruşlar sergileyecek, farklı yüzlerle gösterilecek, başka başka biçimlerde ortaya çıkacak ama **özü** hiç değişmeyecektir. Harcı Mustafa Kemal önderliğinde karılan ve temellendirilen faşist Türk devleti, "Kemalizm",

"Atatürkçülük" isimleriyle anılan ideolojinin **rehberliğinde** yol almıştır. Günümüze yön veren temel ideolojik hat da budur.

Belgesel nedeniyle yürütülen tartışmaların da genişlettiği zemin, M. Kemal'in 70. ölüm, TC'nin 85. kuruluş yıldönümü vesilesiyle genel bir değerlendirmeyi, bir başka deyişle ideolojik **kampanya** faaliyeti üzerinde durmayı da gerekli kılmıştır. Egemen sınıfların bu kampanyaya neden ihtiyaç duyduklarını anlamak, günümüz koşullarına bakıldığında hiç de zor değildir. Ne var ki koşullar üstesinden kolaylıkla gelebilecekleri bir seyir izlemekte, "birlik ve bütünlük" adına gösterdikleri çabalar sonuç vermemektedir.

"Mustafa" filmine "Kemalizm" bayraktarı cenahtan gelen eleştiriler/saldırıları süreci yakından takip edenlerin bildiği üzere; M. Kemal'in gerçek niteliği, vasıfları ile katkı ve eserleri yerine özel yaşamı ve insanî zaafalarının çarpıtılarak öne çıkar-

tılmasını içermektedir. Buradaki amaç da zamanlamaya dikkat çekilerek, "şeriatçı ve bölücü" çevrelerin ortak saldırısına hizmet etmek üzere, cumhuriyetin en önemli/temel değerinin yıpratılması, çökertilmesi, gözden düşürülmesi olarak tespit edilmektedir.

Yapımcının böyle büyük bir kompo içerisinde olduğundan söz etmek için "teorisyen" olmak gerekmektedir. Nitekim "Sarı Zeybek" ve benzeri belgesellere imza atan da odur. Ama daha önemlisi, bizatihi bu film, kendisinin de deyişle Mustafa Kemal'i daha fazla **sevdirme** amacı taşımaktadır ve bu yanılla hiç de başarısız değildir. Ortodoks Kemalistler, putlaştırıcı, ilahlaştırıcı Atatürkçüler cephesinde koparılan yaygaralara karşın, belgesel 70. ölüm yıldönümünde M. Kemal "sevdiğerlerine" iyi bir armağan olmuştur.

Belgeselde verilmek istenen ve M. Kemal'e atfen kullanılan, "Atatürk bizden biriydi" mesajı, egemenlerin perdesinden halka yollanmaktadır. Ne tesadüftür ki aynı zaman diliminde **Obama** da kampanyasında benzer temayı kullanmış ve neticede ABD başkanlığına "halktan biriri" seçilmiştir. Buradaki sorun, ezenle ezilen arasında giderek açılan mesafeyi **kapatma** derdidir. Belgeselde, nesnellığe gönderme adına vurgusundan kaçılmayan, ancak "ta-

rihsel koşulların kaçınılmaz gereği" olarak yedirilmeye çalışılan "dikta-törlük" olgusunu, kendi ağzından "halktan biridir" mesajı ile perdelemenin başka bir izahı yoktur.

Dündar'ın gerçekleri bütünüyle yansıtan ve tarihsel boyutlarını doğru biçimde ortaya seren bir M. Kemal filmi yapıldığının altını çizmek gerekmektedir. O, Mustafa Kemal **kültünü** devam ettiren bir hatta ilerlemiş, yerleşik tarz ve söylemin belli boyutlarda dışına çıkarak "özel" kimi yönleriyle daha **sahici** bir "Atatürk" portresi çizmeye çalışarak esasta yine egemen sınıflar için işgörmüştür. Belgeselde, Kemal'in gerçek yüzüne, M. Kemal'in asıl kişiliğine ilişkin kimi veriler boşlukta uçmakta, birçok belge ve olay eksik sunulmakta, yanlış anlatılmakta, çarpıtılmaktadır. Çeşitli arşiv ve kayıtlarda araştırmalara giriştiğini ileri süren yapımcının, bir çok gerçeğe ve belgeye temas edip de bunlara yer vermemesi, şekillendirdiği/kurguladığı eserin amacı ve kendi duruşu konusunda yeterince fikir oluşturmaktadır...

Film, resmi ideolojinin genel kılıpları içerisinde kalmaya özen göstermekle beraber diğer yönüyle farklı bir açılım peşinde koşmaktadır. Karşımıza bu kez de "Mustafa" belgeseli ile getirilip arz-ı endam eden M. Kemal yapımcısı ve destekçilerinin deyimleriyle gökten yere

indirilip, "tabulaştırma", "mumyalaştırma", "ilahlaştırma" mertebesindeki asil değer yitiminden kurtulmak adına girişilen "yeniden doğuş" serüveninde aklanmaya çalışılmaktadır. Devlette ve ideolojide **restorasyon ve revizyon**dan ya egemen sınıfların destek verdiği bu ve benzeri çabalarla, başka bir tür tarih anlatımı denemektedir.

"Zamanlama" konusunda öfke saçan "hızlı" Kemalistler, fena halde sullanmış olmaktan mı, olan bitenden bihaber yaşamaktan mı "bilinmez", eleştiride sabrı zorlayan bir seviye tutmuşlardır. Çok değerli son bir ay içerisinde "Atatürk'ün" hükümetteki **torunları**, başbakanın milli savunma bakanı ve milletvekillerine, peşe veredikleri son derece çarpıcı demaçilerle "ruhunu yad etmekle" kalmadı, sıkı takipçisi bulduklarına dair en büyük güvence oluşturdularını kanıtlanmış oldular:

"Biz ne dedik? Tek millet dedik, tek bayrak dedik, tek vatan dedik, tek devlet dedik. Buna karşı çıktılar. Buna karşı çıkanın Türkiye'de yeri yok. Bu yursun istediği yere gitsin." (Tayyip Erdoğan, 02.11.08). "Düşünün Ege'de Rumlar devam etseydi veya Türkiye'nin pek çok yerinde Ermeniler devam etseydi, bugün acaba böyle bir milli devlet olabilir miydik?" (Veddi Gönül, 10.11.08). "Devletime ve

milletime karşı gelenleri elbette vurduran hoşlanacağım." (Abdulkadir Akgül, AKP Yozgat milletvekili, 12.11.08)

Devlete ve millete karşı gelenleri imha etme felsefesiyle, "tek millet, tek bayrak, tek vatan, tek devlet" ülküsü doğrultusunda, Ermeni, Rum ve diğer milliyetlere soykırım uygulayan, sayısız Kürt katliamlarını gerçekleştiren faşist Kemalist dikta-törlüktür. M. Kemal'in kurduğu TC'nin kadroları büyük oranda **1915**'deki Ermeni soykırımının faileri olmaktadır başka, özünde Osmanlı'nın devamı olarak gelişen **TC tarihi**, bu suçun devamı politikaları ve pratiği gütmekle de soykırım suçundan sorumlu konumdadır.

Günümüzdeki açıklamaları yapan zevat, önceki sayısız beyanlara imza atan sivil-askeri birtüm şahsiyet, **siyasette ve pratikte** Atatürk'ü Mustafa Kemal'in izinden gitmişlerdir, gitmektedirler. Resmî-kurucu ideoloji denilen olgu, Ata denilen kavram böyle bir şeydir! Bunu anlamamakta direnen her türden oportünizm ve reformizm ile komünist ideoloji arasındaki **nitelik** farkı, yorumdan öte, **nüfuza** ilişkin bir özellik taşıyor ki **esas sorun** burada başlamaktadır! Bu konuya, Kemalizmin ana çizgilerine ilişkin belli saptamalarda bulunacağımız ikinci bölümde açıklık getirmeye çalışacağız...

"Krizin sebebi biz değiliz, kurbanları da olmayacağız!"

Mali krizi, fırsata çevirerek, kârlarına kâr katmanın aracı haline getirme çabasındaki patronlar, işçi ve emekçi yığınlarına dönük hak gasplarına iyice hız vermiş durumdadır. Bu saldırılar, özellikle de işçilerin örgütlü olduğu işyerlerinde daha yoğun bir biçimde hayata geçirilmeye çalışılıyor.

Son süreçte kitlesel işten çıkarılma, zorunlu izin, üretimi durdurma gibi uygulamaların en yoğun olduğu bölgelerin başında **Gebze** ve **Kocaeli**'de bulunan organize sanayi bölgeleri geliyor. Özellikle de otomotiv sektöründe yoğun olarak hissedilen krizle birlikte, bu bölgelerdeki otomobil üreticileri birbiri ardına üretme ara veriyor ya da işçileri ücretsiz izne çıkarıyor.

Geçtiğimiz haftalarda **Tofaş** ve **Renault**'un üretimi ara vereceklerini açıklamalarının ardından, benzer bir açıklama da **Ford**'dan geldi. Ford fabrikası üretimi ara vereceğini duyurdu ve Kocaeli'nin Gölcük İlçesinde faaliyet gösteren **Ford Otomotiv Sanayi AŞ (OTOSAN) 13-26 Kasım** tarihleri arasında üretimi ara verdi. Ford Otosan'ın Kocaeli'deki fabrikasında çalışan 6 bin 400

işçi de ücretsiz olarak izne çıkarıldı.

Philips ciroyu beğenmedi, kapatma kararı aldı

Kapatma kararı alan işyerlerinden biri de **Philips**.

Philips Genel Merkezi, yüksek kâr marjı olmasına ve kalitesini sürdürmesine rağmen cirosunu "beğenmeyerek", 40 milyon Euro altında ciro yapan işyerlerini kapatma kararı aldı. Bu karardan Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde (GOSB) bulunan Türk Philips ve burada çalışan 150 işçi de etkilendi. Türk Philips'in, 24 milyon Euro'luk cirosu, yüksek kâr oranı, müşteri memnuniyetinde tüm Philips işletmeleri arasında ilk sırayı alması ve kapatma kararından henüz 3 hafta önce Toplu İş Sözleşmesi imzalanmasına rağmen, 31 Aralık itibarıyla kapatılmasına karar verilmesi, Birleşik Metal-İş üyesi olan Philips işçilerinin harekete geçmesini de beraberinde getirdi. İşçiler kararın alındığı hafta başı, GOSB girişinde servislerinden inerek, kapatma kararını protesto ettikleri bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Philips işçilerinin ikinci protesto

yürüyüşü ise, bir hafta sonra gerçekleşti. GOSB girişinde servislerinden inen Türk Philips işçileri, burada işyerlerinin kapatılmasını protesto eden dövizler açarak, sloganlar attı ve halay çekti. Daha sonra yürüyüşe geçen işçiler, kendilerini görüntüleyen GOSB güvenlik elemanlarına da tepki gösterdiler. Yürüyüş, fabrika önüne kadar devam ederken, İlçe Jandarma Komutanlığı'na bağlı birliklerin, fabrika önünde konuşlandığı gözlemlendi. Jandarma ablukasına karşın, fabrika önünde bir basın açıklaması yapıldı.

Birleşik Metal-İş tarafından yapılan açıklamada, Philips'in aldığı kararla 150 işçinin geleceğinin karartıldığı be-

lirtirerek; "Bizler, Birleşik Metal-İş Sendikası olarak, 'krizin sebebi biz değiliz, kurbanları da olmayacağız' diyoruz. Bu karara karşı geçen hafta başlattığımız eylem ve direnişlerimizi yükseltmek devam ettireceğiz" denildi.

Birleşik Metal-İş Sendikası yöneticilerinin de katıldığı eyleme, uluslararası destek de geldi. Türk Philips işçilerine destek verenler, Philips'in genel merkezinin yer aldığı Hollanda'dan, kısa adı TIE-Netherlands olan Uluslararası Bilgi Ağı adlı enstitünün çalışanlarıydı. Koordinatör Hanka Heumakers ve Franny Parren de işçilerin yürüyüşüne katılarak, desteklerini sundular. (Kartal)

Metal işçileri faturayı ödememekte kararlı!

Aylardır süren TİS görüşmelerinden sonuç alınmayan metal işkolunda çalışan işçiler, hak gaspına dönük dayatmalara "dur" demek için haftalardır eylem yapıyor.

Krizin faturasını, işyeri kapatmaları, ücretsiz izin vb. dayatmalarla işçilere yıkıma çalışan metal patronları, metal işçilerinin direnişine çarpıyor. TİS görüşmelerinde MESS dayatmalarını kabul etmeyen, metal işçileri, krizin faturasını ödememekte kararlı olduklarını, haftalardır gerçekleştirdikleri "**Cuma Yürüyüşleri**" ile ortaya koyuyorlar. Metal işçileri, Gebze, Kartal ve Ümraniye'nin yanı sıra, Kocaeli'de de her hafta Cuma günleri, sabah vardiyasının başladığı saatlerde, iş yerine yakın bir noktada inerek, yürüyüşe geçiyorlar. Gebze **Fen-İş Köprüsü** civarında sabah erken saatlerde gerçekleştirilen eylemlere **Sarkuysan**, Çayırova Boru, **Kroman Çelik**, Akkardan, **Makina Takım** işçileri katılırken, yine Gebze'de bulunan ve MESS kapsamında olan işyerlerinden **Areva**, Yücel Boru, **Poly Metal** ve **Bosal**

Mimaysan'da da yürüyüşler gerçekleştirildi.

Tepeören'de kurulu bulunan Isuzu fabrikası işçilerinin yanı sıra, Kartal'daki Anadolu Motor işçileri de eylem yaptılar. Yine Kartal'da bulunan ABB işçileri de, Genel-İş üyesi Kartal Belediyesi işçilerinin ve çok sayıda kurum ve sendikaların da destek verdiği bir yürüyüş gerçekleştirdiler.

Kartal Köprüsü yakınındaki BP'de toplanan ABB işçileri, kendilerine destek için gelen sınıf dostlarıyla birlikte, pankartlar açarak yürüyüşe geçtiler. ABB Dudullu işçileri ise sabah yürüyüşlerinin 5. haftasında yine OSB Dört Yol'da toplandılar. Pankart açarak yürüyüşe geçen 60 kadar işçi yol boyunca "MESS, MESS şaşırma sabrımızı taşıma" sloganını attı.

Kocaeli'de bulunan **Bekaert** ve **Standard Depo**'da çalışan Birleşik Metal-İş üyesi metal işçileri de yine Cuma günleri, sabah vardiyası öncesi yürüyüş yaparak, metal patronlarının dayatmalarını protesto etmeyi sürdürüyorlar. (Kartal)

"Ek ödeme mağduriyeti sürüyor"

BTS, TCDD Genel Müdürlüğü önünde yaptığı açıklamayla hükümet tarafından açıklanan ek ödemelerin kendilerine ödenmemesini protesto etti.

14 Kasım günü saat 12.30'da Gar önünde biraraya gelen emekçiler, buradan dövizler ve sloganlarla TCDD Genel Müdürlüğü önüne yürüdüler. "Krizin fa-

turası demiryolcunun sırtında", "AKP ve YPK kararları uygulansın" dövizlerini taşıyan demiryolu çalışanları "Ek ödeme hakkımız gasp edilemez", "Zam-zulüm-işkence işte AKP", "Küresel krize küresel direniş" sloganlarını attı.

Genel Başkan **Yusuf Akal** tarafından yapılan açıklamada 3 bini ek ödemesi düşürülen, 14 bini ek ödemesi kaldırılan, 17 bin demiryolcunun mağduriyetinin görmezlikten gelindiğini söyledi.

Bu mağduriyetleri ortadan kaldırmaya kadar demokratik taleplerini savunacaklarını ve mücadelelerini sürdüreceklerini bildiren emekçiler, açıklamanın ardından eylemlerini bitirdiler. (Ankara)

AKP emekçilerle dalga geçiyor

TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu kriz, yoksulluk ve son zamlara karşı Taksim Gezi Park'ta kitlesel bir basın açıklaması yaptı. "**Kriz teğet geçmiyor, AKP dalga geçiyor**" vb. sloganların atıldığı açıklamaya demokratik kitle örgütleri de destek verdi. Basın açıklamasını okuyan TMMOB İl Koordinasyon Kurulu Genel Sekreteri **To-**

res Dinçöz, Türkiye'yi yönetenlerin halka karşı büyük bir bunalım, çözümsüzlük ve alacakaranlık dışında hiçbir şey yaratamadığını söyleyerek, "daha çok yoksulluk, IMF'ye ve emperyalizme daha çok bağımlılık, baskı, şiddet, çeteler ve yolsuzluklar, bu düzenin ve ülkeyi yöneten siyasi iktidarların marifetleridir" dedi. (İstanbul)

Sendikal örgütlülük Büyükşehir'i rahatsız ediyor

"**BİMTAŞ işçisi yalnız değildir**", "**Sendika hakkımız engellenemez**" sloganlarını atarak yürüyen işçiler "**Toplu sözleşme hakkımız engellenemez**" yazılı pankart açtılar.

Belediye-İş Sendikasına üye işçiler, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İDO taşeronu BİMTAŞ'ta 7 işçinin sendikali oldukları için işten atılmasına sessiz kalmadı. 19 Kasım 2008 tarihinde Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri önünde toplanan yaklaşık 200 işçi Büyükşehir Belediyesi önüne yürüyerek atılan işçilerin geri alınmasını istedi.

"**BİMTAŞ işçisi yalnız değildir**", "**Sendika hakkımız engellenemez**" sloganlarını atarak yürüyen işçiler "**Toplu sözleşme hakkımız engellenemez**" yazılı pankart açtılar. Belediye önünde işçiler adına açıklamaya yapan Türk-İş I. Bölge Başkanı **Faruk Büyükkucak**, sık sık demokrasi ve özgürlüklerden bahseden AKP'nin işine gelmediği

zaman bunları görmezden gelecek anayasal suç işlediğini söyledi. Sendikali oldukları için işten atılan Çapa Temizlik işçilerinin de destek verdiği eylemde Belediye-İş 5 No'lu Şube Başkanı **Nihat Altaş** yaptığı açıklamada, İDO çalışanlarının gruplar halinde BİMTAŞ bürolarına çağrılıp tehditlerle sendikadan istifa etmeye zorlandıklarını söyledi. **Tes-İş, Ha-**

ber-İş İstanbul Şube, Tez Koop-İş 1-2 No'lu Şubeler, **Sağlık-İş İstanbul Şube**, Tüm Bel-Sen 1-2 No'lu Şubeler, **Tek Gıda-İş İstanbul Şube**, TGS İstanbul Şubesi ve **TÜMTİS Genel Merkezi**'nin destek verdiği eylem "**Zaffer direnen emekçinin olacaktır**", "**Kölelik düzenine son**" vb. sloganlarla sona erdi. (İstanbul)

Zamlara ve saldırılara karşı miting

İşçi ve emekçilere dönük, gerek bölgede gerekse genel anlamda artan saldırılar ve emekçi yığınları giderek daha da fazla yoksullaştırılan zamlar, **Gebze Sendikalar Birliği**'ni (GSB) harekete geçirdi.

Geçtiğimiz günlerde GSB'nin çağrısı ile Petrol-İş Konferans Salonu'nda bir toplantı yapıldı. Toplantıya Türk-İş'e bağlı **Petrol-İş** ve **Belediye-İş**, DISK'e bağlı **Birleşik Metal-İş**, **Lastik-İş** ve **Nakliyat-İş**, Hak-İş'e bağlı **Çelik-İş** ve **KESK**'e bağlı **Eğitim-Sen** şubelerinden 100'ü aşkın temsilci katıldı. Farklı sendikalarda örgütlü fabrikalardan 25 temsilcinin konuştuğu toplantıda krizin etkileri ve mücadeleye önerileri sıralandı. Ücretsiz izinlerin olağan hale geldiğini belirten işçiler, artık ayın yarısı çalışıp geçinemez hale geldiklerini belirterek, işten atılmaları karşı dayanışmanın geliştirilmesini istedikleri. Toplantı, **30 Kasım Pazar** günü Gebze'de, krizin halka yıkılmasına karşı bir miting yapılması kararı alınmasıyla sona erdi. (Kartal)

Emekçiden...

Egemenlerin krizi ve sendikalara yansımaları...

Bir yandan krizin etkisi giderek artarken, diğer yandan da yansımaları kendini göstermeye devam ediyor. Öyle ki dün "**biz güçlü bir devletiz, hem biz krizlere alışmışız, bütün önlemlerimizi aldık**" diyen hükümet, geçen hafta sonu Hindistan'da Başbakan tarafından yapılan "krizden biz de etkileneceğiz" şeklinde yaptığı açıklamayla herkesin gördüğünü kabul etmek lütfunda bulunmuştur. Aslında duru-

mun bu aşamaya geleceği bizler açısından zaten netti. Hükümet ise bu süreci parça parça ele alarak emekçileri oyalamaya, kandırmaya çalışmışsa da yaşanan gelişmeler tersi gerçekleri ortaya serdi.

Bugün itibarıyla krizin ortaya çıkmasıyla birlikte işten atılan işçi sayısı 16 Kasım 2008 tarihli Radikal gazetesinde **217 bin kişi** olarak veriliyordu. Krizin etkilerinin kendini daha fazla hissettirmeye başlayacağı

önümüzdeki günlerde bu sayının daha da artacağı da gözlerden kaçmayan bir gerçektir. Şu an önümüzdeki günlerde işçi çıkartacağına dair açıklamalarda bulunan onlarca işyeri vardır. İLO'nun (**Uluslararası Çalışma Örgütü**) yaptığı açıklamalara göre krizin dünyada 20 bin işçiyi işinden edeceği söylenmektedir. Bunun resmi olarak böyle söylenmesi aslında sosyal güvenlik dışındakileri eklersek iki üç katı daha fazla sonucun ortaya çıkacağı bir süreç olacaktır. Durumun vahameti açıktır.

Bu krizle birlikte ortaya çıkan bir gerçek daha vardır ki; **Kriz aynı zamanda işçi sınıfının örgütlü bulunduğu sendikalarındaki krizi de iyice su yüzüne çıkarmıştır**. Meselenin önemli noktalarından biri de budur. **Öyle ki, işçi ve emek-**

çilere yönelik işsizlik, zam, düşük ücret, sendikal örgütlenmeyi yok sayma ve engelleme gibi anti-demokratik uygulamaların arttığı bir süreçte tartışmaların içe yönelmesi bu cephedeki krizin ta kendisidir.

Bugün işçi ve emekçilerin temel örgütlenme alanları olan sendikaların tamamına yakını süreci doğru anlamayan ve doğru müdahale yöntemlerini uygulayan bir rotada değildir. Bugün de yaşanan kriz karşısında aynı yaklaşımlar devam etmektedir. Örneğin Türk-İş'e bağlı sendikaların büyük bir bölümünde olağanüstü kongreler tartışılmaya başlanmıştır. Kongrelerin hepsinin bu sürece denk gelmesi tesadüf değildir. Çünkü sınıf karşıtı politikaların hayata geçirilmesinin en uygun zamanı bö-

ylesi zamanlardır. Bu tabloya baktığımızda iş tartışmalarının yapıldığı sendikaların tamamının mücadeleden uzaklaşmış ve sınıf ile bağlarının kopmuş olduğunu görürüz. İşte bu bir ayrışım çizgisidir de aynı zamanda. Görüvimiz bu ayrışım ve tartışmalarda mücadeleciler yanı sıra daha ileri noktalara taşınmaktadır. Bu anlamda yaşanan süreci içe yönelik değil, dışa yönelik anlamalıyız.

Bizler tüm bu tartışmalara karşı emekçi kitlelere her zamankinden daha yoğun giderek, örgütlenme çalışmalarımıza hız vermeliyiz. Bunun bir adımı **29 Kasım** Ankara mitingi olmalıdır. Bu miting son dönemdeki saldırıların püskürtülmesi açısından da istediğimiz düzeyde olmasa bile oldukça önemlidir ve yoğun bir katılım sağlanmalıdır.

Yakacık-Valf patronu işçileri içeri almadı

Son dönemde üretimi durdurduğunu açıklayarak, işçileri kapı önüne koyan işyerlerinden biri de Yakacık'taki Valf fabrikası. Valf işçileri işyerlerinin kapandığını sabah işyerine geldiklerinde, içeri alınmalarını üzerine öğrendiler. Valf patronu **14 Kasım** sabahı iş yerine gelen işçilere üretimi durdurduğunu açıkladı. Ancak fabrikada kriz olmadığını, yeni siparişler alındığını, kapatma kararının esas olarak buradaki örgütlülüğü bitirmeye dönük olduğunu söyleyen Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, gün boyu fabrika önünden ayrılmayarak, eylem yaptılar. Kartal E-5 karayolu üzerinde kurulu olan Valf fabrikasının 58 işçisi, kapatma kararı geri alınana kadar eylemlerine devam edeceklerini söylüyorlar. (Kartal)

Tezcan Galvaniz işçileri direniyor

Kriz bahane edilerek, bir dizi hak gaspının ve de işten çıkarmaların yaşandığı yerlerden biri de, Kocaeli'deki Arslanbey Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan ve 400 işçinin çalıştığı **Tezcan Galvaniz Fabrikası**. Tezcan Galvaniz patronu, kriz bahanesiyle Birleşik Metal-İş'te örgütlenen 38 işçi işten attı.

Mesai saatinin bitimine doğru 38 arkadaşlarının işten çıkarıldığı haberini alan Tezcan Galvaniz işçileri ise, fabrika önünde biraraya gelerek işten çıkarmaları protesto ettiler. Eylemde, Birleşik Metal-İş Kocaeli Şubesi tarafından fabrika önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, patronun krizi gerekçe göstererek sendikal örgütlülüğü dağıtmaya çalıştığı belirtilerek, işyerindeki örgütlenmenin bir yıl önce başladığı, çoğunluk tespiti yapıldığı, patronun itirazına rağmen mahkemenin lehte kararı aldığı vurgulanarak, patronun sendikal örgütlülüğe tahammülsüzlüğünün altı çizildi. Açıklama, 38 işçi işe geri alınana kadar mücadelenin süreci yürütülerek sona erdi. (Kartal)

Emekliler haklarını istiyor

DISK'e bağlı Emekli-Sen üyeleri krizi her gün artan etkilerine karşı, 11 Kasım'da bir eylem yaptılar. Kadıköy İskele Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemde yapılan açıklamada, tüm emekçi kesimler, saldırılara karşı ortak mücadeleyi yükseltmeye çağrıldı.

Açıklamayı Emekli-Sen Kartal Şube Yönetim Kurulu üyesi **Zehra Demir** yaptı. Demir, ABD'den başlayan finans krizinin yayılarak devam ettiğini, Türkiye hükümetinin, "kriz bizi etkilemez" açıklamalarına rağmen krizin etkilerinin gün geçtikçe ortaya çıktığını söyleyerek, doğalgaza % 22.5 zam yapıldığını belirtti. **(Kartal)**

Krize karşı oturma eylemi

İşçi ve emekçiler sokaklara çıkarak, krizin faturasını ödemeyebileceklerini haykırmayı sürdürüyor.

29 Kasım'da Ankara'da yapılacak miting öncesi hız kazanan eylemlerden biri de, Kartal Meydanı'nda gerçekleştirildi. Eğitim-Sen 5 Nolu Şube tarafından örgütlenen eylem, çok sayıda kurum da katıldı. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylemde kitle hep bir ağızdan "**Krizin faturasını patronlara**" diye haykırdı. "**Krizin faturasını emekçiler ödemeyecek**" pankartının açıldığı eylemde yapılan basın açıklamasını ise, Eğitim-Sen Örgütlenme Sekreteri **Fikriye Yarıdır** okudu. Açıklamada, kriz bahanesiyle pek çok kişinin işten atıldığı hatırlatıldı ve hükümetin ise gelişmeleri sadece seyrettiği vurgulandı. **(Kartal)**

Dev-Sağlık İş kararlı

DISK'e bağlı Devrimci Sağlık İşçileri Dev Sağlık-İş Sendikası 14 Kasım 2008 tarihinde Ankara'da Türk Kızılay Derneği Genel Merkezi tarafından düzenlenen "Türkiye Ulusal Güvenli Kan Programı Hedef 2009 Sonuçları ve Yeni Hedef 2015" adlı toplantının yapıldığı **Kocatepe Kültür Merkezi** önünde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile Kızılay'ın sendikali işçilere dönük işten atma ve sürgün politikalarını protesto etti.

Basın açıklaması öncesi söz alan Dev-Sağlık İş Genel Başkanı **Arzu Çerkezoglu**; "Dev-Sağlık İş Sendikası Kızılay'a ve çalışanlarına sahip çıkacaktır ve mücadelede kararlıdır" dedi.

Basın açıklamasını Çapa Kızılay Kan Merkezi'nde çalışırken sendikali olduktan sonra işten atılan hemşireler yaptılar. Hemşireler **Filiz Koçak**, Funda Keleş ve **Arzu Örün** "her türlü baskıya rağmen Dev-Sağlık İş örgütlenme çalışmalarını Kızılay'da bir tek örgütsüz çalışan kalmayınca kadar devam ettireceğiz" dediler. **(Ankara)**

Emekli olmak imkansız

Türkiye'de 1980'li yıllardan bu yana uygulanan ekonomik ve sosyal politikalar sonucu bugün milyonlarca emeklilin yoksulluk içinde yaşam savaşı verdiğini kamuya bildirmek amacıyla kurulan Emekli-Sen, **20 Kasım 2008** Çarşamba günü bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yüksel Caddesi'nde biraraya gelen Emekli-Sen'liler, buradan Başbakanlık Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma İdaresi Başkanlığı'na yürüdü. Yapılan basın açıklamasından sonra yapılan zamlar nedeniyle haklarında yoksulluk tespiti yapılmasını talep eden dilekçeleri, Başbakanlık Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma İdaresi Başkanlığı'na teslim ettiler. **(Ankara)**

"Hamdolsun direniyoruz!"

Asil Çelik Fabrikası'nda patron, krizi bahane ederek **14 Kasım**'da 200 işçiyi ücretsiz izne çıkardı. İşçiler Asil Çelik patronunun bu uygulamalarına karşı o tarihten beri direniyorlar.

İşçiler Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Asil Çelik'te, patronun ücretsiz izin saldırısına karşı fabrikanın önünden **14 Kasım**'dan beri ayrılmıyorlar ve ücretsiz izin kağıtlarını imzalamayarak patronun bu oyunu bozmak istiyor.

20 Kasım günü Birleşik Metal-İş Sendikası öncülüğünde fabrika önünde saat 08.00'de toplanan işçiler, buradan alkış ve sloganlarla Orhangazi-İznik yol ayrımına kadar yürüdü. Buradan arabalarla Gemlik girişine gelen işçiler arabalardan inerek İskele Meydanı'na kadar yürüdü. Yapılan açıklamadan sonra **Oval-**

ca Beldesi'ne giden işçiler yürüyüşlerine devam ettiler. Yalova yolu Real Kavşağı'nda barikat kuran polis yürüyüşü engellemeye çalıştı. Sendika yöneticileri ile polis arasında bir süre yaşanan gerginliğin ardından polis, barikatı kaldırarak yürüyüşe izin verdi. 8 saat devam eden yürüyüşün ardından Kent Meydanı'na varıldı.

İşçiler yürüyüşleri esnasında Tofaş Fabrikası önünden geçerken Tofaş'tan, bugüne kadar kriz bahanesi ile 900 işçinin işten çıkarılmasına rağmen sesini çıkarmayan Türk Metal Sendikasını eleştirdi.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı **Adnan Serdaroglu** Kent Meydanı'nda yaptığı açıklamada, "Asil Çelik işçileri olarak bu krizin faturasını ödememek, ücretsiz izinleri kullanmamak ve kabul etmemek nedeniyle

Cuma gününden beri patronların bu dayatmalarına karşı eylemlerimiz sürüyor" dedi.

Açıklamanın ardından işçiler şikayet dilekçelerini Ankara'ya yollamak üzere Bursa Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İl Müdürlüğü'ne verdiler. **(Bursa)**

"Asil Çelik işçileri olarak bu krizin faturasını ödememek, ücretsiz izinleri kullanmamak ve kabul etmemek nedeniyle Cuma gününden beri patronların bu dayatmalarına karşı eylemlerimiz sürüyor"

Eşit ücret için iş bıraktılar

Çapa Tıp Fakültesi'nde **12-13-14 Kasım 2008** tarihinde biraraya gelen yaklaşık 300 SES üyesi sağlık emekçisi, döner sermayeden gelen gelirlerin tüm sağlık çalışanlarına eşit ve adil dağıtılmasını istedi. Monoblok önünde toplanan sağlık emekçileri, 3 gün boyunca sabah 8.00-10.00 saatleri arasında iş bırakma eylemi yaptı. Sloganlarla hastane kampüsündeki yürüyüş sonrasında yaptıkları açıklamalarda döner sermayeden sağlık emekçilerine ayrılacak payın yasayla belirlendiğine, yasadaki yer alan oranların Çapa Tıp Fakül-

tesinde uygulanmadığına, sağlık emekçilerinin haklarının gasp edildiğine dikkat çektiler.

Sağlık emekçileri adına açıklama yapan SES Aksaray Şube Başkanı **Songül**

Beydilli, yasadaki döner sermaye payının araç gereçler için ayrılan % 35'inin dışında kalan miktarın % 150-200 arasında olduğunu belirtti.

Çapa Tıp Fakültesi'nde sendikali oldukları için işten atılan temizlik işçilerinin de destek verdiği eylemler 19 Kasım'da yapılan tam gün iş bırakma eylemiyle devam etti. İşbaşı yapmayan sağlık emekçileri Çapa'dan İstanbul Üniversitesi Rektörlüğüne yürümek için çağrı yaptı. Ancak yürüyüş başlamadan İÜ Rektörü'nün, talepleri değerlendireceğini söyleyerek 2 gün izin istemesi üzerine SES üyeleri iş bırakma eylemine son vererek 2 gün daha bekleme kararı aldı. Alkışlarla son bulan eyleme katılan sağlık çalışanları işbaşı yaptılar. **(İstanbul)**

Erzincan'da 29 Kasım çağrısı

29 Kasım'da Ankara'da örgütlenecek olan "**İşsizliğe, yoksulluğa, zamlara karşı emek ve demokrasi miting**"ne çağrı amaçlı **19 Kasım** günü saat 14.00'te Erzincan Eğitim-Sen tarafından Cumhuriyet Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasına YDG'nin de içinde bulunduğu bazı devrimci kurumlar da destek verdi. Basın metnini Eğitim-Sen Şube Başkanı **Nuri Koç** okudu. Koç gazetelerden büro personeline, fabrika işçilerinden, özel sektöre kadar birçok kişinin işten atıldığını, baskılarla halkın susturulmak istendiğini belirtti. Basın açıklaması oturma eylemi ve sloganlarla sonlandırıldı. **(Erzincan YDG)**

Ucuz ve nitelikli yemek için eylem

Ankara Üniversitesi yemekhane işçilerinin Eylül ayında maaşlarının ödenmemesi, iş güvencesi istemi vb. nedenlerle başlayan iş bırakma eylemi öğrencilerin de verdiği destekle kararlı bir direniş sonucunda işçilerin taleplerinin kabul edilmeyle sonuçlanmış, Rektör talepleri kabul edeceğine dair söz vermişti. Fakat ilerleyen süreçte, üniversite yönetimi bizi hiç de şaşırtmayacak bir biçimde sömürü sisteminin yanında olduğunu bir kez daha göstererek verdiği sözleri tutmadı.

Bu süreç içerisinde Tadal Şirketine bağlı olarak çalışan işçiler şirketin üniversiteyle olan sözleşmeyi feshetmesi sonucunda tekrar işsiz kaldılar. 18 Kasım'da üniversite yönetimiyle işçilerin yaptığı görüşmede Tadal Şirketiyle olan anlaşmanın feshedilmesi

nedeniyle artık işçilerin de yemekhanede çalışamayacakları ve 19 Kasım tarihinden itibaren okullara alınmayacakları söylendi.

19 Kasım tarihinde işçiler, öğrenciler ve sendika yöneticisi bir araya gelerek durumu değerlendirdiler ve artık diyalog yollarının kapandığını belirterek Cebeci Kampüsü yemekhanesini işgal kararı aldılar.

İşgalde, sahnede yine sari sendika!

Akşam saatlerinden itibaren öğrenciler ve işçiler okulun yemekhanesinde toplandılar. Saat 21.00'den itibaren okulun gerekirse "zorla" boşaltılacağına söyleyen ÖGB böylece işçilere geri adım attırmaya çalıştı. Sözün bittiği, artık fiili eylemler işgalin sonuna kadar sürdüreceği ka-

rarının alınmış olmasına rağmen öğrenciler ve işçilerin bilgisi dışında rektörle görüşmeyi sürdüren Oleyis Sendikası Eğitim Uzmanı **Mahsun Turan** yaptığı konuşmada "suçu" tamamen işçilere yüklemiş ve "biz de taleplerimizi çok abarttık, olayların bu boyuta gelmesinin sebebi işçilerimizin öngörüsüzlüğüdür" diyerek işgalin pasifist bir hatta girmesine ortam hazırlamıştır. Ayrıca "ben burada olduğum için polis müdahale etmiyor" demiş ve polisle açtıkları bir işbirliğine girdiğini gözler önüne sermiştir. Buna rağmen Üniversite Meclisi'nin yaptığı toplantıda işgali sabaha kadar sürdürme ve ertesi gün rektörlük önünde basın açıklaması yapma kararı alınmıştır.

20 Kasım günü geceyi işçilerle birlikte geçiren ancak kampüslerine

dağılan öğrenciler saat 14.00'te rektörlük önünde Tandoğan Kampüsü öğrencileri ve işçileriyle biraraya geldi. "**Krizin faturasını ödemiyoruz, atılan işçiler geri alınsın, ucuz nitelikli yemek istiyoruz!**"

pankartının açıldığı basın açıklamasında işçilerin yaşadığı saldırılar anlatıldı ve mücadeleye kararlılıkla devam etme vurgusu yapıldı. Bir süre daha slogan atıldıktan sonra eylem son buldu. **(Ankara)**

BES üyeleri eylem yaptı

BES Ankara I No'lu Şube, Danıştay Başkanlığı'nda çalışan emekçilerin sorunlarını dile getirmek için, **13 Kasım 2008** tarihinde Danıştay önünde bir basın açıklaması yaptı. "Yargı işyerleri saray, emekçileri kapıkulu değildir", "Sadaka değil toplu sözleşme" ve "4/B, 4/C çalışanlarına kadro verilsin" dövizlerini taşıyan Danıştay çalışanları, "Yaşasın iş, emek, özgürlük mücadelemiz", "Yargıda adalet istiyoruz" sloganlarını attı. BES üyeleri adına açıklamayı Danıştay Başkanlığı İşyeri Baş temsilcisi **Şükrü Betaş** yaptı. Yargı işlevinin sağlıklı ve nitelikli bir biçimde sürdürülebilmesi, çalışma barışının sürekliliğinin sağlanması için hakim ve savcılar gibi, yargı emekçilerinin de iş yoğunluklarına eş değer biçimde insanca yaşam ücreti elde etme haklarının teslim edilmesini isteyen Betaş, şöyle konuştu:

"Promosyon paralarının eşit bir şekilde dağıtılmasını, 4/B ve 4/C statüsünde çalışan arkadaşlarımızın sözleşmelerinin düzenlenmesini, görevde yükselme sınavının açılmasını, çalışma koşullarından kaynaklı eklem ve mafsallı rahatsızlıklarının meslek hastalıkları listesine eklenmesini, fazla çalışma tazminatlarımızın düzenlenmesini, taşeronlaşmanın kaldırılarak kadrolu istihdam sağlanmasını, grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkımızın tanınmasını, SSGSS ve Kamu Personel Rejimi Yasası'nın geri çekilmesini, zamların geri alınmasını talep ediyoruz." **(Ankara)**

Son süreçte yapılan zamlara karşı emekçilerin kını kabarıyor. Yayılan krizle birlikte çıkmaza giren egemenler, sıkıntılarının ve krizin faturasını emekçilere kesmeye çalışıyorlar. Emekçiler ise krizin faturasını ödemek için değil hesap ödemek için alanlardalar.

İstanbul

İstanbul'da biraraya gelen KESK, DISK ve TMMOB üyeleri "**İşsizliğe yoksulluğa ve zamlara karşı, emek barış demokrasi mitinginde buluşalım**" yazılı pankartı açarak yürüyüşe geçti. Kitle Özgürlük Meydanı'nda polis engeliyle karşılaştı. Kısa bir tartışmadan sonra eylem devam eden kitle sloganlarla egemenlere karşı net duruşunu bir kez daha gösterdi. Burada bir konuşma yapan KESK Genel Başkanı **Sami Evren** AİHM kararı ile artık tamamen kesinleşen toplu sözleşme hakkının yerine getirilmesini istedi.

Ankara

Emekçiler KESK Ankara Şubeler Platformu'nun çağrısı ile oturma eylemi yaptı. Polislin kurmuş olduğu barikatları protesto eden emekçiler, hep bir ağızdan "**Baskılar bizi yıldıramaz**", "Direne direne kazanacağız", "**Emekçiye değil cetelere barikat**" sloganlarını haykırdılar. Yine son süreçte devrimci, demokrat, sosyalist ve yurtsever basına yönelik artan faşist saldırılar da "**Özgür basın susturulamaz**", "**Faşizme karşı omuz omuz**" sloganları ile protesto edildi.

Çorum

"**Krizin faturasını ödemeyeceğiz**" sloganıyla Saat Kulesi önünde toplanan emekçiler "**İşsizlik büyüyor, işçiler ölüyor, bakan seyrediyor**", "Bakan Çelik istifa" pankartlarını açarak Abide Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Kitle bu sloganlarla **Ulusal Gençlik İstihdam Zirvesi**'ne katılmak için gelen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı **Faruk Çelik** ve Hak-İş Genel Başkanı **Salim Uslu**'yu protesto etti.

Emekçiler Ankara'da buluşacak

İzmir

DISK ve KESK'in ortak olarak örgütlediği "**Krizin faturasını ödemeyeceğiz**" yürüyüşü İzmir'de 15 Kasım 2008 Cumartesi günü gerçekleşti. 29 Kasım mitingine çağrı amacı da taşıyan yürüyüş Konak Basmane önünde toplanılmasının ardından Sümerbank yönüne yapılan bir yürüyüş ile devam etti. Yürüyüş kolunun önünde "**Krizin faturasını ödemeyeceğiz/DISK-KESK**" pankartının açıldığı eylem

KESK İzmir Şubeler Platformu, Birleşik Metal-İş, TMMOB İl Koordinasyon Kurulu, çeşitli siyasi partiler, Partizan, ESP, Alinteri de katılım sağladı. Kitle Konak Sümerbank önüne geldiğinde karşılaştığı polis barikatını oturma eylemi yaparak protesto etti ve yürüyüş yapmadaki kararlılıklarını korumaları ile barikat açıldı. Büyükşehir Belediyesi önünde kitle adına basın açıklamasını KESK İzmir Şubeler Platformu sözcüsü **Ramis Sağlam** okudu. Sağlam'ın yaptığı açıklamanın ardından DISK Genel-İş İzmir 3 No'lu Şube Başkanı **Cafer Konca** da DISK adına bir açıklama yaptı.

Yürüyüşte Partizan "**İşsizliğe, yoksulluğa, zamlara isyan et! Örgütlü mücadeleyi yükselt!**" pankartı ile katıldı. Eylem 29 Kasım'da Ankara'da yapılacak olan miting çağrı ile son buldu.

Bursa

Son dönemlerde egemenlerin emekçi halkımıza yönelik saldırılarının ardı arkası kesilmiyor. Bursa'da yıllardır eylemlerin yapıldığı alan ve güzergahlar Bursa Valiliği ve polisi tarafından yasaklanmak isteniyor. **22 Kasım** günü DISK ve KESK'in krizle ilgili yaptığı açıklamada Ünlü Caddede toplanılıp Büyükşehir önüne yürümek isteyen emekçiler engellerle karşılaştı. Ancak emekçilerin direniş sonucunda barikatlar açıldı. Engellerin aşılmasının ardından yapılan basın açıklamasında bu durum protesto edilerek Ankara eylemine çağrı yapıldı.

Demokratik özerklik üzerine birkaç not...

"Kitlelerin feodal uykudan uyanışı, her türden ulusal baskıya karşı halkın egemenliği için, ulusun egemenliği için mücadelesi ilericidir. Burada Marksistler için, ulusal sorunun tüm kısmi alanlarında en kararlı ve en tutarlı demokratizmi savunma mutlak görevi doğar. Bu esas itibarıyla negatif bir görevdir. Fakat proletarya, milliyetçiliği desteklemekte daha öteye gidemez, çünkü buradan itibaren, milliyetçiliği güçlendirmeyi amaçlayan burjuvazinin pozitif faaliyeti başlar."(1) 1913 tarihli Ulusal Soruna İlişkin Eleştirel Notlar'da böyle diyordu Lenin. Lenin'den yaptığımız bu uzun alıntı, geçtiğimiz günlerde Kürt Ulusal Hareketi'nin geliştirdiği demokratik özerklik projesi vesilesiyle soruna bir kez daha eğilmek amacındadır. DTP'nin hazırladığı proje metni, henüz elimize ulaşmış değildir. Dolayısıyla yazımızın konusu genel bir çerçeveye çizmeye dönüktür. Demokratik Özerklik Projesi önümüzdeki yazların konusunu teşkil edeceklerdir.

Medyaya yansıdığı kadarıyla bu proje daha çok ademi merkezileşmiş güçlendirilmesi izlenimi yaratıyor. Yerel birimlerin halk meclisi, komün ve halkevleri formasyonlarıyla halka bütünleşmesini, yine bu örgütlenmelerin faaliyetinde halkın aktif yer alarak tüm denetimi eline alması öngörülmektedir. Üstelik daha önce de demokratik kanuoyu tarafından dile getirilmiş olan, valilerin seçimle iş başına getirilmesi talebini de bu projeye eklemek mümkündür. Ulusal Hareketin mevcut ilericilik niteliği elbette bu projeye bir ilericilik kazandırmaktadır. Teorik düzlemde bu taleplerin her ne kadar ilerci bir niteliği haiz olsa da, uygulama açısından tutarlı bir demokratizmi gerekli kılıyor. Tam da burada,

ülkemizde hakim yönetim biçiminin niteliği, bu niteliğin sürekliliği, bu projenin önünde, yegane engel olarak duruyor.

Bir yönetim biçimi olarak faşizm üniter devlet ile eşitlenemezse de faşizmin genel eğilimi devletin merkezileşmesidir. Ülkede olan-biten herşeyin sıkı kontrolü, baskının sistematik ve merkezden dağıtımını merkezileşmeyi koşullamaktadır. Tersinden ele alacak olursak, ademi merkezileşmiş bir devlet de anti-demokratik olabilir. Nihayetinde iki biçim de, bir biçimdir ve nitelik açısından yegane kistas olmaktan uzaktır.

Ülkemiz açısından bakıldığında, resmi ideolojinin kalın kırmızı çizgilerinden her sapmanın, çizgi dışı her ayırma düşüncesinin dahi, siyasal linç kültürü ile ezilmeye çalışıldığı bir gerçeklikte demokratik özerklik projesi de verili sistemin aynı tepkisiyle karşılaşacaktır. DTP, her ne kadar ayrı bir devlet talebinin söz konusu olmadığını dile getirirse de, manipülasyon algısını olarak, faşizmin yafatası bellidir: Bölücülük suretiyle idamına...

Sistem açısından, devletin formasyonu konusundaki hassasiyet dolaylıdır. Dolaysız olan, 'Bugün özerklik isteyen, yarın bağımsızlık ister' korkusudur. Halkın öz-yönetimi kavramsal olarak faşizmin anti-tezine denk düşüyor, bunun pratik yansıması doğallığında çok farklı olmayacaktır. Devletin Kürt tanımı bütün değişkenliğine rağmen, 'Sözde vatandaşlar'dan tutulmuş da 'Kürt kökenli vatandaşlar'a kadar ne olursa olsun, en başından beri, hassasiyetle karşı konulan tanım, Kürt

Ulus tanıdır. Bu tanımın kullanılması tek başına, ulusların kendi kaderini tayin hakkını kullanmaya yetmeyecekse de, bunun tartışılması ihtimali faşizmin tahammül sınırlarını çok fazla aşmaktadır. Demokratik Özerklik ise detaylandırılmasındaki her türlü farklılığa karşın, bu hakkın tartışılmasına uygun bir zemin hazırlayabilir. Demokratik Özerklik Projesi, daha önce Amed'te gerçekleştirilen Demokratik Toplum Kongresi'nde ele alınmıştı. Bugün ise proje, yerel seçimlerin de gündeme girmesiyle tartışmaya açılacak. Bu nedenle projenin, sadece yerel seçimlere yönelik olmadığı gözükmemekte. Üstelik DTP, şimdiye kadar alternatif bir sistem geliştiremediğinin özeleştirisini vererek bu projeyi savunuyor (18.11.2008-

www.gundem-online.com). Proje, ulusların kendi kaderini tayin hakkı kapsamında değerlendirmek gerekiyor. Kendi kaderini tayin hakkı, illaki ayrılmak olmadığı gibi, özerklik talebi de değildir. Demokratik bir seçim icabınca ayrılma hakkının tanınmasıdır. Ola ki, bu hakkın kullanılması mevzu bahistir, yapılacak bir referandum veya farklı bir yöntem, hakkı kullanacak ulusa aittir. Kararı verecek olan o hakkı kullanacak ulustur. Başkası değil. Mevcut proje ise, bu açıdan bir referandum öngörmektedir, hatta ayrılma hakkının kazanılması iddiasını taşıyor. Söylediklerimiz farazidir. Ulusal hareketlerin genel eğilimi, ayrılma hakkının kazanılması eğilimi taşır. Nitekim, adı üstünde ulusal hareketler Varlık zeminini budur. Daha farklı bir

Demokratik Özerklik Projesi, daha önce Amed'te gerçekleştirilen Demokratik Toplum Kongresi'nde ele alınmıştı. Bugün ise proje, yerel seçimlerin de gündeme girmesiyle tartışmaya açılacak. Bu nedenle projenin, sadece yerel seçimlere yönelik olmadığı gözükmemekte.

ifadeyle ulusal eşitsizliğe karşıtlığın bir ürünü olarak doğarlar.

İşte burada, ulusal eşitsizlik bahsi açılmışken, yazımızın başından yaptığımız alıntıya dönüyoruz. Marksistler açısından sorunun çözülmesi çok basittir: "Ulusal baskının her türüne karşı mücadele - evet, mutlaka. Her türlü ulusal gelişme için, 'ulusal kültür' için mücadele - asla."(2) Marksistler, sınıfsız ve sınırsız bir toplum mücadelesinde, proletaryanın tarihsel misyonu gereğince yönlerini tespit ederler. Geleceğin toplumunu kurma mücadelesinde bu misyon, bir geçiş aşaması olarak proletarya diktatörlüğünü öngörmektedir ve bu diktatörlükler güçlü olmak zorundadır. Güç olmak, merkezileşme ihtiyacını gündeme getirir. Prensip olarak Marks, merkezi devlet yanlısıdır. An-

cak bu merkezileşme demokratik bir nitelikten azade değildir. Marks'ın açtığı yolda yürüyen Lenin'de, ve doğal olarak Marksizm-Leninizm-Maoizm'de ulusal sorun asla bir ayrıntı değildir. Lenin'de daha belirginleşen UKKTH tezi, İbrahim Kaypakaya'nın MLM'yi ülkemiz koşullarında özgülleştirilmesinde temel sac ayaklarından biri olarak öne çıkmıştır. Dolayısıyla prensip olarak merkezi devlet yanlısı olmak UKKTH'yi dışlatamaz. Ezenler zorla devrilecektir. Ezilenler zorla dönüştürülemezler. Kaldı ki, güçlü devletler ancak ulusların gönüllü birliğeyle mümkün olabilir. Proletarya, toplumsal dönüşümdeki görevini ifa ederken ulusal baskın karşısında yer alarak, zora dayanmayan bir ulusal özümleme yoluna gidecektir. Hatta federasyon veya özerkliğe dair bir not düşmek gerekirse; "...Marks, İrlanda ile İngiltere arasında bir federasyonu bile, İrlanda'nın İngiltere tarafından zorla boyunduruk altında tutulmasına yeğlemiştir."(Bkz. Karl Marx-Friedrich Engels: Mekutuplaşma, III. Cilt, Dietz Verlag).

Ulusal sorunun tüm kısmi alanlarında en kararlı ve en tutarlı demokratizmi savunma görevi esasen negatif bir görev iken, her türlü ulusal baskıya karşı, ulusal hak eşitsizliğine karşı mücadele aktif bir görev haline dönüşür. Marksistler açısından sorun eşitsizlik ise, aktif mücadele devrededir artık. Bu perspektifin önümüze koyduğu görev, anın koşullarında demokratik özerklikten ve içeriğinden bahşimsizdir.

1- Lenin, Ulusal ve Sömürgeci Ulusal Sorun Üzerine, sy. 151, İnter Yayınları,

2- aynı sayfa, age.

3- sy. 300, age.

İşte demokratik Türkiye!

27 Nisan'da Şair Nabi Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen DTP Şanlıurfa Merkez İlçe 1. Olağan Kongresi'nde konukları Kürtçe selamlayan DTP Şanlıurfa Merkez İlçe Başkanı **Salih Sağış**, 7 ay hapis cezasına çarptırıldı. 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nce açılan davada Türkçe dışında farklı bir dil kullandığı gerekçesi ile 7 ay hapis cezasına çarptırılan Sağış mahkeme çıkışında verilen kararın Kürt diline karşı tahammülsüzlüğün bir göstergesi olduğunu belirtti. Kürtçe serbest diyenlerin ibret alması gerektiğini ve artık her toplantıda Kürtçe konuşacağını belirtti. (H. Merkezi)

Yerel seçimlere ilişkin toplantı

Yerel seçimlere ilişkin Dersim'deki devrimci ve demokratik kurumlara ve sendikalara çağrı yapan **Partizan**, 12 Kasım Çarşamba günü ESP'de bir toplantı organize etti. Toplantıda Partizan ve diğer kurumlar da yerel seçimlere ilişkin bakış açılarını sundu. Toplantıda ayrıca önümüzdeki süreç içerisinde bu gibi toplantıların yapılması kararı da alındı. (Dersim/Partizan)

Seyit Rızalar için eylem!

TUDEF, Avrupa Dersim Dernekleri Federasyonu (FDG), **ESP** ve EMEP tarafından **HKM, Partizan, Halk Cephesi** ve **DHP**'nin de destek verdiği bir eylem örgütlendi. **15 Kasım Cumartesi** günü Sanat Sokağı'nda bir araya gelen ve Dersim soykırımının yıldönümü olması vesilesiyle Seyit Rızaların mezarlarını nerede olduğunun da istendiği bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamayı okuyan **Mustafa Aytaç** "İdam kararları önceden verilmişti. Zira 'tek millet tek mezhep yaratma' zihniyeti Dersim'de Dersim kanunlarını işletiyordu. İdam edilenler Dersim'in ileri gelenleriydi, suçsuzdular. İdamlar ile Dersim sindirilmek istenmiştir, '38'deki kanlı kesitin hazırlıkları yapılmıştır" dedikten sonra eylem sloganlarla sonlandırıldı. (Dersim/Partizan)

Abdullah Öcalan'a işkence yapıldığı söylentilerinin ardından ülkenin birçok yerinde Kürt halkı sokaklara çıkarak bu kötü muameleyi protesto eden eylemler yaptı. Bu sürecin hemen akabinde bölge illerini "teftişçi" yerel seçimler için oy toplama atakları yapan Tayyip Erdoğan'ın ziyaretleri sırasında da halk sokaklara çıkarak tepkisini dile getirdi.

Bu eylemlere her daim olduğu gibi bugün de polisin tavrı saldı ve işkence olmuştur. Ancak burjuva-feodal medyanın işlediği nokta tabii ki, bu saldı ve işkence olmadı. **He-defte DTP vardı.** Kapatma davası gündeme alınarak DTP'nin kapatılmak için elinden geleni ardına koymadığı şamatası TV ekranlarında, gazetelerden alınan pulları sunuldu. Bir yandan da bu eylemlerin ve sürecinde "vahametinden" dem vurulmakta, yeni linç saldırılarının alttan alta zemini hazırlanmaktaydı. Bir diğer ve üzerinde en çok durulan nokta da eylemlerde polise taş atan çocuklardı. Büyüklerin "korktuğu", çocukların öne sürüldüğü bu çocuklara yazık olduğu tek ağızdan dillendiriliyordu.

Erdoğan bölgede istediğini bulamayınca yüzündeki maskesini düşürerek "ya sev ya terk et"çi mantığı açığa vurarak gerçek niyetini ortaya koymaktan çekinmedi. Kendi yandaşı yazarlardan dahi bu söylemleri nede niye "sert" eleştiri alan Erdoğan'ın şürekâsından da kafatası söylemler yükselmeye başladı. AKP Yozgat Milletvekili "ya sev ya vururuz" diyerek Erdoğan'ın söylemini bir adım daha ileri taşıdı.

İsrail Siyonizm'inin baskı ve zulüm politikasına karşı intifada hareketini

başlatan Filistin halkının çocukları, yıllarca "taş generaller" olarak direnişle simgeleşerek, ezilen dünya halklarına ilham kaynağı oldular. Cephelede hep ön safta gördüğümüz taş veya çocuk generaller burjuva-feodal basına da yıllarca malzeme olmuş, direnişlerinden, yürekliliklerinden, cesaretlerinden bahseden yüzlerce program yapılmıştır.

Filistin'deki çocukların mücadelesine direniş ve cesaret örneği diyerek öven burjuva-feodal medyamız meselele Kürt çocuklarının direnişi olunca 360 derece dönerek "terörist", "çocuk istismarcıları" damgasını vurmaktan çekinmemektedir. Sadece Filistinli çocuklara değil, bir türban eyleminde, cumhuriyet yürüyüşünde, bir siyasi partinin eyleminde boy gösteren çocuklar söz konusu olunca "gururla" haber yaparak resimlerini baş sayfalara taşımaktadırlar. Kürt çocuklarının "terörist"likle itham edildiği haberlerin hemen ardından Erdoğan'ın Erzurum gezisinde kürsüye çıkarak halkın gözünde 5 yaşındaki çocuğun görüntüleri, "işte müthiş çocuk" denilerek pohpohlanmaktaydı.

Peki, bu sarısi nöbetleri geçirir-

Şizofren nöbeti!

ken, Kürt çocuklara işkence yapan, kameralar karşısında kollarını kıran, gaz bombası atan, üzerine kurşun sıkanlara nasıl bir rol biçmektedir medyamız?

Şizofren nöbeti geçirenlerden biri de Adana Valisi **İlhan Atış**'tir. Adana'da yapılan eylemin ardından canhıraş bir şekilde kameraların karşısına geçip çocukları eyleme katılan ailelerin yeşil kartlarının iptal edilmesini, para cezası kesilmesini istiyordu. Açıklamayı yerinde bulan Mersin Valisi de aynı temenni dilekelerini iletliyordu.

Bu nasıl bir acizliktir? Bu nasıl bir korku ve cehalettir? Üstelik Vali Atış, bu projesi üstleri tarafından desteklenmeyince bu sefer de farklı bir yol izleyerek, eyleme katılan çocukların ailelerinin tutuklanması gerektiğini ortaya atmıştır.

Aslında Adana Valisi'nin öneri ve uygulamaları **münferit değil**, tamamı devlet politikasıdır. Hatırlanacağı üzere geçmiş yıllarda bölgede devrimci mücadelenin önünü tıkamak için devlet birçok yol ve yöntem uyguladı/uygulamaya da devam ediyor. Yıllarca OHAL uygulayarak, kemeğin, şekerin, unun vb. her türlü temel gıdada, giyimini kıyacı insanları açlıkla terbiye etmeye çalıştı. Ancak bu tutmadı. Bu kez evlerini yaktı, yıktı, işkenceler yaptı, insanları katletti. Peki, bu tuttu mu? Elbette ki tutmadı/tutmayacak.

Dağda yaşamını yitiren gerillaların ailelerine astronomik tazminat davaları açarak onları ve çocuklarını caydırmayı amaçladı. Bu da tutmadı. Geçtiğimiz yıl yine bu satırlara yansıyan

Dersim'de koruculuk dayatmasını yine ailelere yeşil kartların iptal edileceği, yardımların kesileceği şantajlarıyla uygulamaya çalıştı. Bugün Adana Valisi de anlayış pratiğe geçirmenin adımlarını atmaya çalışmaktadır. Vali geçtiğimiz günlerde yeni bir uygulamaya daha imza attı. Irak Kürdistanı'na yapılan operasyonda mayına basıp sakat kalan bir subay görevlendirilecek liselelerde gençlere nasıl sakat kaldığını, anlatması talimatı verilmiş. Kameralar kayıta ve tekerlekli sandalyenin üzerinden, yakasında bir-iki madalyayla başlıyor anlatmaya; "Kollar şöyle koptu", "bacaklar şöyle uçtu", "arkadaşlarımız şöyle öldü", "şöyle sakat kaldı." Gençler bu anlatılanlara dayanıyor bir kısmı ağlıyor, bir kısmı bayılıyor. TV kanalları "çok etkilenip ağladılar" diye verdi haberleri. Evet etkilenmişlerdi. İstenen belki bu çocukların milli duygularını kıskırtarak bir yerlere öfkeyle saldırmalarını amaçlamaktı. Ancak öyle olmadı gençler korktuklar, korku filmlerini hatırlatan sahneler karşısında dehşet kapıldılar. **Bu söyleşinin arkasında kameralar o gençlere dönüp "askere gitmek istiyor musunuz?" diye bir soru sorsaydı acaba cevapları ne olurdu?**

Devletin tepesindeki adamlar "ya sev ya vururuz" söylemlerini dillerine dolamış, "tek dil, tek bayrak, tek millet" söylem ve eylemleriyle bir ulusu yok saymaya devam ederken; bir taraftan da kendilerine yaşıtlılarına çalışılan yoksulluğa, baskı ve zora, asimilasyona karşı bir halk, haklı ve meşru mücadelelerini sürdürmekte-

Komelune Dersim Sey Rıza u olvozune dey Dekernay

Roze seme seete desdi'de soqağe huner'de komelune Dersim se-veta terteleyi 38 Dersim ama telewe. Name komelura Mustafa Aytaç qeseykerd. Mustafa Aytaç, qeseykerdene xo de hen va "Mezela seydune ma kotyo?" cae mezelune inu mare, dewlet bivazo"va.

Sereniye 1937'de suke xarpet'te dewletî tırki, Sey Rıza, Usene Seydi, Fındık ağa, Hesen ağa, Resik Usen, Ali ağa, Hesine İvrime Qiz esti dar. Ni pilune Dersim dewlet ki kişt dıma terteleyi 38 sifte bi. tertelyi 38 Dersim'de 70 (hottay) hanzar weşya xo kerdi vind, u je honde ki surgın ra maruz mend.

Nıka ma wazemi ki, dewlete tırki, no jenosid nas bikero. Komiye ma nas bikero. zone ma nas bikero. U cae mezelune pilu Kırmancıya kotyo, mare bivazo.

(Karker-Dewiz /Dersim)

dırler. **Bu mücadele açıklıkla terbiye edilemeyecek kadar köklü ve haklıdır.**

Nasıl ki, Siyonizm'e karşı boyun eğmeyecek daha 10-12 yaşında "generalleşen" Filistinli çocuklar haklı ve onurlu bir mücadele sürdürüyorlarsa; kendi dili, kimliği, kültürü ve hakları için mücadele eden, ön saflarda çarpışan Kürtlerin küçük "generalleri" de aynı kararlılık ve meşrulukla mücadelelerini sürdürmektedirler. İşkenceler, ölümler, kol kırmalar, tehditler bu mücadeleyi durduramayacaktır. **(Erzincan'dan bir İK okuru)**

lerine yönelik yapılan saldırılara sessiz kalmayacak" dedi.

Yine taziyeye çağırında konuşma yapan Silopi Belediye Başkanı **Muh-sin Kunur** da "Sıdar halkın şehidi-dir ve yaşamını bu halkın özgürlüğü için feda etti. Kürt ulusu artık her şeyi çok rahat bir şekilde görüyor, asil katliamcı 12 yaşındaki çocuğun kollarını kıran, gençleri işkenceler-de öldüren sistemdir" dedi. (H. Merkezi)

Sıdar'ı onbinler uğurladı

Bölgede gerillalara yönelik yapılan katliamlar ile sistemin kan dökme sevdasının ne kadar yüksek olduğunu görülmektedir.

10 Kasım günü gerillaya yönelik gerçekleştirilen operasyonda şehit düşen HPG gerillası **Halit Sıdar** (Xalit Cudi) için Şırnak'ın Silopi ilçesinde kurulan taziyeye

dirini binlerce kişi ziyaret etti. DTP Silopi ilçe binasında toplanan kitle taziyeye çağırına doğru yürüşe geçti. Yürüyüşte sık sık "Şehit na mirin" sloganı atıldı. Taziyede konuşma yapan DTP Silopi İlçe Başkanı **Süleyman Şav-luk** Kürt ulusuna yönelik yapılan saldırıların devam ettiğine değindi. "Kürt ulusu demokratik talep-

Polis şiddeti tüm hızıyla devam ediyor. Hemen her gün yeni bir cinayet haberi ile uyanıyoruz. Polis, büyük bir performans göstererek her gün icraatlarına bir yenisini ekliyor. Toplum "adam emekte" kararlı görünen polis, bunun önünde hiçbir engel tanımıyor. **Hiç zaman kaybetmeden silahına sarılıyor, kurşun yağdırıyor, "adalet" dağıtıyor.**

Çatıdan düştü!

Bursa'da 13 Kasım günü polisin düzenlediği operasyonda gözaltına alınan **Serkan Çedik** (25), nezarete fenalaşınca kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti.

Bursa Emniyet Müdürü **Tahsin Demir**, düzenlenen operasyonda gözaltına alınan Serkan Gedik'in po-

listen kaçmaya çalışırken çatıdan düştüğünü, Adli Tıp Kurumu'nda muayene edildikten sonra nezarethaneye götürüldüğünü açıkladı. Çedik'in ağabeyi **Levent Çedik**, kardeşinin Anadolu Mahallesi'nde oturan dedesine misafirliğe gittiğini, o sırada mahallede operasyon yapıldığını, herkesin kaçtığını, kardeşinin de tedirgin olup kaçmak isteyince üç polis memuru tarafından kovalanarak boş evde sıkıştırılarak, silahlarının saplarıyla dövüldüğünü, ardından sürüklenerek arabaya götürüldüğünü söyledi ve kardeşinin ölümünden polis ve Adli Tıp yetkililerini sorumlu tuttu. **"Kendisini almaya geldiğimizde tanınmayacak haldeydi"** sözleri polisin açıklamasının ne kadar gerçekçi olduğunu da sorguluyor.

Kurşun polisten alkış devletten; Siz olsanız vuramaz mısınız?

Ankara'da ise 21 Kasım günü 17 yaşındaki genç, polis kurşunuyla öldürüldü. Emniyet'e göre polis saldırıya uğrayınca silah çekti. Altındağ ilçesinde bir polis memuru **Yakalayan Çankal**'ı ayağından vurarak yakaladıktan sonra kafasına ateş ederek öldürdü. Polis yetkilileri, polis memurunun zanlıın yakınları tarafından saldırıya uğrayınca ateş açmak zorunda kaldığını, Çankal'ın da bu sırada vurulduğunu söylerken, olayı görenler polisin **Soner**'i önce ayağından vurarak yakaladığını, ardından kafasından vurduğunu söylüyor. Görgü tanıklarından **Dilber Toplayan, İsmail Aktan ve Fatih Ak**'ın anlatımlarına göre **Soner Çankal**'ın akşam saatlerinde İbrahim ve Veynel isimli arkadaşlarıyla eve-rine yakın bir sokakta amcasına ait arabada oturduğu sırada **Seğmenler Polis Karakolu**'na ait dört kişilik polis ekibi Çankal ve arkadaşlarının bulunduğu arabayı da kontrol etmek istiyor. Bu sırada panikleyen **Soner** kaçmaya başlıyor. 15-20 metre uzaklaşmadan polis memuru 4-5 el ateş ediyor ve **Soner**'i ayağından vuruyor. O sırada Komiser, **"Soner'se sık kafasına"** diye bağırıyor. Kafasına ateş açan polis **Soner**'i katliyor.

Adalet herkese fazla eşit uygulanıyormuş..!

Polisin kovboy filmlerini aratmayan bu macerasının bir anlamı olmalı. Ortalama iki günde bir insanı sokak ortasında kurşunlayan polisin korunacaklarını bilmek, hatta devletin alkış alacağına emin olmak bu pervasızlığı artırıyor olmalı. Geçen günlerde gündeme gelen bir açıklama polisin nereden ilham aldığına dair ipuçları da verdi biz mağdurlara.

AKP Yozgat "vekili" **Abdülkadir Akgün**, duymaya alışık olmadığımız sesi ile bombayı patlatıverdi. Böylelikle polisin ilham kaynağı hakkında tüm merakımız da bir anda ortadan kayboldu.

"Ben bu ülkede adaletin herkese fazla eşit uygulandığını düşünüyorum. Dur-vur diyor. Ben adam vurulmasından hoşlanan biri değilim; ama devletime, milletime karşı suç işleyenleri vurmaktan hoşlanacağım. Adalet herkese fazla uygulanıyor. Benim şikâyetim bu."

Ağzından dökülenler elbette bununla sınırlı değildi. Millet "vekili"

sözlerine karşılık yapılan eleştirilere karşı kendini savunmak zorunda kaldı ve geri adım attı. Ama öyle çok uzağa da değil: **Siz olsanız vuramaz mısınız?**

Vekilin büyük acılar çektiği yaptığı bu açıklama ile de belgelendiği oldu. Polisin bu kadar süredir "töhmetsiz" bırakılması "devletini her şeyden çok seven vekilin kanına dokunmuş anlaşılabilir. Uykusuz gecelerin ardından birilerinin bu haksızlığa dur demesi gerektiğine kanaat getirmiş olmalı ki, yatağından fırlayarak soluğu Meclis'te aldı. Vekil, toplumun sözcülüğüne soyunarak konuşan katıksız tüm faşistler gibi **"Bu herkesin düşüncesi. Herkes böyle düşünüyor"** sözlerini de eklemeyi ihmal etmedi. Onun tüm toplumdaki anladığı, azı bir avuç faşist ve kendi çıkarlarını her şeyin üstünde tutan vampirlerden ibaret. O; devletini milletinin üstünde kutsal bir abide olarak gören, şuurunu yitirmiş, ruhunu kaybetmişlerden biri... Kendini savunurken bile söyleyecek başka bir cümle bulamıyor. Devletini herkesin başına bastığından son derece emin, kibirli bir düşmanlıkla soruyor siz olsanız yapmaz mısınız diye. Varsın herkes yanıtını kendi versin!

Tutsak kadınlara milliyetçi damga

IHD Adana Şubesi, Karataş Kadın Kapalı Hapishanesi'ndeki tutuklu **Sevcan Atak**'tan gelen mesajı yayımladı.

Atak, 19 Kasım tarihli mesajında, hapishanede yaşadığını söylediği hak ihallerini şöyle özetliyor.

Zorla soyarak arama: Kasım başında tutuklanıp hapishaneye getirildiğinde arama için çıplak soyunmasının istendiğini anlatan Atak, bunu kabul etmediğinde hakaret ve bağışlarla soyunmaya zorlandığını, ancak basın mensubu olduğunu söyledikten sonra hapishane görevlilerinin tavırlarının yumuşadığını yazıyor. Atak, hapishanedeki beş kadın tutsağın da, zorla soyulup ardından üç kez yere oturup kalkmaya zorlandıklarını aktardıklarını anlatıyor.

Görüşte kola damga: Atak, açık görüşlere çıkarken kollarına zorla "tek bayrak, tek dil, tek vatan" mührü basılmak istendiğini, itiraz edenlerin görüş hakkının engellenmek istendiğini aktarıyor.

Sohbet engelleniyor: Atak mesajında, koğuşlar arası sohbet ve görüşme haklarının engellendiği bilgisini de veriyor.

Atak'ın hapishanenin faksından yollanan mesajı, üzerinde hapishane idaresinin görüldü damgasını taşıyor.

(H. Merkezi)

301 yargılamaya devam ediyor

Hrant Dink cinayetinde devletin rolüne dikkat çeken yazar **Temel Demirer**'in yargılanmasına başlandı. **"Bu ülkede ermeni kardeşlerimiz soykırma uğramıştır, simdi de Kürt kardeşlerimiz soykırma uğramaktadır"** diyen Demirer, mahkemenin "Türkiye Cumhuriyeti devletini alean aşığılama" suçundan yargılandığı dosyasını Bakanlığa gönderdi. Adalet Bakanı **M. Ali Şahin**'in kararıyla yargılanmasına başlandı.

Demirer'e destek için 14 Kasım günü sabah saatlerinde duruşmanın yapılacağı Ankara Adliyesi önüne gelen demokratik kitle örgütleri ve siyasi parti temsilcileri, aydın ve yazarlar "Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi" adıyla bir açıklama yaptılar.

Fikret Başkaya tarafından okunan açıklamada Demirer'e dava açanların 93 yıllık gerçeğin açığa çıkmasından, 93 yıllık yalanın teşhir olmasından korktukları için bunu yaptıkları belirtildi.

Demirer'in avukatlarından **Levent Kanat** da Adalet Bakanı Şahin'in, müvekkili hakkında yargılama izni vermesinin idari bir konu olduğunu ifade ederek, bu kararın iptali için Ankara 4. İdare Mahkemesi'nde dava açtıklarını söyledi. Kanat, bu nedenle İdare Mahkemesi'nde açılan davanın, bu dava için bekletici sebep yapılmasını talep etti. Yargıç **Mehmet Nuri Öztürk**, İdare Mahkemesi'ndeki dosyanın sonuçlanmasını beklenmesine karar vererek duruşmayı erteledi.

10 öğrenci de 301'lik

Adalet Bakanlığı 19 Aralık hapishaneler operasyonunu protesto etmek isteyen 10 üniversite öğrencisinin de 301. maddeden yargılanmasına karar verdi. Eskişehir'de linç girişimine uğrayan ve sonrasında polis tarafından gözaltına alınan öğrenciler, **"Katil devlet"**, **"19 Aralık gazileri"** gibi söylemlerinden dolayı 301'den yargılanmak üzere 19 Kasım'da yeniden Eskişehir 2. Sulh Ceza Mahkemesi'nde hakim karşısına çıkacaklar.

Son olarak Bakanlık, polis dur ihtirarı uymadığı iddiasıyla öldürülen **Baran Tursun**'un babası **Mehmet Tursun**, annesi **Berir Tursun**, kardeşi **Şelale Tursun** ve yedi insan hakları savunucusunun 301'den yargılanmasına izin vermemiştir.

(Ankara)

Çeber davasında gereken yapılacakmış!

Yürüyüş dergisi dağıtımı yaparken gözaltına alınan ve götürüldüğü İstinye Polis Karakolunda, sonrasında **Metris Hapishanesi**'nde görüldüğü işkence sonucu hayatını kaybeden **Engin Çeber** cinayetinde kamu görevlileri hakkında dava açıldı.

Engin Çeber'in gözaltında götürüldüğü işkence sonucu yaşamını yitirmesinin ardından bir müfettiş ve başmüfettiş görevlendiren Adalet Bakanlığı raporunu hazırladı. Rapor sonucunda hapishane personelinin 19 kişinin geçici olarak görevden uzaklaştırılması kararının alındığı açıklandı.

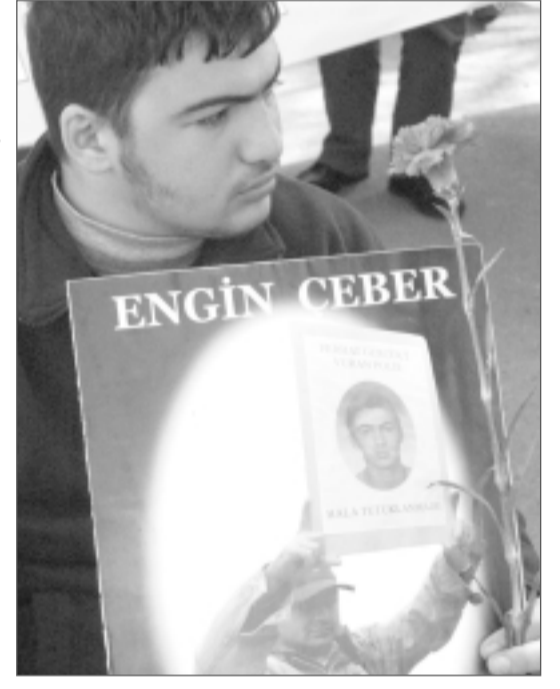
Çeber'in işkence ile öldürülmesini araştırmak üzere "soruşturma" başlatan iki polis müfettişi ise işken-

ceye dair herhangi bir "bulguya" rastlamadı. Müfettişler gözaltında hazırlanan Adli Tıp raporlarında kötü muameleyle karşılaşmadıklarını açıkladı. Müfettişlerin hazırladığı rapor Teftiş Kurulu Başkanlığı'na gönderilecek. Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığı'nda yürütülen soruşturmanın ise 17 Kasım günü sonuçlandırıldığı açıklandı. Buna göre yapılan inceleme sonucunda hazırlanan iddianamede jandarma, polis ve hapishane personelinin 60 kişi 'yargılanacak'.

Engin Çeber'in **Metris**'te görüldüğü işkenceler sonucunda yaşamını yitirmesinin gündeme gelmesi ile aileden özür dilemek zorunda kalan Adalet Bakanı'nın bu davranışı üzeri-

ne çokça şey söylenmişti. Adalet Bakanlığı'nın hazırladığı raporlar ve yaptığı açıklamalar kamuoyunda, Engin'in katillerinin peşinin bırakılmayacağı izlenimi yaratmıştı. Ancak bu açıklamaların üzerinden birkaç gün geçmeden bakanlık Çeber'in öldürülmesi olayında adı geçen gardiyanları diğer hapishanelere dağıttı. Gardiyanların sürgün edildiği şekilde lanse edilen açıklamaların aksine gardiyanlar başka yerlere gönderilerek hukuki sürecin uzatılmasının adımları atılmış oldu. Her biri başka bir şehirde 'görev' yapan gardiyanların duruşmalara gel(e)meyeceğini, bu yüzden duruşmaların erteleneceğini öngörmek hiç de zor değil. Yani bir zamanışımı davasının startı

verildi kısacası. Adalet Bakanlığı işkencenin sorumlularının yargılanacağını açıklarken aynı günlerde Beyazıt katliamı davası zamanışımına uğradığı için düşünüyordu. Polis cinayetlerinin ardı arkası kesilmeyen iken Bakanlığın bu açıklaması hiç de inandırıcı değil. 19 Aralık katliamında kurşunlanan ve koğuşlarda yakılan tutuklular suçlu bulunmuş ve yaşamını kaybetmiş, buna karşın birçok tutsağa "ceza" verilmişti. Ülke gündemini sarsan ve Ergenekon operasyonunda adı geçen birçok kitle katliamının

akbeti ise hala meçhul. Bunların sonunun tıpkı diğerleri gibi zamanışımı olması hiç de şaşırtıcı olmayacak.

Tecrite karşı mücadele ortaklaşmalı

TUYAB, TAYAD, IHD İstanbul Şubesi, Tecrite Karşı Sanatçılar ve **TOHAV** tarafından 16 Kasım 2008 tarihinde **"Türkiye Hapishanelerinde Tecrit Gerçeği"** konulu bir sempozyum düzenlendi. Bilgi Üniversitesi Dolapdere Kampüsü'nde iki oturum olarak düzenlenen sempozyuma **Dünya Hekimler Örgütü** de katılarak hapishaneler sistemi ve tecritin etkilerini farklı ülkelerde yaşanan örneklerle anlattı. Sempozyumun açılış konuşmasını **Dünya Hekimler Örgütü Onursal Başkanı Bernard Granjon** yaptı. İşkence ve tecride maruz kalan, Ölüm Orucu eylemi yapan kişilerle görüşmelerini be-

lirten Granjon, tecrit işkencesinin Almanya ve Fransa hapishanelerinde de yaşandığına dikkat çekti. Tecrit zulmünün karşı ermesini isteyen Granjon, Fransa'da yapılacak bir toplantıda Türkiye hapishanelerindeki tecrit gerçeğinin de tartışılacağını bildirdi. Hapishanelerde yaşanan hak gasplarının sistematik olduğunu dile getiren Fransız Psikolog **Corinne Gal** ise, tecrit işkencesinin tutsaklarda psikolojik sorun ve mağduriyetlere yol açtığını söyledi. Gal, tecridin hapishaneden çıktıktan sonra da kişilerin hayatını olumsuz etkilediğini belirtti.

TİHv'den **Dr. Şükran İreñcin** tecridin tarihsel gelişimiyle ilgili bir

sunum gerçekleştirdi. Çeşitli araştırmalardan derlediği verilerle tecritin etkisinin boyutlarını gösterdi. İreñcin, tecrite tutulan tutsaklarda duygusal dalgalanma, durgunluk, ilgi ve istek kaybı, kronik depresyon, ısrarlı intihar düşüncesi ve davranışları, düşünme, konsantrasyon, hafızada bozulma, gerginlik, uyku ve yeme sorunları, kronik yorgunluk, halsizlik, yaygın ağrı gibi rahatsızlıklar yaşandığına dikkat çekti.

TOHAV adına sunum yapan Dr. **Veyis Ülgen** de, F ve D tipi "yüksek güvenlikli" hapishanelerde insanca yaşam koşullarının olmadığını, işkence ve keyfi uygulamaların devam ettiğini belirtti. F tipinden çıkan kişilerin yüzde 79'unda psikiyatrik yakınma görüldüğünü ifade etti.

TAYAD Başkanı Avukat **Behiç Açı**, tecritin yalnızca tutsakların değil, herkesin sorunu olduğunu söyleyerek insanlık suçu olan tecride karşı ortak mücadele çağrısı yaptı. TUYAB adına sunum yapan **Semiha Köz**, sunumu **Sema Gül**'ün yapmasını planladıklarını ancak Gül'ün polis terörüyü gözaltına alındığını belirtti. F tipi hapishanelerde 8 yıldır tecrit işkencesinin uygulandığına dikkat çeken Köz, "Tecrit saldırısı başta tutsaklar olmak üzere tüm toplumu teslim almaya dönük kapsamlı bir saldırdır. Hapishanelerde tecrit her geçen gün artarak devam etmekte, hak gasplarının ardı arkası kesilmemekte, keyfi disiplin ce-

zalarıyla tutsaklar dış dünyadan yalıtılmaya çalışılmaktadır" diyerek tecridin kaldırılması yönü taleplerini sıraladı.

ÇHD İstanbul Şube Başkanı **Güray Dağ** ise konuşmasında, tecrit ve tredman uygulamalarının tutsakların haklarının gaspı anlamına gelen bir sistem olduğuna değindi. Dağ, "Cezaevlerinde, keyfi disiplin cezalarıyla tecrit daha da ağırlaştırılıyor. İnsanı insan olmaktan çıkaracak, insanlık dışı bir mantığı içeriyor bu sistem" diye konuştu.

Sempozyumda IHD İstanbul Şube adına **Ümit Efe**, Tecrite Karşı Sanatçılar adına **Mehmet Esatoğlu**, ÖO şehit ailesi **Ahmet Kulaksız** konuşma yaparken sempozyumun sonuç bildirgesi de 18 Kasım 2008 tarihinde

Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde yapılan basın toplantısıyla açıklandı.

Tutsak yakınları ve insan hakları savunucuları hapishanelerde tecrit işkencesine ve keyfi uygulamalara derhal son verilmesini istedi. Basın toplantısına, sempozyumun davetlisi olarak Türkiye'de bulunan Dünya Doktorlar Birliği Onursal Başkanı **Bernard Granjon** da katıldı.

Sempozyum sonuç bildirgesini okuyan **Lerzan Caner**, tecridin bir insanlık suçu olduğunu belirtti. Türkiye hapishanelerinde özellikle siyasi tutsakları hedef alan ve aynı zamanda tüm toplumu teslim almaya yönelik bir uygulama olduğunu kaydeden talepleri sıraladı. (İstanbul)

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi'nde Ekim Devrimi anması

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'nden tutsak Partizanlar yaptıkları bir açıklama ile Ekim Devrimi'ni andıklarını duyurdular.

Açıklamaya göre **"Yaşasın büyük sosyalist Ekim Devrimi"** sloganı ile başlayan etkinlik Ekim Devrimi ve tüm dünya devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunun ardından ortak bir metinle devam etti. Ekim Devri-

mi'nin proleter devrimleri ve emperyalizm çağının kapısını açtığı vurgulanırken bugün de yolumuzu aydınlatan bir meşale olduğu belirtilmiştir. Venseremos, Enternasyonal gibi çeşitli marşların coşkusuyla söylenmesinin ardından, **"Devrim şehitleri ölümsüzdür"**, **"Yaşasın proletarya enternasyonalizmi"** sloganlarıyla anma son buldu. (H. Merkezi)

Daha nitelikli bir gazete için kampanyayı sahiplenelim, çalışmada yoğunlaşalım!

Egemen sınıflar ellerindeki tüm araçları kullanarak kendi anlayışlarını tüm topluma mal etmeye çalışırlar. Hiç kuşkusuz bu araçların en önemlisi **iletişim ve haberleşme** araçlarıdır. Genel olarak medya bu rolü çok iyi bir şekilde yerine getirmektedir. Medya, bizim gündemimizin ne olacağını, ilgi alanlarımızı, kültürel ve fikrî değer yargılarımızı, bu ay hangi kitabı okumamız gerektiğini, hangi müzik türünün daha popüler olması gerektiğini vb. herşeyi belirlemek isteyen egemen sınıfların elinde müthiş bir araçtır. Ezilen sınıflar da acilen kendi araçlarını yaratmalı ve sınıf savaşımının bu boyutunda burjuva-feodal çizgiyle mücadele edebilecek bilgi ve bilinci yaratmalıdır. TV ve gazetelerdeki suni gündemin biz emekçilerin gündemi olmadığı, gerçek gündemin bilinçli olarak sansür edildiği bilinciyse halkı kendi gerçek gündemi-

le tanıştırmak için gazetemizin çok önemli bir noktada durduğunu bilincindeyiz. Bizler de bu bilinçle gazetemizin yeni okurlarla buluşması, var olan okurların daha nitelikli bir gazete yaratılmasını sağlayacak kolektif emeğe dâhil olması ve gazeteye her yönden katkı sağlamak için harekete geçtik.

Öncelikle gazetemizin düzenli dağıtımını sağlamak temel amacımız oldu, emekçi semtlerde işçi-köylü'yü halkla tanıştırmak, gazete hakkında değerlendirmelerini almak, güncel konular üzerinde düşündürüp tartıştırmak gazete dağıtımındaki hedefimizdir. Diğer bir hedefimizse düzenli olarak okur toplantıları almaktır. Genellikle gazete dağıtımının değerlendirilmesi şeklinde gelişen eksik ve dar kalan okur toplantılarını önümüzdeki süreçte daha kapsamlı hale getirmeye çalışacağız. Okurlarımızı

zamanla gazete kolektifi içinde çalışan öznelerle dönüştürmek, sadece okuyan değil okuturan, alan değil gazeteyi bir başkasına da ulaştırabilen ve gazetemizi yazı-haber bakımında da besleyebilecek örgütlü güce dönüştürmek hem işçi-köylü'nün daha geniş kitlelere ulaşması hem de bu kitlenin gazetemizi nitel olarak beslemesi açısından oldukça önemlidir. Biz kampanyamızı dâhilinde işçi-köylü'ye yönelik kapatma, sansür saldırısına da sessiz kalmayarak 15 Kasım günü konuyla ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdik. İşçi-köylü şapkalarıyla yaptığımız açıklamadan sonra kampanya bildirisinin Yüksel Caddesi'nde dağıtımını yaptık. Hata ve eksikliklerimizi aşma idaresiyle, pratikten öğrenerek daha nitelikli bir gazete için daha geniş kitle çalışması şiarıyla faaliyetlerimize devam edeceğiz.

(Ankara İK okurları)

İşçi-köylü gazetesinin keyfi gerekçelerle 1 ay süreyle kapatılmasında sonra Özgür Gelecek gazetesinin de aynı şekilde kapatma cezası alması üzerine Ankara İşçi-köylü gazetesi çalışanları ve okurları Yüksel Caddesi'nde yaptıkları bir açıklamayla uygulamayı protesto ettiler.

15 Kasım Cumartesi günü saat 14.30'da İnsan Hakları Anıtı önünde biraraya gelen gazete çalışanları ve okurları "**Halkın gerçek sesi işçi köylü susturulamaz**" pankartı ve "**İşçi-köylü, Özgür Gelecek sus-**

madı susmayacak", "Devrimci basın susturulamaz", "**Özgür gelecek ellerimizde yükselecek**" dövizlerini taşıdı.

Açıklamayı okuyan **Mustafa Sarıca** asıl hedefin halk muhalefeti olduğunu, devrimci basın nezdinde halkın gerçek gündeminin saklanmaya çalışıldığını bahsederek "**Devrimci, yurtsever, sosyalist basın mücadelenin kızgın ateşinde, ezilen yığınlarla birlikte dün olduğu gibi bugün de kavgasını sürdürecektir**" sözleriyle açıklamasını bitirdi. "Baskılar bizi yıldıramaz", "Devrimci basın susturulamaz" sloganlarının atıldığı eylemden sonra işçi-köylü okurları bildiri dağıtımını yaptılar. (Ankara)

İşçi-köylü gazetesi susturulamaz!

Aydınlı Köyünden Merhaba;

Gazetemiz İşçi-köylü'nün başlatmış olduğu kampanya çerçevesinde, Tuzla-Aydınlı köyü İşçi-köylü okurları olarak, 23 Kasım Pazar günü, daha önce gazete dağıtımını yapmadığımız yerlere, gazete dağıtımını örgütledik.

Bir arkadaş dağıtım sırasında sürekli megafondan ajitasyon konuşmaları gerçekleştirdi. Kapı kapı evleri dolaşarak, gazetemizin dağıtımını yaptık ve halkımıza gazetemizi anlattık. Dağıtım yaptığımız yerler, ilk gidi-

şimiz olmasına rağmen halkın tepkisi gerçekten iyi ve umut vericiydi. Gittiğimiz bazı evlerde sürekli gazetemizin getirilmesini isteyenler oldu. Bir yandan gazete dağıtımını yaparken diğer yandan da insanlarla sohbet ettik. Dağıtım yaptığımız yerler genellikle işçi ve emekçilerin yoğun yaşadığı bir bölge idi. Bundan dolayı gazetemizi anlatmak ve tanıtmak zor olmadı. Genel anlamda olumlu geçen dağıtım faaliyetimiz, bizler açısından da bir deneyim oldu. Bundan sonra Aydınlı'da çalışılmadık kapı, konuşulmadık insan bırakmayacağımıza dair söz birliğinde bulunduk. (Aydınlı İK okurları)

1 Mayıs Mahallesi'nde dağıtım

16 Kasım

Pazar günü 1 Mayıs Mahallesi'nde toplu dağıtım örgütledik. Mahallemizde uzun bir dönemdir düzenli bir dağıtım gerçekleştiriyorduk. Baş-

rada gerçekleştirdik.

Dağıtım boyunca bir yandan evlerin kapılarını çalıp gazetemizi halka ulaştırmaya çalışırken diğer yandan da megafonda ajitasyon/propaganda yaptık. Kalabalık bir grup olarak dağıtım çıkarmamız ve İşçi-köylü yazılı şapkalarımızın bulunması görsellik açısından insanların dikkatini çekti. A/P çalışması boyunca, gazetemizin işçilerin, köylülerin, halk gençliğinin, emekçi kadınların, Kürt halkının sesi olduğunu haykırarak dağıtım faaliyetimiz yeni okurlar yaratmamıza vesile olmuştur. Canlı ve coşkulu gerçekleştirdiğimiz faaliyetimiz başarılı bir şekilde sonuçlandırılmıştır.

(1 Mayıs Mahallesi İK okurları)

latmış olduğumuz kampanya çerçevesinde, önce dağıtım yapmadığımız bir bölgeyi belirleyerek toplu dağıtımını bu-

Mücadelesi sabit görüldüğünden kapatılmasına ve okurlarının tutuklanmasına...

Yayınnevimizden çıkan İşçi-Köylü gerekçe dahi gösterilmeden kapatılınca Özgür Gelecek gazetesi de DTP eşbaşkanı Emine Ayna ve İstanbul milletvekili Sebhat Tuncel'le yapılan bir röportaj gerekçe gösterilerek bir ay süre ile kapatıldı.

Gazetemize yönelik tahammülsüzlük bununla sınırlı kalmadı. Fransa'dan Türkiye'ye yapıldığı iddia edilen bir para transferi gerekçe gösterilerek düzenlenen operasyonlarla okurlarımızın evleri basıldı. Polis, Tekirdağ, Mersin ve İstanbul'daki bazı evlere baskın düzenlenerek gazetemizin eski çalışanları **Emriye Demirkır, Özgür Elitemiz, Erdinç Özbay, Arzu Özdemir ve Sema Gül**'ü gözaltına aldı. Kar maskeleri ve uzun namlulu silah-

larla adeta terör estiren polis, eski çalışanlarımızı hiçbir açıklama yapmadan gözaltına aldı. Dört gün boyunca İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde tutulan okurlarımızdan Sema Gül, Arzu Özdemir, Emriye Demirkır ve Özgür Elitemiz çıkarıldıkları mahkemeye tarafından tutuklanarak Bakırköy Kadın ve Çocuk Hapishanesi'ne gönderildi. Operasyonların düzenlendiği günlerde sahibinin sesi burjuva medya da üzerine düşeni yaptı. Yalan haberlerle kamuoyunu yanlış bilgilendiren burjuva basın tıpkı daha önce olduğu gibi tüm basın ilkelerini ayaklar altına aldı.

İşçi-köylü gücünü ezilen yığınlar-

dan, onların hesap soran sesinden kalmaktadır. İşçi-köylü işten atılan emekçilerin, iş arayan işsizlerin, köylülerin sesidir. İşçi-köylü emekçilerin özgürlük düşlerinin ve insanca bir yaşam uğruna verdiği mücadelenin ateşinde doğmuştur. (İstanbul)

Saldırlara kınama

Devrimci ve yurtsever basına yönelik son dönemde giderek artan kapatma, dağıtımını engelleme, baskı ve sansür saldırıları **19 Kasım 2008** günü saat 16.00'da Kemeraltı girişinde **İşçi-köylü**, Devrimci Demokrasi, **Alinteri**, **Özgür Halk**, **Azadiya Welat** gazetesi okurları ve çalışanları ile **BDSP**, **ESP** ve **Mücadele Birliği Platformu** tarafından yapılan bir basın açıklaması ile protesto edildi. Yapılan basın açıklamasında gazetemiz İşçi-köylü ve Özgür Gelecek de dahil olmak üzere birçok muhalif gazete ve derginin kapatma, toplama ve ayrıca çalışanlarına yönelik gözaltı, tutuklama gibi engeller ile yıldırılmak istendiğine ancak bu tür engeller ile ilk kez karşılaşılmadığına değinildi ve tüm bu baskı ve saldırılara karşı işçilerin, köylülerin, ezilenlerin, sömürülenlerin onurlu sesi olma kavgasından asla vazgeçilmeceğine değinildi. (İzmir)

Bir protesto da Londra'dan

Demokratik Halk İktidarı için İşçi-köylü gazetesinin bir ay süreyle kapatılması **8 Kasım Cumartesi** günü Londra'da İşçi-köylü okurlarının düzenlediği bir eylemle protesto edildi. **Dolston Kingsland Tren İstasyonu** önünde yapılan eyleme, yakın bir zamanda yine bir ay süre ile kapatılan Atılım gazetesi okurları da destek sundu.

İngilizce yazılı "**İşçi-köylü susturulamaz**" pankartının açıldığı eylem süresince çevredekilere Türkiye'de devrimci ve sosyalist basına yönelik saldırıları kınayan sözlü İngilizce propagandanın dışında İngilizce ve Türkçe bildiriler dağıtıldı. Ayrıca eyleme katılan kitle tarafından İngilizce ve Türkçe "**Sosyalist basın susturulamaz**", "Türkiye'deki faşist saldırılara son", "**Baskılar bizi yıldıramaz**" vb. sloganlar atıldı.

Okurlarımızla buluşmaya devam ediyoruz!

23 Kasım günü İstanbul'daki okurlarımızla bir okur toplantısı gerçekleştirdik.

Okurlarımızla gazetemizin kampanyasını ele alarak, gelişmeleri tartıştık. Gazetemizi değerlendiren okurlarımız, haberlerin yazımında daha özenli davranılmasını, haberlerin kısa olmasının daha iyi olacağını ve internet kullanımının daha etkili hale getirilmesi gerektiğini dile getirdiler. Pusula köşesini sürekli takip ettiklerini, gazetesinin isminin aynı kalmasını ve fiyatının 2 YTL olmasını isteyen okurlarımız alanlardan haber akışının sağlanması amacıyla doğal muhabirlik ağının genişletilmesi gerektiğini söylediler. Kampanya ile ilgili gelişmelerin tartışıldığı toplantıda gazetemize yönelik son dönemlerde artan baskılara da dikkat çekildi. (İstanbul)

Başbakan demokrat, basın özgür; öyleyse bu yasak nedir?

Başbakanlık'tan yapılan açıklama ile Başbakan R. T. Erdoğan'la ilgili haber yapan gazetecilere yasak getirildi.

Başbakanlık Basın Merkezi akreditasyon yenileme işlemleri sırasında Hürriyet, Milliyet, Star TV, Akşam ve Evrensel'den 6 gazetecinin Başbakanlık Basın Kartlarını iptal etti. Hükümete geldiği ilk dönemlerde Avrupa Birliği süreci ile birlikte demokrasi ve ifade özgürlüğünden sıklıkla söz eden ve kendini muhafazakar-demokrat olarak tanımlayan AKP'nin gelişen süre içinde çizdiği profil bunun tam aksi oldu. Çıkarılan Terörle Mücadele Kanunu ve TCK'da yapılan değişiklikler ile her türlü demokratik tepkiye yasaklama getirilirken basın üzerindeki engeller de artırıldı. Başbakan, her fırsatta gazetecilere fırsat atmayı da ihmal etmedi. AKP'nin yolsuzluklarını haber yapan ve yıpranmasına vesile olan haberlerden sonra medyaya ateş püskürdü. Başbakan, Cumhurbaşkanlığı seçimleri, kapatma davası, Ergenekon, Deniz Feneri ve Bezele baskınından sonra gazetecileri sıklıkla tehdit etti. "Demokrat" Başbakan burjuva feodal medyanın eleştirilerine bile tahammül edemedi. Başbakan'ın basından tam olarak ne istediği ise hocası Başbuğ'un açıklamalarından sonra daha iyi anlaşıldı. Basını esas duruşa davet eden Genelkurmay Başbakanı'nın bu çıkışı en çok sevenlerden biri kuşkusuz Başbakan oldu. Bu açıklamayı ilk alkışlayan Başbakan'ın "demokratlığının" böylelikle Lice katliamının sorumlularından İlker Başbuğ'unki ile ölçülebileceği de açığa çıktı. Gazetecilere basın akademileri açan çok büyük paşalardan geri kalın-

mamalıydı. Ne de olsa aralarındaki tek fark kostümleriydi!

Herkes özgürlüklerden yanaymış..

AKP'nin (ve diğerlerinin) basın öz-

Bizi susturamazlar, susturamayacaklar!

Tahammülsüz bir şekilde saldıran düşman sesimizi kitlelerle buluşturan gazetemizi kapatarak kitlelerle aramızdaki bağı koparacaklarını veya susturabileceklerini zannediyorlar. Gazetemiz kapandı, ama yeni bir sesle tekrar kitlelerle buluşuyoruz. Gazete tanıtımıyla ilgili olan afişlerle ve çeşitli tanıtımlarla halka duyuruyoruz. Pertek'te hızlı bir şekilde afişleme ve tanıtım kampanyasına başladık ve tamamladık. Halkla aramızdaki bağları kopartacaklarını inananların yanlışlıkları görünüyor. Yaptığımız çalışmalarla halk gazetemizi daha fazla ve inatla sahiplendiler. (Pertek YDG)

gürlüğü eleştirinin, söylenenlerin kendisine uzaklığı ile doğru orantılı. Bir yayın organı (burjuva) CHP'nin yolsuzluklarını ortaya çıkartıyor ve bu engelleniyorsa hemen feryadı basıyor. Bu ülkede basın özgürlüğü var değil mi? Hangi çağda yaşıyoruz!

Ancak aynı yayın organı DTP'li milletvekillerine hakaret ettiğinde, emekçilere yalan söylediğinde ve büyük bir sahtekârlıkla yaşanan gerçekleri çarpıtığında bizim özgürlük havarilerimizin sesi soluğu çıkmaz. Doğru, objektif haber akışının ucundan geçmez! Deniz Feneri davası ve Başbakanlığın basın kartlarını iptal etmesi ile demokrasi çığıllıkları atarınlar görmek istemediği bir gerçek kocaman duruyor önlerinde.

Özgürlük denilen kavram onlara dokunduğu (çıkarlarına) derecede anlamını dolduruyor belki de. Özgürlüğün ve demokrasinin kişisel tatminle ölçüldüğü bir yerde böylesine eğreti bir tablonun ortaya çıkması da kaçınılmaz oluyor. Gözlerimizin içine bakarak avazı çıktığı kadar bağırınlar büyük olasılıkla kendi ayağına basıldığı için bağırıyor olmalı. Demokratlığın böylesine yerlerde sürüklendiği bir ülkede burjuva-feodal basından başka bir şey beklemek de anlamsız olur herhalde. "Çocuk da olsa kadın da olsa gereken yapılacaktır" demeçleri verenlerin demokrat olduğunu iddia edilebildiği memleketimizde bir ucube gibi duran Hürriyet gazetesinin ve onun köşe taşi Ertuğrul Özkök'ün demokratlığında şaşılacak bir yan olmamalı. Böyle bir zihniyetten ancak böyle bir basın özgürlüğü doğar. Aksi mümkün mü?

Karlıktepe İK okurları

birçok bölgesine gidemediğimiz halde, sadece gidebildiğimiz kadarı bile, bu mahallenin bizler açısından önem verilmesi gereken bir bölge olduğunu göstermeye yetti.

Başımızda şapkalarla kalabalık bir şekilde girdiğimiz mahallede, sokaktaki insanlar tarafından da genel bir hedefi önümüze koymamıza iten

başlıca neden ise, ev ev, sokak sokak yaptığımız geniş dağıtım çalışması sırasında, tahminimizden fazla bir okuyucu kitlesini ortaya çıkararak bizim oldu. Ve mahallenin daha

yaşlı bir amca gördük ve yanına gittik. Amcanın okuma yazması yokmuş. Ama bize çok sıcak davrandı ve geçmişte yaşadıklarını anlattı, bir dönem işkence gördüğünü söyledi. Bizi uğurlarken de gözleri doldu ve "ben de sizin yanınızdayım, yolunuz açık olsun" dedi.

Gittiğimiz evlerde de yine genel olarak sıcak bir ilgi gösterildi ve çalışmamızın kapıları açılanlar çoğu gazetemizi aldı. İçerisinde devamlı getirilmeyen isteyenler oldu.

Dağıtımdan sonra yaptığımız değerlendirmede ise, haberin başında aktardığımız tespitlerde bulunduğumuzdan bundan böyle daha düzenliliği sağlanmış, geniş bir çalışma yapma kararı aldık.

IMF ile ilişkilerin nasıl devam ettirileceği 2006 yılından itibaren tartışılmaya başlanmıştır. TÜSİAD gibi büyük sermaye çevreleri, "IMF ile anlaşma tekrarlanmalıdır" söylemlerini geçen yıldan itibaren yüksek sesle dile getirmeye başlamışlardır.

1998 yılında imzalanan "Yakın İzleme Anlaşması" ile başlayan ve IMF'nin tam gözetiminde geçen on yıllık süreç geçtiğimiz Mayıs ayında tamamlandı. Fakat IMF ile ilişkilerin nasıl devam ettirileceği 2006 yılından itibaren tartışılmaya başlanmıştır. TÜSİAD gibi büyük sermaye çevreleri, "IMF ile anlaşma tekrarlanmalıdır" söylemlerini geçen yıldan itibaren yüksek sesle dile getirmeye başlamışlardır. TÜSİAD'ın istediği Mayıs ayından önce yeni bir anlaşma yapıp, aralıksız bir şekilde IMF ile ilişkilerin devam ettirilmesiydi. Fakat AKP hükümeti IMF ile anlaşmaya bir türlü "yanaşmadı". Tam da Erdoğan'ın dediği

gibi "bugüne kadar IMF'ye karşı olmayan hükümet şimdi niye karşı olsun?" Bu sözler perde arkasında yapılan pazarlıkların idesinden başka bir şey değildir. Fakat bu pazarlıklar esasta kiminle yapıyordu. Ve sonuca ulaşması için bu kadar uzun sürdü?

Bu konuya biraz daha yakından bakmadan önce; IMF'nin uluslararası alanda tekrar pazarlanıp sahneye sürülme macerasına kısaca bakalım.

IMF, uluslararası alanda tekrar parlatılıyor!

IMF, 1945 yılında ikiz kardeşi DB ile birlikte "sistemi korumak ve düzenlemek için" kuruldu. IMF'nin görevi ilk kurulduğunda "üyelerinin iktisadi önceliklerinin saptanmasına yardımcı olmak ve döviz ve dış ödemeye sınırlamalarına başvurulmasını azaltmak üzere destek vermek" şeklinde tanımlanmıştır. Bu görev tanımları süreci içerisinde ihtiyaca göre değişmiştir. 1978 ve 1982'de anlaşma maddelerinde değişiklik yapıldı. Böylece IMF önce döviz kurlarını etkileyen iç politika konularını belirleme hakkını elde etti, sonrasında kredi programı için DB'nin yapısal uyum programına uyulmasını şart koştu. IMF yaklaşık olarak 2002 yılına kadar bu görevlerini "etkin" bir şekilde yerine getirdi.

Fakat bu dönemden sonra başla-

IMF'nin asli görevi, halkların "ümüğünü sıkıdır"

yan likidite genişlemesi, IMF'nin de işlerinde aksamaya yol açtı. 2007 yılına gelindiğinde IMF'nin yakın denetiminde olan ülkelerin sayısı Türkiye ile birlikte on bir idi. (Bulgaristan, Dominik Cumhuriyeti, Hırvatistan, Irak, Kolombiya, Makedonya, Paraguay, Peru, Romanya, Uruguay) IMF'nin bu 11 ülkeye toplam taahhüdü 9.6 milyar dolar iken; bu toplamda Türkiye'nin payı 6.6 milyar dolardır. Yani toplam borcun % 68'i Türkiye'ye aitti. (Özel olarak vurgulamakta fayda var ki; Türkiye'nin 2002-2008 arası cari açıklarını özel dış kaynaklardan finanse etmekte bir sıkıntı olmadığı halde; ancak politik nedenlere dayandırılan istisnai şartlardan yararlanarak kotanın çok üzerinde borçlanmıştır. Ve istisnai şartlardan yararlanarak yapılan bu anlaşışına AKP'nin iktidarda olduğu 2005 tarihidir.) IMF'nin gelir kaynağı verdiği borçların faizleri ve üye ülkelerin ödediği aidatlarıdır. Borç verilen ülke sayısı ve ödenen miktar bu kadar azalınca, IMF'nin rolü değil, yaşayıp-yaşamayacağı dahi sorgulanır hale gelmiştir. 11.04.08 tarihinde Cumhuriyet gazetesinde çıkan habere göre girdiği mali sıkıntı dolayısıyla IMF dünya çapında bulunan 75 bölgesel ofisinin en az 12, en çok 22'sini kapatacak duruma gelmiştir. Dünyada üçüncü büyük altın rezervine sahip IMF'nin gelir sağlamak için altınlarını dahi satması gündemdeki kriz ile birlikte tekrar "çözüm aracı" olarak ABD tarafından öne sürüldü. Ki G-20'nin kararlarının hakkını elde etti, sonrasında kredi programı için DB'nin yapısal uyum programına uyulmasını şart koştu. IMF yaklaşık olarak 2002 yılına kadar bu görevlerini "etkin" bir şekilde yerine getirdi.

tır. 100 milyar dolar aktaracağını söyleyen Japonya ise kısa bir süre sonra resesyona girdiğini açıklamıştır. Yani IMF'ye nasıl kaynak sağlanacağı henüz çözüme kavuşmamış olsa da, IMF'nin yeniden "meydana çıktığı" açıktır...

Sorun; kaynakların hükümet ve TÜSİAD arasında nasıl paylaştırıldığıdır!

Türkiye ilk kez 1958 yılında IMF'den kredi almıştır. Günümüze kadar da 19 stand-by imzalamıştır. Aradan geçen bu 50 yıllık zamanın 30 yılı IMF'nin tam gözetiminde geçmiştir. IMF ile anlaşma yapıp-yapılmayacağı tüm seçim dönemlerinde baş konu olmuştur. "IMF ile ilişkileri bitireceğiz!" diye seçim dönemlerinde nutuk atanlar hükümete gelince IMF ile yeni anlaşmalar yapmışlardır. IMF'nin görevi başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerin çıkarını korumak olduğundan; anlaşma yapılan tüm ülkelerde halklar "acı reçetelere" mahkum edilmiş, ekonomik yıkımlar yaşanmıştır. Meksika krizi, akabinde Asya krizi yaşandığında IMF bu ülkelerde iş başındaydı, tıpkı Türkiye'de yaşanan birçok kriz sırasında olduğu gibi! Yani IMF her zaman için halkların "ümük sıkıcısı" olmuştur ve şimdi de bundan farklı bir durumun gelişmesi için bir neden yoktur!! Erdoğan'ın ortada kriz yokken 2005'te stand-by imzalamasına rağmen; şimdi cari açığın kapatılmayacağı açık iken bu kadar ayak diremesinde yerel seçimlerin rolü olsa da esas neden bu değildir!!

IMF ile bir an önce anlaşılmasında ısrarcı olan TÜSİAD'tır. Ve Erdoğan'ın bir konuşmasında söylediği şu sözler aslında sorunun ne olduğunu gözler önüne sermektedir. Erdoğan

IMF ile görüşmeler konusunda hükümete akıl verenler olduğunu söyleyerek "Biz sizin talimatınızla mı IMF ile görüşüp karara bağlayacağız. Eğer benim menfaatlerim yerine gelirse oturur anlaşma yaparız!" (17.10.08, Milliyet gazetesi) TÜSİAD üyeleri alınacak kaynağın bütçeye değil; direkt olarak özel sektöre verilmesini ve bunun için gerekli teknik düzenlemelerin yapılmasını istiyordu. Çünkü şu ana kadar IMF'den alınan hiçbir kredi özel sektöre direkt olarak verilmemiştir. Hükümette içinden geçilen süreçte esas borcun özel sektöre ait olmasını kullanmakta ve IMF'den alınacak kaynağın onlara aktarılması durumunda ihtiyaç olan politik desteği almaya çalışmaktadır. Reel sektör borcunun % 70'i büyük özel sektör kuruluşlarına aittir. (12.11.08, Radikal) IMF, Ekim ayında "program sonrası izleme" için geldiğinde TÜSİAD ile ayrıntılı bir görüşme yapmıştır. Ve Erdoğan'ın söylemlerinin çıkışlarının esasta o dönem

yoğunlaştığı gözlerden kaçmamaktadır. Özcesi, burada bahsedilen "ümük" halkımızın "ümüğü" değildir ve olamaz!!!

Burada sorun gelen paraların kimin denetimine hangi koşullarla geçtiğidir. Zaten AKP hükümeti peşpeşe yaptığı zamlarla, artırdığı vergi oranlarıyla, verdiği düşük memur maaşları, çiftçiye vermediği prim parasıyla, almadığı ürünleriyle IMF'ye ihtiyaç olmayacak şekilde halkımızın gırtlığına yapışmıştır.

Erdoğan'ın G-20 zirvesi için gittiği ABD'de IMF yetkilileriyle anlaşmaya çok yaklaştığı her iki tarafça açıklanmıştır!! Bu da "kriz var" söylemiyle halkımızın çok daha fazla bir şekilde yokluk-ışsizlik-açlık cenderesine çekileceği anlamına gelmektedir. Ege-menler borçlarının faturasını, rantlarının, vurgunculuklarının faturasını halkımızdan çıkarmanın peşindedir. Tüm bunlara karşı en geniş birliktelikler sağlanarak karşı durulması gerekmektedir!

ABD'de Başkanlık seçimleri tamamlandı ve demokrat partinin adayı Barack Hüseyin Obama'yı destekleyen 349 delegeye karşılık McCain 162 delegeyle kaldı. Böylece 12 Ocak 2009'da ABD'nin ilk siyah (aslında melez) Başkanına kavuşacağı, beklendiği gibi kesinleşmiş oldu. Bu sonuç elbette pek çok tartışmayı da beraberinde getirdi. Bizim için önemli olan ise ABD halkının W. Bush'un politikalarına tepki duyarak onun açık devamcısı olan McCain'i değil onun devamcısı olacağını gizleyen Obama'yı seçmesidir. Bu sonuç W. Bush ve şürekâsının yalanlarına artık pek az ABD'linin inandığını göstermektedir ve bu önemlidir. Diğer yandan Obama'nın vaat ettiği "değişimin", Neo-concularınkine benzer politikaların başka araçlarla sürdürülmesi olacağından ise kuşku duymamak gerekir. Obama'nın Berlin ziyareti sırasında Der Spiegel dergisi bunu, Bush ile Obama'nın dış politikasını karşılaştırarak özetliyor: "**Bush: Panzer, uçak gemisi ve Obama. Obama: Diplomasi, kalınma yardımı, bunlar olmadysa panzer, uçak gemisi ve bomba.**" (30.08) (Akt. Y. Özdemir 6.11.2008 Evrensel).

Obama'nın vaat ettiği "değişim" dışında ilk siyah başkan olacak olması da tartışılan konular arasında. Kuşkusuz bunu da M. L. King'ten, Malcolm X'e halen ABD hapishanelerinde bulunan Abu Jama'a süren ve halen de sürmekte olan ırkçılığa karşı mücadelenin bir başarısı olarak algılamak gerekir. Yine de "pompalı tüfekli duyarlı vatandaşların"(!) hamisi Başkan'ın meydanı boş bularak buyurduğu "artık beyazlar ile siyahlar arasında fark kalmadığı" söylemine pirim verilemez. Siyah kadınların bebeklerinin, doğumda ölüm oranı 2.4 iken, siyah kadınların doğumda ölüm oranı beyazlarınkinden 3.3 kat fazlay-

Kürt cumhurbaşkanı mı?

ken, ABD'de genel işsizlik 6.1- siyahlar için ise 11.4 iken (6.11.2008 Evrensel) Başbakan'ın açıklaması en fazla "sınır bozukluğundan kaynaklanan bir gülümsemeye" yol açıyor o kadar!

Ancak bu tartışma Ertuğrul Özkök'e başka bir konuyu düşündürmüştür olacak ki (yani eğer özel sipariş değilse) özetle şunu soruyor 6 Kasım tarihli Hürriyet'te: **ABD siyah bir başkan seçti peki Türkiye Kürt bir cumhurbaşkanı seçebilir mi?** Özkök bu soruyu sorma pahasına (muhtemelen istemeden) yılların demagojisini de kendi kalemiyle zedeliyor: Belki iklimi za zaten Kürt kökenli başbakanlar olduğu gelebilirdi, onun söylemek istediği "Kürt kimliğini" gizlemeyen birinin Cumhurbaşkanı olmasıydı. Oysa "Kürt kimliğini" inkâr edenlere her kapının açık olduğunu, "Kürtlere Kürt oldukları için bir engel çıkmadığını" iddia ederek propaganda etmek en ucuz ve yaygın demagojilerden biridir. Ancak Özkök baştan kast ettiğinin klasik demagoji olmadığını söylüyor. Peki, gerçekten böyle mi?

Logosunda "**Türkiye Türklerindir**" faşist sloganını taşıyan Hürriyet gazetesinin genel yayın yönetmeninin-en azından görüntüde-Kürt cumhurbaşkanı seçecek kadar geliştik mi, ilerledik mi? minvalinde bir soru sorması kelimenin tam anlamıyla ironiktir. Özkök kendi gazetesini herhangi bir gün eline aldıysa yanıtı da bulmuş olması gerekir! Fakat konuyu Özkök'ün manipüle ettiği biçimde tartışmak açıkça "zokayı yutmak" olur. Bu nedenle Özkök'ün sorusunu yanıtlamadan önce temel iki noktayı aydınlatmakta yarar var.

İrkçilik ve milliyetçilik üzerine...

Her şeyden önce ırkçılık ile milliyetçilik aynı şey değildir, ırk temelinde yapılan ayrımcılık (bir ırkı üstün diğeri aşağı görme) burjuvaziden veya kapitalizmden önce de vardır. Oysa milliyetçilik veya bugünkü yaygın tabirle ulusçuluk kapitalizmin ürünüdür. Kapitalizm veya daha doğru tabirle burjuva ideolojisi ırkçılığı sınırlı da olsa "aşar" (ona yeni bir biçim verir). Örneğin ABD'de siyahları da içine alacak biçimde "Amerikan ulusu"ndan söz edilir. Diğer yandan burjuva ideolojisi ulus temelinde ayrımcılığı, körlükler, birleştirmez böler. Böylece ırkçılığı var eden ekonomik temeller biçim değiştirdiği halde "geçmiş nesillerin ölü yükü"; ırkçılık, burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda varlığını sürdürebilir. Bu anlamıyla "ezen ırkın" ırkçılığına karşı mücade- lenin karakteri ulus devlet yapısına yönelmez ve giderek daha çok kültürel bir değişimi gündemleştirir. Oysa ezen ulusun milliyetçilerine ve ulusçuluğuna karşı mücadele şöyle veya böyle ulus devleti zorlar. Onun paradigmasını sar-sar. Doğal olarak daha en başından siyahların ırkçılığa karşı mücadelesi ile Kürt ulusunun ulusal baskısı karşı mücadelesini veya bu hususlardaki gelişmeleri aynı kefeye koymamak gerekir. Bu en hafifinden bilinç bulanıklığıdır. Ne var ki postmodernizm moda kavramlarından "öteki" bu bulanık bilinci kutsar. **Yani bu alelede bir çarpıtma değil ideolojik bir tercihtir.** Biraz daha açarsak; siyahlar Amerikan ulusuna dâhil olabilir ve siyahlar da bunu kabul ediyorsa bu ırkçılığa karşı atılmış ileri bir adımdır.

Fakat Kürt ulusunun ulusal kimliğini tanımadan ve "zorla ya da çeşitli imtiyazlarla" Türk ulusuna dâhil etmek gericiliktir, ezen ulusun ulusçuluğudur. Özkök'ün sorusunun altındaki gizli tuzaklardan biri budur.

Etnik grup mu, ulus mu?

İkinci olarak, hepimizin bildiği "kart-kurt teorisini"(!)nden bugüne bazı değişimler yaşanmıştır. Önceden bilinç bulanıklığıdır. Ne var ki postmodernizm moda kavramlarından "öteki" bu bulanık bilinci kutsar. **Yani bu alelede bir çarpıtma değil ideolojik bir tercihtir.** Biraz daha açarsak; siyahlar Amerikan ulusuna dâhil olabilir ve siyahlar da bunu kabul ediyorsa bu ırkçılığa karşı atılmış ileri bir adımdır.

kullanılmaz. Bu sav da Kürtlerin kavimsel olarak ayrı bir kökenden geldiğini söylerken uluslaşmadığını iddia eder. Hatta daha öteye giderek Cumhurbaşkanı'nın düşürmediği gibi "**La-zıyla, Çerkeziyle, Kürdüyle, Türküyle**" tek bir ulus "olduğumuzu" savlar. Aslında TC faşizmi için bu bir nevi eskiye döndürüştür. İlhan Selçuk özene bezene bunun teorisini yapar: "Ata 'Ne mutlu Türk olana' dememiş ki 'Ne mutlu Kürt diyene' demiş!" Erdoğan da "tek millet" vurgusunu aynı çerikte yapmaktadır. "Kart-kurt teorisine"(!) "Türkiyle, Kürdüyle bir millet" teorisini Kürt ulusunun ulus olarak inkârında ortaklaşır ki bu da aslında sadece "bir arpa boyu yol" alındığının kanıtıdır. Özkök'ün sorusunun altındaki ikinci gizli tuzak da budur. "Kürt

kimliğini gizlememek"ten ne anlıyor Özkök? Daha önemlisi halkın ne anlamasını istiyor? "Ben Kürdüm ama biz Lazıyla, Çerkeziyle, Türküyle tek bir milletiz" diyen biri "Kürt kimliğini savunmuş/gizlememiş olur mu? İşte hedeflenen; bu son soruya "evet" yanıtının verilmesidir, oysa kocaman bir "hayır" demek gerekir. Niyet ne olursa olsun Kürt ulusunun ulusal kimliğini tanınamak, "o"nun ayrı bir ulus olduğunu görmemek ezen ulus ulusçuluğunun değirmenine su taşımaktır.

Özetleyecek olursak Özkök, kapsamlı bir "Amerikan ulusu" tanımıyla ve buna riayet edilmesiyle büyük oranda çözülecek olan siyahlara yönelik ırkçılık sorunuyla, Kürt ulusal sorununu aynılaştırmaya çalışıyor. Böylece hem kendini Türk ulusuna ait gören, asimile edilmiş Kürdü kutsuyor, asimile edilmeyen ulusal kimliğini inkara çağırıyor hem de kafatasçı faşistlere Kürt ulusunu inkar etmenin "yeni ve çağdaş"(!) bir yolunu öğretiyor.

Tüm kalemlerini seferber et-seniz de ne "Kürt sorunu" dediğiniz olsun "Kürt ulusal sorunu" olduğuna ne de Kemalist TC'nin bu sorunu gerçekten çözemeyeceğini gizleyemezsiniz. Patron-ağa düzeni ne dikiz ne yama tutuyor. Yine de madem burjuva-feodal basının amiral gemisi Hürriyet'in Genel Yayın Yönetmeni sormuş biz de yanıtlayalım. Siz ancak Sedat Bucaklar gibi A. Kadir Aksu'lar gibi devletin hizmetine girmiş, kraldan çok kralcı olan "Kürtleri" seçebilirsiniz. Siz ancak şu ya da bu yöntemle Kürtlerin Türklere ayrı bir ulus olduğu gerçeğini reddedenleri seçebilirsiniz. Siz ancak hakim sınıfların çıkarına kim geliyorsa onu seçtirtirsiniz. Sahi cumhurbaşkanlığı şöyle dursun da siz; Kürt ulusal kimliğini savunan birine gazetenizde iş ver-misiniz?

Obama emperyalizmin adayydı, onun sayesinde seçildi

ABD'de 4 Kasım'da yapılan seçimlerin yankısı hala sürüyor. Gündemi en çok da, milyarlarca dolar harcanan seçim kampanyasından "ilk siyahi başkan" olarak çıkan Obama'nın vaat ettiği "değişimin" hangi yön-de olacağı meşgul ediyor. Gerçekte ise tartışılan şey, herhangi bir değişim olup olmayacağı. Seçim kampanyasına ayrılan yüz milyonlarca doların gücüyle estirilen "rüzgarı" arkasına alarak, çoğunluğun oyuyla Beyaz Saray'ın ilk Afro-Amerikan başkanı olan Obama, görevi devir alacağı günü beklerken, aslında icraatları da bir bir ortaya çıkmaya başladı.

Bu icraatların ilki, **Rahm Emanuel** adlı, İsrail Ordusu'nda **istihbaratçı** olarak görev yapmış olan, Siyonist bir kişinin Beyaz Saray'a, Obama'nın özel kalem müdürü olarak atanacak olması olarak gelişti.

İsrail yanlısı tutumunu seçim kampanyası boyunca da gizlemeyen Obama'nın, Ortadoğu politikasına nasıl baktığının ve bundan böyle nasıl bir politika izleyeceğinin de göz-

tergesi olan bu görevlendirmeye birlikte, askeri bütçenin bundan böyle de artacağına, Ortadoğu'ya dönük savaşçı (işgalci) politika-nın artarak süreceğine kesin gözüyle bakılıyor. Obama büyüsunün en geç altı ay içinde bozulması, ABD halkının "değişim" düşünden uyanması bekleniyor.

ABD'nin bu ilk siyahi başkanının, Amerikan toplumunda öteden beri ırkçı-ayırıcı politikalar altında ezilen ve tarifsiz acılar yaşıyan siyahların durumunu düzeltmek için bir tek öneri bile getirmemesi ve hatta ücretlerdeki ve işyerlerindeki vb. ırkçı ayrımcılık problemlerinden bile hiç bahsetmemesi ise, Obama'nın gerçekte kimleri temsil ettiği sorusuna da açıklık getiriyor. Onun ezilen siyahların ve geniş emekçi yığınların değil, silah ve petrol tekellerinin temsilcisi olduğu noktasında kuşkuyla yer bırakmıyor.

Obama'nın seçimleri gerçekte nasıl kazandığı da yine şu sıralar dünyanın önde gelen araştırmacı-yazar-analistleri tarafından

mercek altına alınmış durumda. İçlerinde az sayıda Obama gerçekliğini önceden görenler olsa da, Obama'nın hiçbir değişim olmayacağını ipuçlarını erken veren icraatları karşısında, rüyadan erken uyananlar da var.

Bunlar içinde daha tutarlı olarak nitelenmesi gereken ABD'li ünlü sosyolog **James Petras**, seçimlerden sonraki günlerde yapılan bir röportajda, Obama'nın seçim başarısının "sırrını" şu sözlerle özetliyor: "Seçeneklerimiz vardı ancak gördüğümüz gibi diğer adaylardan hiç bahsedilmedi. Ne kampanyaya ne de büyük kitle iletişim araçlarının yayınlarının hiçbirine katılmalarına izin vermediler. Hatta hiçbir yerde, alternatif adaylar için atılan oylar yayınlanmadı. Burada bir tavır, bir çift parti-li diktatörlüğün hâkim olduğu kesin bir sansürden bahsedebiliriz. Olan şuydu; tüm medya büyük sermayenin temsilcisi olarak Obama'yı favori gösterdiler. Obama'nın seçim masrafı Cumhuriyetçilerinkini ikiye katladı. Wall Street'in büyük sektörleri Obama'yı destekledi. Fox News hariç Siyonist eğilimli medya ve ana basın Obama'ya büyük destek sundu. Öyle olunca, Wall Street'le, kitle iletişim araçlarıyla, Siyonist nüfuzla birlikte bu şekilde zaten, gücü temsil eden elitin büyük çoğunluğu ona hizmet etmiş oldu. Obama için muhafazakâr bir popülizm ya da popülizm bir muhafazakâr diyebiliriz. Bütün politika yapış tarzı bir popülisme benziyor, halktan konuşuyor, değişimden bahsediyor, görünüşü sevimli ve halkla

ilişkileri iyi. Ancak biri, perdenin diğer yüzünü, onu finanse eden kaynakları, kampanyasının ana yatırımcılarını analiz ederse onun bir muhafazakâr olduğunu görür. O yüzden diyorum ki, muhafazakâr popülizm, eski daha saf olan muhafazakârlığa karşı kazandı."

Kimi "sol" kesimlerin, örneğin Venezüela'nın "solcu" başkanı Chavez'in Obama seçildikten sonra dile getirdiği, "ABD'de bir siyahın Başkan olması gerçekten yeni ve güçlü bir şey olur, ancak umuyorum ki bu Başkan tarihin ondan beklediği misyonu yerine getirir" sözlerini ise, Chavez vd.'lerinin bu yaklaşımlarında yanıldıklarını belirttikten sonra, Obama'nın durduğu yerin özeti de olacak biçimde, şöyle yanıtıyor:

"Çünkü kapitalistler açısından, başkan onların çıkarlarını savunduktan sonra, bir yerli, bir siyah ya da bir Çinli olmasın, bunun en ufak bir önemi yoktur. Bu dönemde bir değişikliğe ihtiyaç vardı ve Obama çıktı."

Obama'nın ilk siyahi başkan olarak, "umut" ve "değişim" vaat eden bir lider ola-

Obama'nın seçimleri gerçekte nasıl kazandığı da yine şu sıralar dünyanın önde gelen araştırmacı-yazar-analistleri tarafından mercek altına alınmış durumda. İçlerinde az sayıda Obama gerçekliğini önceden görenler olsa da, Obama'nın hiçbir değişim olmayacağını ipuçlarını erken veren icraatları karşısında, rüyadan erken uyananlar da var.

rak sunulmasına ilişkin, elbette siyah hareketinin de bir değerlendirilmesi olması gerekiyordu. Siyah hareketinin öncü isimlerinden **Larry Pinkney**'in geçtiğimiz günlerde yayınlanan makalesi, bu kesimin Obama'ya ilişkin yaklaşımını net ve kesin bir dille ortaya koymakta ve Obama rüyasının fazla sürmeyeceğinin de ipuçlarını vermektedir. İşte Larry Pinkney'in Obama'nın başkan seçilmesi üzerine kaleme aldığı makalesi:

"Hiçbir şey değişmeyecek, aksine daha kötü olacak!"

nötrale etmeyi değil, aynı zamanda dünyanın diğer halklarının özgürlük mücadelelerini de boğmayı hedefliyor.

Obama'nın başkanlık koltuğuna oturmasının hemen ardından, Wall Street'in tekel baronları, küçük insanların hayalleri, umutları ve gelirleri üzerinden daha da zenginleşebilsinler diye, ABD'de yaşayan siyah, beyaz, esmer ve de sarı renklerden halkın yaşam koşulları giderek ve de yoğun bir biçimde kötüleşecektir. Obama'nın başkanlığı döneminde, Onun ardında olan Wall Street'in adamlarına ve onların kan emici politikalarına karşı olan beyazlar ırkçılıkla suçlanacaklar, Obama'nın politikalarına karşı olan siyahlar ise, radikal, vatan haini azınlık olarak damgalanacaklar. Bunun içindir ki ABD imparatorluğu **korku devleti** olmayı Barack Obama'nın yönetimi altında da sürdürecektir, hatta bu durum birçok açıdan eskisinden daha da beter olacaktır.

Obama/Biden hükümeti, Cumhuriyetçilerin tüm kötü pratikleri ve de politikaları demokratların onayı olmadan hayata geçmeyeceği gerçekliğine karşın, giderek daha da kötüleşen ekonomik durum sorumluluğunu, Bush/Cheney rejimine fatura edecekler. Gerçekte ise demokrat parti ve cumhuriyetçi parti, ABD halkının çoğunluğunu sömürme ve de ABD imparatorluğunun dünya çapındaki varlığını genişletme gibi ortak hedeflere sahip olmaktan kaynaklı, iç içe geçerek, çoktan birbirine dönüşmüş durumda.

Seçim atmosferi ve de kutlamalar yakında sona erecek ve Obama/Biden hükümeti günlük işlere dönecektir. Ve işte o zaman halka dönük sömürü aynı hızla devam edecektir. Ülkede yaşayan ve de Obama aldatmacasının ağına düşen siyah, beyaz, esmer, sarı, her renkten ezilenler ve sömürülenler, sömürünün ulusal ve de uluslararası alanda daha da arttığını görecekler.

Malcolm X'in de sözünü ettiği "**herkes için özgürlük, adalet ve eşitlik isteyenler arasındaki çatışma**", Barack Obama döneminde daha da yoğunlaşacak ve Obama ise bu süreçte ezenleri temsil edecektir. Duruşuna damgasını vuran politik çelişkiler yakında daha da belir-

(Larry Pinkney - Siyah hakları savunucusu, internet sitesi- Blackcommentator" yarıncısı ve eski politik tutsak ve Kara Panter üyesi)

"**Ezilenler ve ezenler arasında bir çatışmanın yaşanması kaçınılmazdır. Bu çatışmanın, herkes için özgürlük, adalet ve eşitlik isteyenlerle, sömürü sisteminin devamını isteyenler arasında yaşanacağını düşünüyorum. Böyle bir çatışmanın yaşanacağına inanıyorum, ancak bu çatışma sırasında rengin herhangi bir rol oynayacağına inanmıyorum...**"

(Malcolm X)

(Malcolm X, 1965 yılında öldürülen siyah hakları savunucusudur. Kara Panter Partisi, onun ortaya koyduğu talepler etrafında kurulmuştur.)

Eğer ülkedeki birçok insan, savaş çıkırtkanı, "**Savaşı sürdürmeyi daha iyi bilen**", Siyonistler için, Apartheid için (İsraililer ile Filistinliler arasındaki) kendini ortaya koyan", tekeller ve Wall Street tarafından desteklenen, ikiye bölünmüş Obama'yı iyi tanısalardı, o vakit o kadar kolayca kendilerinin ve de tüm dünyanın aleyhine karar vermez, aldanmazlardı.

Ancak Wall Street ve medya holdingleri, yürüttükleri, yüz milyonlarca dolar tuta-

rındaki, güçlü, insafsız ve örneği görülmedik kampanyayla, yeterli sayıda ABD vatandaşını Obama'ya destekler hale getirdiler.

Tekeller ve Wall Street'in, ittifak içinde oldukları kitle iletişim araçlarının çarpıtma ve eksik bilgiye dayalı manipülasyonlarıyla, favorileri, demokrat partili Barack Obama'yı, ABD imparatorluğunun ilk siyahi başkanı olarak kabul ettirmelerinin ardından, Amerikan halkının büyük çoğunluğunu- artan yoksullaşmanın, politik baskıların, değişik renklerdeki halk gruplarının arasındaki çatışmaların, ABD ordusunun dış politika maceralarının ve de tekellerin hükümetinin bilinçli olarak yaydığı yanlış bilgilendirme bombardımanının getireceği, korkunç bir uyanış bekliyor. Dünya halklarını ise ABD'nin dünya hakimiyeti çabalarının sürmesine bağlı yeni askeri saldırılar bekliyor.

ABD bu defa en yeni en keskin silahını kullanıyor-siyah, tehlikeli, ikiye bölünmüş olan, ancak güçlü ve mantıklı bir önder kişilik olarak sunulan, "imparator" Barack Obama'yı.

Bu sinsi hamlenin sahibi tekeller ve ABD imparatorluğunun askeri elitleri, kendileri tarafından yaratılan "Mesih" Barack Obama'yla birlikte sadece bu ülkedeki siyah halkın adalet ve eşitlik mücadelesini

olarak açığa çıkaracaktır.

ABD imparatorluğu ile işbirliği yapan ve de bu işbirliğini hala sürdüren sözcüler ve de dönemler ise, Barack Obama'ya verdikleri desteğin ihanet olarak algılanması çabasına girecekler ve ABD imparatorluğunun, siyah, tekel güdümlü hakimini doğru yola ikna etmek için, biraz zamana ihtiyaçları olduğunu iddia edeceklerdir. Bu sırada ise, siyah, beyaz, sarı her renkten insanlar, eşi benzeri görülmedik bir ekonomik ve sosyal yıkım altında ezilmeye başlayacaktır. Sahte umut ve beklenti içine sokulan insanların öfkesi üst düzeye çıkacak ve patlayacaktır. Bu durum beklenen bir şey olduğu içindir ki, halen iktidarda olan, tekellerin güdümündeki hükümet, ABD'de ortaya çıkabilecek ayaklanmalara anında müdahale edebilmek ve bastırmak üzere, askeri acil durum planları hazırlamış bulunmaktadır.

Bunlar olurken Obama da, arkasını yasladığı tekellerin ve de ordunun maşası olarak, halkın bastırılmasına hizmet edecektir. Bu vahşi gerçeklik karşısında gözleri körleştirilmiş kitlelerin gözündeki perde açılacak ve Barack Obama'nın seçim kampanyası sırasında söz verdiği "değişimin" sadece, tekellerin ve de ordunun Obama'nın kulağına fısıldadığı adı bir yalan olduğunu çok net görecektir. Obama işte o zaman masaldaki kral gibi önlerinde çıplak olarak duracaktır.

Peki, ABD'deki milyonlarca siyah, beyaz, esmer, kızıl ve sarı (Obama'ya inanan) insana ne olacak? Bu insanlar bugüne kadar kaç kurban verdi ve bu kan emici ekonomik ve siyasal baskıyı üzerlerinden silkip atana kadar daha kaç kurban verecekler?

Malcolm X'in sözünü ettiği "**Herkes için özgürlük, adalet ve eşitlik isteyenler arasındaki çatışma**", sistemin yoğun baskısı ve çelişkileri karşısında daha da keskinleşecektir. Malcolm X'inde dediği gibi, bu çatışmayı "deri renginin" sınırları da durduramayacak. Başkan Barack Obama, ülke içinde veya dışında olsun, "sömürü sistemini" desteklediğini ve devamını istediğini, insanlara hitaben yaptığı ikiye bölünmüş söyleleriyle de ört bas edemeyecek. İki

Larry Pinkney

yüzlülüğün sürdürülmesine ve sürekli dezenformasyon yapılmasına ve yeni yalan kampanyalarına rağmen, Başkan Obama'nın, tekellerin ve ABD İmparatorluğu Ordusu'nun baskı aygıtının bir aracı olduğu ve ülke içindeki ve dışındaki insanların sömürülmesinde ve siyasal baskı görmesinde kilit figür işlevi gördüğü net bir biçimde ortaya çıkacaktır.

İşte o zaman ABD'deki insanların ciddi bir taban hareketi yaratması, bazı açılardan zorluklar olsa da, kesinlikle imkansız olmayacaktır.

Demokrat Obama/Biden ve kurmayları tarafından sürdürüleceği kesin olan siyasal baskı ve dezenformasyonla birlikte, halk arasında, acil bir ihtiyaç olarak gündemde olan, bir taban hareketi oluşturulacaktır.

Cumhuriyetçi McCain seçim kampanyası için sadece 100 milyon dolar bağışla yetinmesi gerekirken, Barack Obama'nın 600 milyon dolar gibi, bugüne kadar görülmedik miktarda bir seçim bağışı toplaması tesadüfi değildir. Bu gerçeklik bile tek başına, tekellerin sahip olduğu paranın, bu sözcü demokrasinin seçim sistemindeki, tüm ölçütleri aşan ürkütücü nüfuzuna dair, hayli derin bir bakış açısı sunmaktadır. Söz konusu para ise, elit tekellerin, Wall Street'in ve ABD Ordusu'nun sömürü ve talandan elde ettiği kanlı paradır. Bu gerçeklik bile tek başına Obama'dan neler beklenebileceğine dair yeterli bir veri sunmaktadır.

Bir mum nasıl devirirse karanlığı...

En zor anlarda dimdik ayakta durmaktı yaşam. Tıpkı İbrahim Kır gibi...Korkuya aman vermeyen bir yürekti. Yolundan geri dönmeyen bir özgürlük tutkunu.

Gelecek güzel günler uğruna sayısız tohum düştü toprağa. Kimileri gencecik, kimileri hayatının baharında. Bir kor düşmüştü yüreklerine bir kere, atılması imkansızdı. İnsanlık için, gelecek için ne yapılması gerekiyorsa o yapılacaktı. Tüm hünerlerini, gelecek güzel günler adına sergilediler. İnsanın tüm yeteneklerinin bu yürüyüşte nasıl özgürlüğünün birer kanıtı oldukları. Eskiye karşı yeninin, kötüyü karşı iyinin, vahşete ve soysuzlaşmaya karşı insanlığın onuru oldular. Kaygısız girdiler halk denizine. İnsan gibi yaşasın diye herkes, sömürülmesin insan diyeydi kavgaları. İşleri zordu. Düşman hain, düşman

güçlüydü. Ordulara karşı savaşmak dta yetmiyordu. Üzerine ölü toprağı serpilmişti insanlığın, büyüyüp gelişmesin serpilip boy atmasın diye. Daha tohum toprak-tayken zehirlemeye başlamışlardı. Gelecek diye töre diye, adet diye. Gözün gördüğünden büyüktü bu düşman. Topla, silahla, mavzerle vurulamazdı. Bunun için inancın alazı, yoldaş sevgisi ve bilimin gücü gerekiyordu.

Halkın gücü nasıl yerle bir ederse yeri göğü insanın içindeki her şey de aynı şekilde alt üst oluyordu.

"Gelişimin dinamikliği gelişki..."

Çelişki yaşamı ileriye taşıyan bir özne olarak artık ön saflardaydı. Gelişimin dinamikliği buydu. Çelişkiyle hesaplaşmak, eskiye ait olana vurmak, yeniyi yaratmanın yolu buradan geçiyordu. İşte, onları diğerlerinden farklı kılan da buydu. Bu yüzden özgürlüğün, insanlığın erdemlerine başkalarından daha yakınlardı. Bu yüzden karanlıkları yırtan birer meşale oldular. Dünyaları aydınlatan bi-

Yaprak dökümü

Sarıp dökülmeden önce kızaran yapraklar ki onlar şan verdiler ortalığa bütün bir sonbahar Mevsim dönüp de yeniden yeşermeye başlayınca rüzgar Çıplaklığında o atın yine onlar koşacaklar
O çocuklar
O yapraklar
O şarabi eşkiyalar
Onlar da olmasa benim gayri kimim var?
CAN YÜCEL

rer kutup yıldızına döndüler. İnsandaki gücün farkına varmışlardı bir kere, artık geri dönüş yoktu. Bu gücü tüm engelleri aşan. Eskiye, karanlıklara, köleliğe duydukları sınırsız öfke, ileri taşıyordu onları. Bilmediklerini öğreten yeni dünyaların kapısını aralayan, halkın bağrına yolculuğa çıkararak da buydu. Düşman karşısındaki cesaret de, cüret de buradan doğuyordu. Önceden yapmışlardı tüm hesaplaşmaları. Tanklar, binlerce asker vb. korkutamazdı onları. Gerçeğin bilincine ulaşmışlardı. Ona sadık kalarak düşümler toprağa tıpkı **Veysel Erdoğan** gibi...

"Özgürlüğün zorunlu yolu mücadele"

Örsün ateşinde çekicinin gücüyle çeliğin şekil alması gibi kavganın ateşinde şekil alıyordu, bakışları yeniden dökülüyordu kalba. Yeni dünyalar açıyordu önlere. Buzu kırarak kendi yollarını çiziyorlardı, ne kadar zor olsa da. Prangalara inat tüm eski değerlere savaş açmışlardı. Bu yüzden mesken eyilemişlerdi dağları. Kavga güzelleştiriyordu onları. Köyünü terk ederek dağlara sevda-

lanmış **Besime Doğan** gibi. Evrenin tüm sırlarının saklı olduğu odaya girecek yolu buradan öğrenmişti. Anahtar elindeydi, yeni ufuklara yelken açabilirdi. Özgürce kulaç atabilirdi evrende, insana ait ne varsa ulaşabilirdi. Saklı kalmış tüm cevherleri bir bir parlamaya başlıyordu. Yol aldıkça taşıdığı zenginliğe daha bir tanık oluyordu insan. Mutluluğun kaynağı insanlık adına bir şeyler yapmak. Yaşanılır bir dünya yaratmak için harcanan emek bir övünç kaynağıydı. Öyle düşündü ve yaşadı **Raci Yılmaz**. Yeteneklerinin kapısını aralamıştı ve kullanmakta oldukça cömertti. Özgürlüğün bilincine ulaştı o da diğer yoldaşları gibi. İçindeki savaşta en büyük başarısı, sonrasında düşmana karşı cüretinde. Fırtınalara karşı rotası netti. Şaşırılmıyordu yönünü. İnsandaki tüm enerji açığa çıkıyordu bu savaşta. Sınır tanımayan, olmayı kılın bir iradeydi. En zor anlarda dimdik ayakta durmaktı yaşam. Tıpkı **İbrahim Kır** gibi...Korkuya aman vermeyen bir yürekti. Yolundan geri dönmeyen bir özgürlük tutkunu. Zalimleri ininde yenilgiye uğratan.

Kavgada ölümsüzleşenler

Mazgirt şehitleri

1986 yılının Aralık ayında **Mazgirt Geçitveren** köyünde çıkan çatışmada **Timur Demir**, **Suna Yıldırım** ve **Besime Doğan** şehit düştü.

Besime Doğan

1965 **Hozat Pakire Köy Galyan** (Dalören) mezrasında dünyaya gelen **Dilan** kod adlı **Besime Doğan** 1985'te soluğu dağlarda aldı. Okuma yazmayı gerillada öğrendi.

Suna Yıldırım

Hozat Karabakır (Bargını) köyüne 1967 yılında doğan **Meral** kod adlı **Suna Yıldırım** 1986'da gerillaya katıldı.

Timur Demir

1965 yılında **Dersim Hozat Tavuklar** köyünde dünyaya gelen **Timur Demir**, 1985 yılında gerillaya katıldı.

Raci Yılmaz

Sarı asker kod adlı **Raci Yılmaz** Samsun'un Çarşamba ilçesinde 1956 yılında dünyaya geldi. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'nde öğrencilik döneminde tanıştı mücadele ile.

Kısa sürede gençlik faaliyetinde en ön saflarda yerini aldı. Çalışkanlığı fedakarlığı ve engin sorumluluk anlayışı ile giderek zamanının tümünü mücadeleye verdi. Sarıyer ve Beyoğlu bölgesinde faaliyet yürüten **Raci Yılmaz** düşmanın korkulu rüyası haline geldi. Ortaya çıkan hiziplere karşı tutarlı, ilkel mücadele yürüttü. En ağır koşullarda dahi ideolojik siyasi mücadeleyi asla bırakmadı. 6 Aralık 1980'de İstanbul Harbiye Çimen Sokak'taki evde yaşana çatışmada ölümsüzler kervanına katıldı.

Naki Gök

1 Aralık 1976'da sivil faşistler tarafından katledildi.

İbrahim Kır

'80 Cuntası'ndan 3 ay sonra gözaltına alınan **İbrahim Kır** ser verip sır vermeme geleneğine sadık kalmıştır. **Dersim Ovacık Yazıören** köyünde doğmuş, 1975 yılında İstanbul'da işçi olarak çalışırken mücadele ile tanışmıştır. En zor görevleri omuzlayan İbrahim Kır çalışmalarını yoldaşları, işçiler ve semt halkı tarafından çok sevilen sayılan biri olmuştur.

Hülukuşağı şehitleri

5 Aralık 1981'de **Ovacık**'a bağlı **Hülukuşağı** köyü bir çarpışmaya sahne olmuştu. İki yiğit Partizan **Erdoğan Tekin** ve **Veysel Uyar** mücadeleye devirme halka bağlılık şiarlarını haykırarak düştüler toprağa. Aynı gerilla birliğinde bulunan **Erdoğan Tekin** ve **Veysel Uyar** konakladıkları köyde çembere alınırlar. Çemberi fark eden Partizanlar paniğe kapılmadan silahlarına sarılırlar. Düşman güçleri beklemedikleri bu saldırı karşısında paniğe kapılır. Bundan faydalanan ve ilerleyen Partizanlar daha önceden mevzilenmiş yüzlerce namlunun ölüm kusan mermileriyle karşılaşırlar. Önce

Veysel Uyar ardından **Erdoğan Tekin** toprağa düşer. Partizanların direnişini hazmedemeyen düşman çatışma sonrası köylere baskı ve işkence yapmıştır.

Veysel Uyar (Kokum)

Dersim'in **Ovacık** ilçesi **Bırkuşağı** köyünde 1958 yılında dünyaya gelir. Öğrenimini güçlükler içinde sürdüren **Veysel Uyar**, mücadele ile öğrencilik yıllarında tanışır. Liseden sonra tamamen profesyonel olarak faaliyet yürütür. Yaşça genç olmasına rağmen ihtiyar görünümünden dolayı ona **Kokum** adı takılmıştır.

Veysel Uyar

Erdoğan Tekin

Erdoğan Tekin

Ovacık'in **Perdi** köyünde 1962 yılında dünyaya gelen **Erdoğan Tekin** de daha genç yaşlarda mücadeleye sempati duymaya başladı. Ailesinin ekonomik

nedenlerle **İstanbul**'a göç etmesine rağmen o **Dersim**'de faaliyetlere katılmak için ailesiyle gitmez. **Dersim**'de gerilla faaliyetinin içinde yer alır. **Gelişmeye açık cesur kişiliği ile çevresinde hep öne çıkmıştır.**

Kutup yıldızı

İnisiyatif ve sorumluluk

Sınıf mücadelesi içinde, partili ve örgütlü yaşamda her zaman önemsel öncelikler olur. Önceliklerin olması diğer görevleri anlamsız ve gereksiz kılmaz. Burada kavranılması gereken; öncelikli görevler yerine getirildiği oranda diğer görevlerin yapılmasını daha da kolaylaştıracağı gerçeğidir. Örneğin; merkezi görev olan gerilla savaşında elde edilecek her başarının, diğer tüm çalışma alanlarındaki görevlerin yerine getirilme sürecine olumlu katkıları sunacağı açıktır. Elbette ki bu olumlu etkinin somut bir kazanıma dönüşmesi için bu alanlardaki tüm faaliyetlerin çalışmalarında sorumluluk ve inisiyatif almaları gerekir.

İçinde geçtiğimiz sürecin zorlukları örgütlü yaşamda inisiyatif ve sorumluluk alma konusundaki zorunluluğu daha bir dayatıyor. Şüphesiz, MLM kadro ve militanların her dö-

nem bu özelliklere sahip olması gerekir. Ama sınıf mücadelesinde daha istemlerle gerçekler bir uyumluluk arz etmiyor. Dolayısıyla varolan gerçekleri gözardı ederek görevlerimizi belirleyemeyiz. Tam tersine, taktiklerimizi belirlerken bütün iç ve dış koşulları, taktik uygulayıcıların önderlik kapasitesini, sorumluluk ve inisiyatif alma konusundaki duruşlarını hesaba katmak zorundayız.

Bugün açısından baktığımızda örgütlü güçlerimizin sorumluluk ve inisiyatif alma vb. konularda belli sorunlar yaşadığını söyleyebiliriz. Bunun esas nedenini kavrayışsızlıkla açıklayamayız. Esas neden; ezilenlerin kurtuluş mücadelesinde önderlik ve tarihsel sorumluluk bilincimizde yaşanan kırılmalarıdır. Bunu gidermenin yolu hem anlayış düzeyinde bir tartışma yürütmekten ve daha da önemlisi

devrimci bir pratiğe yönelmekten geçiyor. Çünkü; pratik, faaliyetlere zorluklarla savaşma, yaratma, yönlendirme sanatını kazandırır. Sağlanacak her başarı faaliyetlerdeki özgüveni tetikler. **Özgüven; inisiyatif alma ve yüksek bir sorumluluk duygusuna sahip olma sürecine hizmet eder.**

Tüm faaliyetçilerin şu gerçeği iyi kavraması gerekir. En kapsamlı talimatları, kararları içeren perspektif yazıları dahi çalışma alanlarında karşılaşılan sorunların çözümünü her bakımdan öngören bir reçete niteliğinde olamaz. Talimatlar, kararlar bize ancak hedef ve yol gösterir. O hedeflere ulaşma yolunda karşılaştığımız sorunları çözmeye, çözemediklerimizi rapor edip yukarıya iletme ve çözüm isteme inisiyatifini tamamen her alan önderliğinin görevi kapsamındadır. Güncel gelişmeler, kitle hareketleri karşısında süreç müdahale etme yerine talimat beklemeye hiçbir sorumluluk sahibi faaliyetçinin işi değildir. Devrimci militanlar alanlarda yapılması gereken devrimci görevler için bir yerlerden talimat beklemeyiz.

Tam aksine, yukarıdan gelen talimatları bir görev olarak algıladığı gibi, alanda karşılaştığı sorunların çözümünü için sürekli devrimci müdahalelerde bulunur. Haklı ve meşru temelde gelişen hiçbir harekete seyirci kalmaz.

Yine kararları uygulamada mekanik davranmaz. Yaratıcılığı, yöntem zenginliğini asla gözardı etmez. Çünkü; yürüttüğümüz devrimci çalışmada alanlar, bölgeler arası farklılığın yanı sıra, her gün yeni sorunlarla yüzleşiyoruz. **Bu demektir ki; değişen koşullara uygun yöntem zenginliği, pratik hareket olmazsa sürece müdahale de edilemez.** Çünkü; yaşam bizim bildiğimiz çözümlerle, gelişmelerle sınırlı değildir. Değişim ve gelişimin sürekli olduğu ve bu sürekli akışın yeni çözüm yöntemleri dayattığı bir ortamda somutu kavrama, politikayı yaratıcı bir tarzda uygulama olmazsa olmazdır. Diğer olumsuzluk ise; bu değişimi izlemeyen, ona uygun çözüm yöntemleri geliştirme-yen hiçbir faaliyetçinin doğru bir bakış açısı sunamayacağıdır. Sahip oldukları bilgileri, tüm kapıları açan anahtarlardan ibaret gören yanlıgırlarının esiri ol-

maktan kendini kurtaramazlar.

Yeniye açık olmak, tarihi deney ve tecrübeleri yadsımak anlamına da gelmez. Bilakis, tarihi deney ve tecrübeleri yeteri kadar özümsemeyenler, bunlardan öğrenmeyenler yeniyi de doğru bir tarzda kavrayamazlar. Yani, dün ile bugün arasındaki diyalektik bağ doğru bir tarzda kuramadıkları için olaylara-olgulara **red** ve **kabul ikilemi** içinde bakmakta kendilerini kurtaramazlar.

Militanların inisiyatif sahibi olması, sorumluluk kazanması sınıf savaşımının aktif öznesi olmasıyla mümkündür. Sözcülemi; kitle çalışmasından kopuk, tüm bildikleri ezberle dayalı bazı sözlerden ibaret olan herhangi bir devrimcinin kitle çalışmasında inisiyatif kazanması, kitlelerin yaratıcı gücünü açığa çıkartacak bir niteliğe sahip olması düşünülemez. Pratik tecrübeler bize, bu anlayışa sahip olan devrimcilerin neredeyse her toplantıda aynı şeyleri tekrarlayıp durdukları gerçeğini gösteriyor. Çünkü; yeni bir şey söyleyecek kadar pratik bir mücadele içinde değiller. Yeni bir şey söylemek için; incelemek, araştırmak ve

daha da önemlisi o engin denizin içinde olmak gerekiyor. Eğer ortada bunlar yoksa, söylemleri somuta dökme, sorunları çözmeye gücüne sahip değil demektir.

Tüm bu gerçekler bize, her fırsatta militanlara sorumluluk aşılama, bu yönlü pratik görevlendirmeler yapma gerçeğini dayatıyor. Bu yönlü gevşek çekinceli tutumlar yeni inisiyatif sahibi kadro ve militanların açığa çıkarılması pratiğine hizmet etmez. Oysa denetlemeyi, yol göstermeyi içeren inisiyatif tanıma ve sorumluluk aşılama pratikleriyle yeni taze güçleri örgütlü bünyeye kazandırmak pekala mümkün olabilir.

Bu genel bakış açısından hareketle, örgütlü güçlerin daha ileri düzeyde sorumluluk almaları için yoğun bir çabanın içine girilmesi gerekir. Sorumluluk almak "**iş yapan hata da yapar**" esprisine uygun olarak çalışmalarında ortaya çıkan pratik başarısızlıkların sorumluluklarını almak, hesabını vermek ve daha iyisini yapmak için ortaya bir irade koymak anlamına gelir. İçinden geçtiğimiz süreç bize bu gerçekliği dayatıyor.

Semtte kadın olmak...

Çalışma yürüttüğümüz semtlerde kadın olmamızdan kaynaklanan birçok zorluğun yanı sıra erkek egemen anlayışının getirmiş olduğu olumsuzluklarla birlikte omuzlarımızdaki yük daha da artıyor.

Kadın olmamızdan kaynaklı zorlukları kısaca belirtecek olursak:

Gittiğimiz insanların bizleri yetersiz bulmaları, ciddiye almamaları, küçümsemeleri gibi birçok düşünce ve davranış ile karşılaşırız. Bunlar erkek egemen anlayışın gözle görülür örnekleridir. Toplum kadına belli bir rol biçiyor. Bu rol "eksik etek", "çaresiz", "beceriksiz" vb.dir. Kadınlar toplumsal yaşam içerisinde bu anlayış çerçevesinde şekillendiriliyor ve yüzyıllardır erkekler de bu anlayışla yetiştiriliyor. Kadın, mutlak ile yatak odasına hapsediliyor. Tüm yaşamı çocuk bakmak, temizlik yapmak, mutlak işleri ve eşinin ihtiyaçlarına cevap vermek oluyor.

Yaşam alanı bu kadar daraltılan kadının aynı zamanda kendi gibi olamamaktadır. Ailesinden başlayarak kadın, kişisel ve fiziksel olarak da şekillendirilmek istenmektedir. Tavri, konuşma şekli, saçı, giyimi belli bir standarda oturtulup kendisinden bu beklenmektedir. Kadının dünyası ev ile sınırlı iken erkek egemen anlayış, erkeğe hayatın

her alanında sınırsız hâkimiyet sunuyor. Bunu siyasette, ekonomide, sokakta ve toplumun her alanında görüyoruz. Bu tür sorunlarla bizler de çalışma yürüttüğümüz semtlerde çeşitli şekillerde karşılaşırız. Gazete dağıtımlarında, bir miting, eylem veya gece konser vb. etkinliklere çağırıldığımızda karşımıza çıkan belli başlı yaklaşımları ele alacak olursak:

- Eğer yanımızda erkek yoldaş varsa veya erkek yoldaş dağıtım yapıyor ise evin kadını erkeğin yani eşinin evde olmadığını söyleyerek, gazeteyi alamayacağı belirtiliyor. Bu da eşi ya da aileden bir erkek yok ise başka erkeklerle konuşmasının en hafif deyimle hoş karşılanmayacağı gerçeğini gösteriyor. Bu, toplumun "ahlak" anlayışının bir ürünüdür.

- Bir diğeri ise "ben bilmem eşim bilir" yaklaşımıdır. Burada kadının ikinci sınıf vatandaş olarak erkeğin gerisinde kaldığını görmekteyiz. İstemlerinin, düşüncelerinin sürekli bir erkek tarafından belirlendiğinin ve kadının bu anlayışla yetiştirildiğinin apaçık göstergesidir.

- "Siyasetle ilgilenmek benim neyime" tarzındaki düşünceler egemenlerin 12 Eylül'de istediklerinin kadına daha fazla yansımaya ve egemenlerin kadın veya insan tiplemesinin ürünüdür. Toplum dini, ahlaki değer yargı-

ları ile kadın üzerinde baskı kurarak kadınlarımızı toplumsal yaşamın gerisinde bırakmayı başarmıştır. Oysa kadınlarımızın daha fazla siyasetle iç içe olması zorunluluk ve "biz anlamayız" anlayışını yıkmamız, erkeklerin yanında olmaları gerekmektedir. Bunu eşinin de anlaması şart. Mutlak ve yatak odası ile sınırlanmış bir yaşamı kabul etmeyip yaşamın her alanında kendimizi ifade edebilmeliyiz. Bu uzun yürüyüşte erkeğin gölgesinde ve gerisinde kalmadan her alanda kendimizi var etmeliyiz. Siyasette, iş hayatında, toplumsal yaşamında, her yerde "biz varız" diyebilmeliyiz.

Kadınların bir diğeri sorunu ise "param yok" gerekçesi ile evin ekonomisinin erkeğin elinde olduğunu düşünerek, erkeğe danışmadan en ufak bir ihtiyacı dahi karşılamamasıdır. Yeri geldiğinde I YTL'ye dahi muhtaç olabileceğini görüyoruz.

Biz kadınlar olarak toplumun bizlere biçtiği bu rollerden sıyrılmalıyız. Birey olarak erkek egemen anlayış bize dayattığı kişiliklere karşı olmalıyız. Kadın olarak yaşamın her alanında kendimizi var etmeliyiz. Kendimizi mutlak ve yatak odası sınırlarının dışında sokakta, iş yaşamında, siyasette, kültür sanat alanında yetkin hale getirmeliyiz.

Bunun için de;

1- Evde kadın veya erkeğin olabileceğini düşünerek çalışmalarımız ve dağıtımlarımız esnasında kadın ve erkek arkadaşlarımız birlikte çalışma yürütmeli. Dağıtımlara bir kadın bir erkek arkadaş çıkması hem ev sahiplerinin rahat olması açısından hem de çalışma yürüten arkadaşlarımız açısından iyi olacaktır. Dağıtımlar esnasında kapıyı açan erkek ise kadın arkadaşlar tek görüldüğünde lakayt davranılıyor ve çok fazla ciddiye alınmayabiliyor. Bu sebepten dolayı da dağıtımları erkek arkadaşlarla kadın arkadaşlar birlikte yapılmalıdır.

2- Kadınlarımızın "siyasetten anlamam, benim neyime" anlayışı ile mücadele etmek gerektir. Siyasetin hayatın her alanında karşımıza çıktığını anlatmak, yaşamış oldukları sorunlar üzerinden örneklemeler ile somutla-

mak gerekir. Gazetemizi verip geçmek yerine insanlarla iletişime geçmeliyiz. Böylece insanlara kendimizi anlatmamız daha kolay olacaktır.

3- Kadınlar ile ekonomik sorunlar üzerine konuşulmalıdır. Onlara dünyadaki ve ülkemizdeki ekonomik gelişmeler aktarılmalıdır. Kadınların da üretim sürecinde yerini alması gerekliliğinden bahsedilebilir.

4- "Ben bilmem eşim bilir" anlayışının kırılması için kadının "özne" olduğu hatırlatılmalı. Kadının erkeğin gölgesinden çıkması gerektiğini, erkeğin doğruları ile yetinmeyip kendi varlığını hissettirmek gerekir. Kadının dünyanın yarısı olduğu kavratılmaya çalışılmalı, kadın olmadan hiçbir şeyin tam olamayacağı anlatılmalıdır. Kadının hayatın her alanında karşımıza çıktığını anlatmak, yaşamış oldukları sorunlar üzerinden örneklemeler ile somutla-

Allah'ın emriyle taciz!

Kısa bir süre önce yaşanan "Üzmez olayı" haklı olarak ülke gündemini yoğun şekilde meşgul etti. Bilindiği gibi dinci-faşist **Vakit Gazetesi**nin, aynı niteliklere sahip yazarı **Hüseyin Üzmez**'in 14 yaşındaki BÇ adlı kız çocuğuna yönelik tecavüz ve taciz iddiasıyla tutuklu yargılandığı davadan tahliye kararı çıktı. Yaklaşık 7 yıldır tutuklu olarak yargılanan Üzmez ikinci duruşmada **Adli Tıp Kurumu**'nun (ATK) vermiş olduğu akıl dışı raporlarla tahliye edildi ve bu durum gündeme adeta "bomba" gibi düştü. Daha önce Malatya'da yaşanan başka bir olay vesilesiyle "geçici süre meslekten men" ve "uyarı" cezası alan bir "uzman(!)" başkanlığında toplanan ATK 6. İhtisas Kurulu, küçük BÇ'nin "beden ve ruh sağlığının bozulmadığı" yönlü bir rapor hazırladı. Basında çıkan haberlere göre söz konusu rapor, henüz resmi yazı ATK'ya ulaşmadan iddianame üzerinden hazırlandı. Yine çoğu durumda uzun süreler rapor hazırla(ma)yan ATK'nin Üzmez için bir günde rapor hazırladığı da ortaya çıkan gerçeklerden. Doğrusu bu durum bizleri şaşırtmıyor, benzer sorunlarda devletin genel yaklaşımı yeterince teşhir olmuştur. Özel olarak ise bugün ATK'da görevli personelin pek çok devlet kurumunda olduğu gibi dinci-gericilerle doldurulması ki-

saca "kadrolaşma" ortaya çıkan sonucun bir parçasıdır. Anlaşılan devlet kendi zihniyetini savunan bir faşist yazarı, Üzmez'i üzme istemiş ve böyle bir kararı uygun bulmuştur. Zira Devlet Bakanı **Nimet Çubukçu** halen ATK'nin "dünyada çok saygın bir kurum olduğunu" iddia etmekte bir beis görmemektedir.

Aktardığımız tabloya paralel kamuoyunda infial yaratan olay burjuva feodal basında genişçe işlendi/şleniyor. Biz de böylece detaylara vakif olmaktadır. 1 Kasım tarihli Milliyet gazetesine açıklamalarda bulunan eski ATK Başkanı **Oğuz Polat**; "Çocuk uzun bir süre çok sayıda, üç dört kez muayene edeceksin. Bunu kim yapacak? 2007'nin bir Yargıtay kararı var. Çocuğun ruhsal travmaya maruz kalıp kalmadığının muayenesinin mutlaka uzman psikologlar ve çocuk psikiyatrisi yapar. 6. İhtisas Kurulu'nda (Üzmez'e tahliye kapısını açan kurul bn.) radyolog, ürolog, kadın doğumcu var, çocuk psikiyatrisi yok" diyor. Anlaşılabileceği üzere hazırlanan raporun hiçbir bilimsel yanı yoktur.

Burjuva-feodal basının bu olayın "üzerine gitmesi" olumlu bir durumdur. Fakat bunun nedeni konuya olan duyarlılık değil Üzmez'in ünlü bir faşist olmasıdır. Yine arkasının gelmeyeceğinden/gelemeyeceğinden

emin olduğumuz gerek SHÇEK'in olaya müdahalesi gerekse de hükümet kanadından gelen açıklamalar olsa olsa "süreç yönetme" olarak okunabilir. AKP bu konuda hayli yetenekli olduğunu, halkımızın tabiriyle "tek ayaküstünde kırk yalan söyleme" becerisine (!) sahip olduğunu pek çok olayda kanıtlanmıştır. Oysa sorunu çözebilecek bir adım atamayacakları ortadadır. Nitekim çeşitli nedenlerle gerçek boyutu araştırılması çok güç olan çocuğa yönelik taciz, tecavüz veya cinsel istismar olayları ülkemizde -ne yazık ki- hayli yaygındır. Kısa bir süre önce internetin en büyük arama motorlarından Google'da "çocuk pornosu" araması en çok yapılan ülkelerin başında gelmemiz vahametinden kendiliğinden ortaya koymaktadır.

Bu tablonun oluşmasında pek çok unsur tetikleyicidir. Ancak bunlardan bazıları sorunun kaynağını teşkil eder. Erkek egemen bir zihniyet üzerinden yükselen din ve onu da içine alacak biçimde burjuva feodal kültür mevcut sorunun kaynağıdır. Erkeğin çıkarlarını merkeze alan zihniyet; başta din olmak üzere burjuva feodal kültürün tüm unsur-

ları içinde yer alır. Örneğin 1 Kasım tarihli Akşam gazetesinde aktarıldığına göre bir TV programında Üzmez kendini şöyle savunuyor: "Eğer bir kız reşit olmuşa bizim inançlarımıza göre o kız evlenebilir, söylediğim budur, Allah'ın emri de budur" ve reşit olmayı şöyle tanımlıyor: "Efendim ben diyorum ki inançlarımıza göre akıllı olan, reğl olan bir kız artık reşittir, inancımıza göre böyledir." Anlaşılabileceği üzere Üzmez'e ve onu savunmakta tereddüt etmeyenlere göre ergenliğe girmiş bir kız çocuğunu taciz etmek, istismar etmek meşrudur! Oysa er-

genliğe girmiş olmanın onların ifadesiyle "evlenmeye" yetmeyeceği, bu tip erken evliliklerde çocukta silinmeyecek psikolojik ve fiziksel yaralar açıldığını kanıtlanmış bir gerçektir.

Gerek Üzmez olayında gerekse de benzer başka vakalarda "birkaç sapkın işi" argümanını kullananlar gerçekliği isteyerek veya istemeyerek çarpıtmaktadır. Bu nokta görülmeden soruna çözüm aramak iyi niyetli ve fakat boş bir uğraş olacaktır. Kuşkusuz hemen bugün atılması gereken adımlar da vardır. Her ne kadar sorunu gerçek manada çözmeyecek olsa da; çocuk istismarının olayın boyutlarıyla hesaplanarak ağır şekilde cezalandırılması gerekir. Çocukları korumaya gereken ancak daha çok devletin "kontra" örgütlenmelerine eleman yetiştiren SHÇEK "çocukları korumak" işlevini yerine getirebilmesi için yeterli bir bütçeye kavuşturulmalı, halkın denetleyebildiği şeffaf bir kurum haline getirilmelidir. Bu tip kurumlara yeterli eğitime sahip, yeterli sayıda personel alınmalıdır. Her şeyden önemlisi tüm bu reformların gerçekleştirilmesi için, ufkunu reformlarla sınırlamadan halkın, sorunu kendi sorunu ve bu talepleri de kendi talebi olarak görmesini sağlaması gerektir.

Bir Yeni Demokrasi okuru

Desa Deri İşçileri "Arslan" gibi direniyor!

Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'nin örgütlenme çalışması yürüttüğü **Desa Deri** fabrikasından, sendikaya üye olduğu için atılan deri işçisi **Emine Arslan**'ın, işe iade davasının 4. duruşması, **24 Kasım Pazartesi** günü görüldü. **210** gündür **Düzce**'de, **145** gündür de **Sefaköy**'deki fabrikada direnişte olan deri işçileri, Desa patronunun saldırılarına karşı direnişlerini sürdürüyorlar. **24 Kasım** günü hem yanında olduğumuzu göstermek hem de direnişin sürecini takip etmek amacıyla **Bakırköy 13. İş Mahkemesi** önündeydik.

Davada, Desa patronunun gösterdiği üç tanık dinlenilerek savunmaların son hali alındı. Patron avukatının üye işçilerinin incelemesi talebini birlikte dava, **24 Aralık Çarşamba** saat 11.00'e ertelendi.

Davanın ardından **Emine Arslan** ile kısa bir görüşme yaptık. Arslan iş arkadaşlarıyla görüşmemesi için arkadaşlarının, Cuma namazlarına otobüslerle götürüldüklerini, mesailerin devam ettiğini, hafta sonu ve iş çıkışlarında işçilerin gözetlendiğini ayrıca da kendi evinin de gözetlendiğini belirtti. Sürekli takip edilerek tacizlerine devam eden patronun, son saldırısı 3. duruşmadan bir gün önce yaşanan açık tehdit olayı. Desa patronu, Avukatı ve Arslan'ın tanımadığı bir kişi aracılığıyla, 30 bin YTL para teklifinde bulunuyor. Arslan olayı şöyle anlattı: "Davadan bir gün önce bana para teklifinde bulundular, kabul etmedim. Bakırköy Adliyesi'ne dilekçe vermemi, 'ben sendika yüzünden işimden çıktım. Benim patronum sendika karşıtı değildir. Sendika beni kullanıyor' dememi istedi." Dilekçe vermesi, durumunda kendisine verecekleri paranın yanında, aynı akşam bir kamyon göndererek İstanbul'u terk etmesi için teklifte bulduklarını da ekliyor. Arslan, "Bizi yakarsan biz de seni yakarız. Bak çoluğun çocuğun var" şeklinde tehdit ettiklerini de vurguladı. Saldırıların, kendisinin direncini kırmak için yapıldığını belirten Arslan, "sendikama çamur atmamı istedikler" diyor.

Son olarak; "Yağmur, kar hiç fark etmez ben davamdan vazgeçmeyeceğim. Patronum bu baskıları karşısında hakkımızı alna kadar ne olursa olsun direnmeye devam edeceğiz" dedi. **Deri-İş Sendikası Genel Merkez Örgütlenme Sekreteri Nuran Güleç**'le de kısa bir söyleşi yaparak görüşlerini alıyoruz. Güleç, kadınların örgütlenmesindeki zorlukların özellikle taşra bölgelerinde feodal bağlardan dolayı çok daha zor olduğunu belirtti. (İstanbul)

Kadınsan işin zor...

Kadınsan eğer, toplumda ikinci sınıf muamelesi görmeye alışacaksınız. **Kadınsan eğer**, sesini çıkarmadan

sana söyleneni yapacaksınız. **Kadınsan eğer**, boşanmaya hakkın yok; boşanarak suç işliyorsunuz. **Kadınsan eğer**, eşine hizmet edeceksin, seni dövse de "hak ettim" diyeceksin. **Kadınsan eğer**, baban sana kimi münasip gördüyse hiçbir şey söylemeden kabul edeceksin. **Kadınsan eğer**, mücadele etmeyeceksin vs.

Kadın olmak ne zormuş meğer toplumumuzda. Kadın hakları yok diyenlere karşı sormak istiyorum? Anayasamızda bizler için o kadar yasa var ya, neyinize yetmiyor! Eğer sana tecavüz edilirse tecavüz edenin vay haline! Ya seni öldürmeseydi sana tecavüz edildiği için namusunu kim temizlerdi! Sana tecavüz edip de öldürdüğü için çok şanslısın! Namusunu temizliyor senin, neden karşı çıkıyorsun? Bunun gibi "güzel" ana-

yasamızda kadınlarımızla ilgili "güzel" maddelerimiz daha çok. "Hem sen kadının kir dizini otur evinde, mücadele senin neyine, hem elelem ne der sonra?", "Sen kadının aklınla ne yapabilirsin ki?" gibi söylemlerle çok karşılaşmışızdır ya da karşılaşırız. Özellikle de örgütlü kadınlar olarak. Hem aile hem de toplum tarafından ciddi bir baskı uygulanmaktadır. **Peki, sizce bu baskılara karşı ne yapmalıyız?** Kader deyip, susup her şeyi kabal mü etmeliyiz, yoksa var olanı değiştirmeye mi çalışmalıyız?

Aman ha, sakın var olanı kabul etmemelik yapmayın! Başınıza gelmeyen kalmaz o zaman. Mesela kabul etmeden, mücadele ettin, neler olabileceğine üstünkörü bir göz atalım. Ailen "sen kız çocuğusun, sa-

na tecavüz ederler, kandırır- lar", ailenin tüm fertleri "boş işler bunlar" diye bitmez, tükenmez vazazlar verir. Polisler tarafından coplanır, yerlerde sürüklenir, işkence görülebilir ve tutuklanabilirsin. Okul hayatın bitebilir, sana bu işlerle uğraşma diye "koca" bakılabilir. Bunun yanında mücadele edersen eğer, sistemin bu bozuk düzenin çarklarını değiştirmek için bir dişli de sen kırsarsın. Paylaşmayı, namus kavramının iki bacak arasında olmadığını, kadının ve erkeğin eşit haklara sahip olduğunu, meta olmadığını anlarsın ve anlamakla kalmaz tüm kadınlarımızın anlaması için çaba sarf edersin.

Peki, bizler var olan bu bozuk düzene karşı tepkimizi nasıl dile getireceğiz? Ne yapmalıyız? Yıllarca bu sistem tarafından insanlara kader deyip var olanı kabullenmelerini istediler. Biz de susup kaderimize razı mi olacağız yoksa değiştirmeye mi çabalayacağız? Ya da "kadının ezilmesinin tek sebebi er-

keklerdir" deyip hedefimizi şaşırtmaya çalışanların dediğini yapıp erkeklere düşman mı olacağız? Ama bu, ne kaderimizdir diyebileceğimiz ne de düşmanımız erkeklerdir deyip geçiştirebileceğimiz kadar basit bir konudur. Bizim hedefimiz sistemi değiştirebilmektir. Sistemin feodal kalıntılarını yok etmeden kadınlarımızın özgürleşmesinden bahsetmek çok absürt bir şey olurdu. Bizler ancak erkeklerle birlikte omuz omuza mücadele ederek bu hedefimize varabiliriz. Başkalarının bahsettiği gibi günah keçisi seçmek yerine direkt hedefe yönelmesini bilmeliyiz.

Kadınlarımızın mücadelede aktifleşmesi, erkeklere göre daha zordur. Bundan kaynaklı kadınlarımızın örgütlenmesi ve mücadelede aktifleşmesi için daha çok kafa yormalıyız.

Diğer bir konu ise şudur: Devrimci mücadelenin hayatımızın her alanında olması gerektiğinden bahsediyoruz. Keza kadın sorunu da yaşamımızın her alanında varlığını gös-

teren sorunlardan biridir. Eğer devrimciyiz diyorsak okulda başka, ailemizin yanında başka, yoldaşlarımızın yanında başka davranmamalıyız. Fakat bizler bu sistemin feodal zihniyetinden fazlaca nasibimizi aldığımızdan kaynaklı pratiklerimizde bunun yansımalarını görebilmekteyiz. Sorunu buradan tartışmaya başladığımız oranda kadın sorununda bir adım ileriye gidebiliriz ancak.

Kadın sorununu bugünden çözmek için adımlar atmamız. Bizler sistemin bize verdiği feodal düşünce yapısını bu sorunların üstüne giderek aşabiliriz. Kadınlarımızın mücadeledeki önemini kavramalı ve kadınlarımızın mücadelede daha ön plana çıkarmamız. Şunu unutmayalım ki bu bozuk düzeni ancak kadın-erkek omuz omuza vererek değiştirebiliriz.

Sözlerimi "kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz" sözleriyle bitirmek istiyorum.

(Amed'den bir YDG'li)

Hindistan'da oylama işlemi ve Maoistlerin saldırıları başladı

Hindistan'da yaklaşık 100 milyon seçmen 14 Kasım ve 4 Aralık tarihleri arasında parlamento seçimleri için sandığa gidecek. Başbakan Manmohan Singh'in iktidardaki partisi, muhalefette bulunan fakat çoğu eyalette gücü elinde tutan Hindu ulusal partisi **Bharatiya Janata Party (BJP)** karşısında sınav verecek.

Oy verme işlemleri 14 Kasım'da Chhattisgarh'da başlayarak, 17 Kasım'da Jammu ve Kashmir'de, 27 Kasım'da Madhya Pradesh'de, 29 Kasım'da Delhi'de, 2 Aralık'ta Mizoram'da devam edecek ve son olarak 4 Aralık'ta Rajasthan'da son erecek.

Seçim sistemine göre, 5 eyaletin seçim sonuçları 8 Aralık'ta açıklanacak, fakat Jammu ve Kashmir'in se-

çim sonuçları ayrı olarak 28 Aralık'ta açıklanacak.

Seçim istasyonları daha açılmadan Chhattisgarh polisi ve Maoist gruplar silahlı çatışmaya başladı. İktidar partisinin kendini sınavacağı seçimlerde ordu, Hindistan'ın batı eyaletlerinde Maoistlerle sert çatışmalara şimdiden başladı. Maoist gerillalar Chhattisgarh'da iki düzineden fazla askeri bölgeye saldırı düzenledi. Polis yetkililerine göre 21 seçim noktasındaki elektronik oy verme makinelerini de kaçırdılar. Jagdalpur bölgesinde seçim bölgesinin güvenliğine sağlamak üzere alçak uçuş yapan bir helikopter ise Maoistler tarafından düşürüldü. Yanısıra Raipur'da sandıklarda görevli çok sayıda memurun kaçırdığı haberi geldi. Polis yetkilileri olaylar nedeniyle insanların sandık-

lara gelmediğini bildirdi. Yetkililer 40.000 polis ve askerin Chhattisgarh'da görev yaptığını belirtti. Chhattisgarh'ın kuzey bölgelerinin büyük çoğunluğu isyancı grupların (Maoistlerin) elinde olduğundan özellikle bu bölgede bulunan yaklaşık 9000 konut, seçim haritasına göre "hassas" ve "çok hassas" şeklinde düzenlenmiş bulunuyor. Başbakan Manmohan Singh, Chhattisgarh'ın Maoistlerin merkezi olduğunu, fakat batı ve kuzey Hindistan eyaletlerinde de etkili olduklarını, Maoistlerin ülke güvenliği açısından en büyük tehdit olduğunu yineledi.

Tüm seçim bölgeleri yüksek güvenlik önlemleri altında seçime giderken ayrılma yönünde merkezi hükümete savaş açmış olan Kashmir'de güvenlik önlemleri ve gergin-

lik had safhada.

Seçimlerde dini gruplar ve etnik azınlıklar da varlık göstermeye çalışacak. İki Hıristiyan lider seçimlere blok olarak girerek BJP'yi Madhya Pradesh hükümetinden çıkarmak için mücadele edecek. Yanısıra dini azınlıkların haklarını savunmak üzere kurulan yeni bir siyasi parti de seçimlere girecek. Geçtiğimiz ay kurulan **Hindistan Azınlık Cephesi**, irili ufaklı 8 Hıristiyan partisinin bünyesine katılmasıyla ulusal ölçekte rekabet edecek güce ulaşti.

Analistler bu seçimlerde köklü bir değişiklik beklemiyorlar. Genel olarak iktidardaki Kongre Partisinin yükselen fiyatlar ve bu konuda Pradesh hükümetinden çıkarmak için mücadele edecek. Yanısıra dini azınlıkların haklarını savunmak üzere kurulan yeni bir siyasi parti de seçimlere girecek. Geçtiğimiz ay kurulan **Hindistan Azınlık Cephesi**, irili ufaklı 8 Hıristiyan partisinin bünyesine katılmasıyla ulusal ölçekte rekabet edecek güce ulaşti.

Kaynak: The Associated Press Çeviri: Solun Doğusu

Somali: İsyanlar ve korsanlar diyarı!

Somali geçiş hükümetinin başkanı **Abdullah Yusuf**, geçtiğimiz günlerde bir açıklama yaparak, ülkenin büyük bölümünün denetimini, İslamcı ayaklanmaların elinde bulunduğunu söyledi. Bu itiraf aynı zamanda geçiş hükümetinin elinde Mogadişu'dan ve de Etiyopya sınırındaki eyalet kenti olan ve de hükümet binasının bulunduğu Baidoa'dan başka bir yerin kalmadığını da itirafı oluyordu.

Yusuf bu açıklamayı yaparken, mevcut durum suçlusuz olarak da, aynı zamanda rakibi olan hükümet şefi Nur Hasan Hüseyin'i gösteriyor ve "kabinde çöktü, ülkede bugün artık bir hükümet yok" diyordu.

Somali'de, ülkenin 1960 yılında İtalya ve İngiltere kolonisi olmandan çıkmasından ve böylece sözde bağımsızlığına kavuşmasından bu yana, hiç özgür bir seçim gerçekleşmedi. Bugünkü "Geçiş Hükümeti" (TFG), emperyalist ülkelerin müdahalesi ve de aylar süren pazarlıklar sonucu, 2004 yılında Kenya'nın başkenti Nairobi'de oluşturuldu. **Hükümette yer alanlar ise, emperyalistlerin işbirlik-**

çisi kabile liderleriydi. Bunlar sözde Somali'deki güçleri, böylelikle de Somali halkını eşit temsil etme iddiasıyla hükümete yer almaktaydı. "Geçici Hükümet" in ülke halkı nezdinde hiçbir vakit meşruluğu olmadı. Ancak buna karşın BM bu hükümetin temsilcilerini (esasta kuruluşundaki payları nedeniyle) meşru görerek, tanımayı sürdürdü.

ABD "kuyruk acısını" çıkarıyor

2004 yılında kurulan ve Ağustos 2009'da görev süresi dolacak olan TFG aslında 2006 yılı sonlarına doğru tamamen çökmüş durumdaydı. Çünkü ülkenin büyük bölümü daha o dönem aşırı İslamcı grup, **İslam Mahkemeleri Birliği**'nin (IMB) denetimine geçmeye başlamıştı.

Mogadişu daha bu dönemde IMB tarafından yönetiliyor ve geçici hükümet, Baidoa'ya sığınmak zorunda kalıyordu.

Somali'deki hakimiyetlerini yitirme tehlikesiyle karşı karşıya olan başta ABD olmak üzere emperyalist güçler,

aynı süreçte Etiyopya ordusuna silah, eğitim vb. destekler vererek, Etiyopya Ordusu'nun Somali'ye dönük askeri bir hareket başlatmasını sağlayacaklardı. Bizzat ABD ordusunun da katıldığı bu hareketle birlikte, Somali'deki çatışmalar had safhaya çıkacaktı. ABD emperyalizminin bu müdahalesi daha çok da, '90'lı yılların başında işgal etmeye çalıştığı, ancak karşılaştığı direnişle birlikte çekilmek zorunda kaldığı Somali'den kuyruk acısını çıkarma amacı taşıyordu

İsyan yeniden yükselişe geçiyor

Ancak IMB, 2008 yılının baharında askeri saldırılarını tekrar yoğunlaştırdı. Bu saldırılar sırasında gücünü göstermek için, bazen birkaç saatliğine bazen de birkaç günlüğüne, peş peşe birkaç kenti işgal ediyor ve daha sonra çekiliyordu. IMB militanları, daha çok da propaganda amaçlı gerçekleştirilen bu eylemler sırasında, kırsal alanları basıyor, silahlara el koyuyor ya da hükümet binalarını yerle bir ediyorlardı.

İslamcılar ilk kez 2008 Ağustos ayında bir kenti ve de Somali'nin güneyindeki Kismayo Limanı'nı süresiz olarak işgal ettiler. Bu süreden beri de hakimiyet alanlarını birçok bölgeye yayarak, istikrarlı bir hale getirdiler. Şu an en az altı eyaletin denetimini ellerinde bulundurmaktalar. En son geçtiğimiz günlerde Mogadişu'ya 90 km. uzaklıkta bulunan ve de BM- yardımıyla büyük bölümünün ulaşımının yapıldığı liman şehri Merka'yı ele geçirdiler. Bundan hemen birkaç gün sonra ise, Mogadişu çevresinde bulunan çok sayıda mülteci kampına girdiler.

Ancak IMB'nin içinde uzunca zamandır ciddi ayrışmalar yaşanmakta. İBM içinden bir kanat şu sıralar TFG ile ittifak halinde hareket ederken, merkezi, Eritre'nin başkenti Asma-

Yunanistan hapishanelerinde açlık grevi

Yunanistan hapishanelerindeki 4 bin tutuklu, hapishanelerdeki koşulların insani düzeye getirilmesi ve de cezalarda indirimi yapılması gibi taleplerle açlık grevine başladı. **Tutuklu Hakları İnisiyatifi** tarafından başlatılan kampanya çerçevesinde gerçekleştirilen açlık grevine, 19 Kürt ve Afgan tutuklu da, dudaklarını dikerek katıldı.

24 hapishanede gerçekleştirilen açlık grevi, katılımın yüksek olması nedeniyle, bu büyüklükteki ilk eylem olarak tanımlanıyor.

Koşulları giderek ağırlaşan Yunanistan hapishanelerinin doluluk oranı, kapasitelerinin çok üzerinde. 7 bin 543 kişilik kapasiteye sa-

hip olan hapishanelerde, 11 bin 600 kişi tutuluyor. **Açlık grevine giden tutukluların başlıca taleplerinden birini de, doluluk oranına yönelik tedbirler alınması oluşturuyor.** Tutuklular ayrıca, parlamentolere ve sivil toplum örgütlerine hapishaneleri ziyaret hakkı verilmesini, tedavi koşullarının düzeltilmesini, ziyareti odasının düzenlenmesini ve daha iyi nitelikte gardiyanların görevlendirilmesini istiyorlar.

Eylemin başlaması ile birlikte Adalet Bakanlığı reform yapacaklarını bildirdi, ancak grevciler hemen ve somut tedbirler beklediklerini açıkladı.

ra'da bulunan bir diğer kanat ise her türden uzlaşmayı reddediyor.

Yine İMB içinde ortaya çıkan ve kendini El-Şabab (Gençlik) olarak adlandıran, tamamına yakını silahlı bir diğer kesim ise, en radikal kanadı oluşturuyor. Bu ayrışmayla birlikte, birbirine rakip hale gelen gruplar arasında silahlı çatışmalar da aralıkları sürüyor.

Emperyalist hakimiyeti sağlama adına yapılan müdahaleler sonucu ortaya çıkan ve iç savaş görüntülerine de sahne olan bu çatışmalardan ise, en çok Somali'nin yoksul halkı etkilenmeyi sürdürüyor. Çok sayıda Somalili ya yaşamını yitiriyor ya da buldukları yerlerden göç etmek zorunda kalıyor.

Sadece isyanlar değil aynı zamanda korsanlar diyarı

Ancak Somali şu sıralar sadece çatışmalarla anılmıyor. Somalili deniz korsanları uzunca zamandır dünya kamuoyunun gündemini meşgul ediyor.

Gemi kaçırma biçiminde gerçekleşen eylemlerini özellikle de son aylarda yoğunlaştıran korsanlara karşı ise, NATO'ya bağlı askeri gemilerin harekete geçirilmesi gecikmedi. Ancak anlaşılabilir, en radikal kanadı oluşturuyor. Bu ayrışmayla birlikte, birbirine rakip hale gelen gruplar arasında silahlı çatışmalar da aralıkları sürüyor.

Yemen kıyılarına yakın olan Aden Körfezi şu sıralar dünyanın "en tehlikeli suları" olarak adlandırılıyor. Somalili korsanları engellemeye dönük birçok tartışma yürütülürken, korsanları ortaya çıkaran koşullara ise hiç mi hiç değinilmiyor. Korsanların, emperyalist yağma ve talan hirsının sonucu olarak ortaya çıkan çatışmaların, yoksulluğun, sefaletin ve de açlığın ürünü olduğunu söylemeye kimsenin dili varmıyor.

Evrensel

Kurtuluş sahte vaatlerle değil, ezilenlerin mücadelesiyle gelecek!

Başkanlık seçimleriyle birlikte, ABD'nin özellikle de dış politikasında "büyük bir değişim" yaşanacağı iddiasında ve beklentisinde olanlar, gözlemlerini-kulaklarını dikmiş, "Mesih" Obama'nın ağzından çıkanlara dikkat kesilmeyi sürdürürken, "Amerikan Rüyası" dünyanın birçok bölgesinde halkların kabusu olmayı sürdürüyor. "Rüyanın" Amerikan halkı açısından da kısa sürede sona ereceğine, rüyadan uyandıklarında her şeyin bıraktıkları gibi yerinde durduğunu göreceklere kesin gözüyle bakılabilir. Bu uyanışla birlikte, iktidara gelenlerin renginin değil, kimleri temsil ettiğinin

önemli olduğu kilit sorusu da eminiz Amerika'daki geniş emekçi yığınlarca sorulmaya başlanacaktır. Böylece, büyük "umutlar" bağlanan Obama'nın, ezilen siyahların ve de her renk ve ırktan emekçi yığınların lideri olarak değil, petrol ve silah tekellerinin ve yine bu tekellerin yön verdiğini Wall Street'in temsilcisi olarak iktidara taşındığı da iyice netlik kazanacaktır. ABD seçimlerini takip eden günlerde Ortadoğu'da yaşanan gelişmelere bakıldığında ise bu temsil, kuşkuyla yer bırakmayacak biçimde açığa çıkmaktadır.

ABD emperyalizminin Ortadoğu,

böylelikle de işgal politikalarından bundan böyle de vazgeçme niyetinde olmadığına dair yaşanan en son gelişme Irak işgali özgüldüğüne ortaya çıkarılmıştır. Gerek Irak kukla rejimi gerekse ABD işgal güçleri, daha birkaç hafta önce Bağdat sokaklarını dolduran milyon aşkın Iraklı'nın "Irak'tan defolun" haykırışlarına kulaklarını tıkamayı sürdürerek, geçtiğimiz günlerde uzunca zamandır gündemde olan "Güvenlik Anlaşması" nı imzaladılar. Anlaşmaya göre, ABD birlikleri 2009 yılının sonuna kadar Irak kentlerinden, askeri üslerine çekilecekler. İşgalci ABD birliklerinin Irak'ı tamamen terk etme takvimi ise 2011'in sonu olarak belirlenmiştir.

İşgalin daha en az üç yıl gibi bir süre devam edeceğinin de teyidi olan bu anlaşmaya ilişkin, ABD tarafından yapılan açıklamada "amaçlarına ulaştıkları" sözleri yer aldı. Irak'la kültürel, bilimsel vb. temelde bir ilişkiye dayalı olduğu iddia edilen anlaşmanın özünü ise esasta, işgalci de başlıca nedeni

olan, buradaki **petrol vb. zenginliklerin paylaşımı** oluşturmaktadır. Anlaşmanın bir diğer yanı da, ABD üslerinin Irak'ta kalıcılıştırılmasına dayanmaktadır.

Ancak aynı zamanda da kukla Irak rejiminin işgalcilerle işbirliğini taçlandırılmaya dönük olan anlaşma, hem Irak'taki direniş güçlerince hem de bu anlaşmayla birlikte Irak'ın ABD'nin askeri üssü haline geleceği ve buradan komşu ülkelere dönük askeri saldırılarını daha rahat gerçekleştirilebilmesinin önünü açtığı düşüncesinde olan, başta, ABD'nin saldırı hedefindeki yerini koruyan **Suriye** olmak üzere, **Irak'a komşu ülkelere** de pek kabul görmeye benzemiyor.

Irak'taki direniş cephesi ise, anlaşmanın imzalandığının duyurulmasının hemen ardından sert bir açıklama yapmakta gecikmedi. Açıklama yapanların başında **Sadr güçleri** geliyordu. Bir yılı aşkın süredir tek taraflı ateşkes ilan etmiş olan Sadr hareketinin açıklaması kısa ve netti: "İşgalciler he-

men ve de askeri üslerini de alarak, herhangi bir anlaşma olmaksızın çekilmesini talep ediyoruz."

Ortadoğu'da emperyalist hakimiyeti garanti altına almaya dönük son dönemde gerçekleştirilen girişimler sadece Irak'la sınırlı kalmadı. Emperyalist güçler Ortadoğu'nun kanayan yarası olma özelliğini on yıllardır koruyan Filistin sorununa "çözüm üretme" iddiasıyla geçtiğimiz günlerde yine biraraya geldiler. Filistin sorunu temelinde, BM, AB, ABD ve Rusya tarafından oluşturulan "**Ortadoğu Dörtlüsü**" son toplantısını Mısır'ın Şarm el Şeyh kentinde gerçekleştirdi. Geçtiğimiz yılın Kasım ayında ABD'nin Annapolis kentinde gerçekleştirilen toplantıda hayli iddialı söylemler gündeme gelmişti. Ancak bu toplantıdan sonra Filistin sorunu çözümlenmek bir yana, sorun daha da karmaşık bir hal aldı, Siyonist saldırıların önü bu süreçte daha da açıldı. Böylelikle "dörtlünün" oluşturulmasındaki esas amacın, Filistin halkının acılarına

son verme değil, Filistin intifadasını bitirme, emperyalist-Siyonist işbirlikçisi bir Filistin yaratma olduğu bu süreçte defalarca açığa çıktı.

Tüm Ortadoğu sorunu gibi, Filistin sorunu da Obama döneminde herhangi bir değişikliğe uğramayacak, Filistin yarası kanamaya devam edecektir. Obama'nın ilk yurt dışı gezisini İsrail'e yapması, hükümetin kilit pozisyonlarına ırkçı-Siyonistleri getirmeye dönük çabaları da, yaranın bundan böyle daha da derişeceğine işaret etmektedir.

Tüm bu gelişmeler ise bizlere bir kez daha kurtuluşun, herhangi bir gerici güç odağının ya da sahte "değişim" vaatlerinin peşine takılmaktan değil, ezilenlerin sömürü ve talan düzenine karşı ortak ve dişe diş mücadelesinden geçtiğini göstermektedir. Sistemin küresel düzeydeki mali ve siyasi krizi ise, bu mücadeleyi yükseltme fırsatı yaratmaktadır. Dünyanın dört bir yanındaki ezilenler, bu fırsatı iyi değerlendirmelidir.

İtalya

Berlusconi hükümetinin planladığı eğitim reformuna karşı eylemler sürüyor. Eğitim reformuna karşı **30 Ekim**'de de kitlesel eylemler gerçekleştirilmiş ve 1 milyondan fazla öğretmen, ilköğretim ve lise öğrencisi sokaklara çıkmıştı. **14 Kasım**'da ise eğitim reformu üniversite öğrencileri tarafından protesto edildi ve Roma'da gerçekleştirilen eylemlere 500 binden fazla öğrenci katıldı. Akademisyenlerin ve üniversite çalışanlarının da yoğun bir katılım sağladığı eylemler Roma trafiğini felç etti.

Kolombiya

Kolombiyalı **18 bin şeker kamışı işçisinin** yaklaşık iki ay süren grevi zaferle sonuçlandı. Talepleri kabul edilen işçiler greve son verdiler.

İşçiler, % 15'lik bir maaş artışı alırken, çalışma saatleri de günde sekiz saate sınırlandı. Zorunlu mesai ise en fazla günde iki saat olabilecek. Şeker kamışı işçileri grevden önce, günde en az 12-14 saat çalışmak zorunda kalıyorlardı.

Bulgaristan

Bulgaristan'ın en büyük çelik fabrikası Kremikovtzi'de çalışan çelik işçileri, üç aydır maaş alamadıkları için haftalarca eylem yapıyorlar. Ayrıca işlerini kaybetme tehdidi ile de karşı karşıya olan işçiler, ilk eylemlerini **29 Ekim**'de başlatarak, üç gün boyunca eylem yaptılar. Bu üç günlük eylemden sonuç alamayınca, **10 ve 13 Kasım**'da tekrar eyleme başvuran çelik işçileri, hükümetten, üç aylık alacaklarının yanı sıra, çelik işçilerinin kapatılmamasını ve hiç kimsenin işten çıkarılmamasını talep ediyorlar.

Portekiz

Portekiz'in başkenti Lizbon'da biraraya gelen 120 bin eğitim emekçisi, hükümetin planladığı "**edgim reformu**"na karşı çıktı. Hükümetin hayata geçirmeye çalıştığı "**edgim reformu**" öğretmen alımında yeni kriterlerin yanı sıra, daha uzun çalışma saatini ve de öğretmenlerin sınavla alınmasını öngörüyor. Ülke tarihindeki bu en büyük öğretmen eylemi, eğitim alanında tüm sendikaların çağrısıyla gerçekleştirildi. Öğretmenler eylemde yaptıkları açıklamada, eğer hükümet reform planında geri adım atmazsa, 19 Ocak'ta ülke çapında greve gideceklerini duyurdular.

Fransa

Fransa'nın başkenti **Paris**'te biraraya gelen Avrupa genelinden 20 bin demiryolu işçisi, demiryollarının özelleştirilmesinin olumsuz sonuçlarını protesto ettiler. Eylem Avrupa Nakliyat İşçileri Federasyonu'nun çağrısıyla gerçekleşti. Eyleme Belçika, Almanya, Avusturya, İngiltere, Macaristan, Norveç, Portekiz, İspanya, Lüksemburg ve İtalya gibi Avrupa ülkelerinden delegasyonlar da katıldı.

Tarihten bir kıyım makinesi: İstiklal Mahkemeleri...

Osmanlı'nın yıkıntılarının arasından doğan, onun katliamcı, sömürücü işlevini aynen devralan TC devletinin kuruluşu, emperyalist işgal ve savaşlarla yorgun düşmüş halkın derdine derman olmayacağı daha en baştan belliydi. Nitekim bu niteliğini en açık halıyla, İstiklal Mahkemelerinde göstermekteyiz... Ortaçağ'ın **engizisyon mahkemelerini** andıran bu mahkemeler; modernlik, çağdaşlık iddiasına da pek bir yakışıyordu doğrusu!

Meclis'in Ankara'da toplandığı günlerde isyanların, düzenli ordunun kurulmasına karşı gelişen tepkilerin ve askerden firar olaylarının önünü alabilmek iddiası ile **29 Nisan 1920'de Hiyânet-i Vataniye Kânunu** çıkarıldı.

Bu kanuna göre; yakalananlar mahkemeye sevk edilecek, yargılamalar on beş gün içinde sonuçlandırıldıktan sonra Meclis'in onayı ile cezâlar infaz edilecekti. Ancak bu yasaya rağmen halkın orduya ve "yeni" cumhuriyete desteği sağlanamayınca Hiyânet-i Vataniye Kânunu'nda belirtilen fiillerle ilgili dâvâlara bakmak üzere "hızlı çalışan" **İstiklâl Mahkemeleri** kuruldu.

Devletin tüm yüklerini sırtlayan bu mahkeme, her şeyin üstünde bir ayrıcalığa sahipti. Çünkü amaç kutsaldı; Devletin bekası...

Bu mahkemelerin kararları kesin olup, temyiz veya itiraz yolu kapalıydı. Eylül-Ekim 1920'de Ankara, Isparta,

Kastamonu, Diyarbakır, Pozantı ve Sivas'ta sekiz ayrı İstiklâl Mahkemesi kuruldu.

Mahkeme üyelerinden özellikle **Kel Ali, Kılıç Ali ve Necip Ali**, verdikleri idam kararları ile nasıl bir vicdana sahip olduklarını dosta düşmana gösterdi ve hatırı sayılır bir üne kavuştu. Ortaya çıkan sonuç seçimin isabetli yapıldığını gösteriyordu. İstiklâl Mahkemeleri'nin ilk üç yıllık süresi içinde (1920-1923) "yargıladığı" insan sayısı resmi rakamlara göre 60.000'i buldu. Gerçek rakamın bunun çok üstünde olduğu ise herkes tarafından aşikârdı. Bunlardan 3000'i idam, 2000'i kürek cezalarına çarptırılmış, 10.000 kadarı beraat etmiş, diğerleri de para ve hapis cezalarına çarptırılmışlardı.

17 Şubat 1921'de Ankara İstiklâl Mahkemesi dışındaki mahkemelerin görevlerine son verildiği de 23 Temmuz'da başı ayrı bölgede İstiklâl Mahkemeleri'nin yeniden kurulması kararlaştırıldı. Mahkemelerin bu dönemdeki çalışmaları 20 Temmuz 1922'de sona erdi.

Her derde deva!

Cumhuriyetin ilanından hemen sonra İstanbul başında hilâfet tarafı yayımlar çıktığı iddiası ile **8 Aralık 1923'te** İstanbul İstiklâl Mahkemesi kuruldu.

Şeyh Said isyanının ardından 1925 Mart'ında Ankara ve T. Kürdistanı'nda "adaleti" sağlamak üzere iki İstiklâl Mahkemesi daha kuruldu.

Bu dönemlerde Kemalist çizgiye itaat etmeyen gazeteciler, eskiden dahi olsa Kemalist hakkında yazı yazmış olan bilim insanları, o dönemde

yayımlanan ve Terakki Perver Cumhuriyet Fırkası mensupları hatta İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin yöneticileri ve adı cumhuriyete muhalif olarak geçen (ki bu çok zor değildi) pek çok kişi yargılandı ve idam da dâhil ağır cezalara çarptırıldılar.

Bunlardan T. Kürdistanı'nda "vazife" gören İstiklâl Mahkemesi en "verimli" çalışanıydı! Öyleki bir günde 47 idam cezası vererek büyük bir rekora imza atmıştı.

İstiklâl Mahkemeleri bir yandan "adaleti" tecelli ederken öte yandan devlete önemli bir gelir de sağlıyordu. On binlerce köylü can derdine düşerek kurtulmak için elinde avucunda ne varsa getiriyordu. "Yeni Cumhuriyetin" temelleri böyle atılıyordu!

İstiklâl Mahkemeleri'nin ilk dönemine ait dosyaların akıbeti meçhuldür. Bu dönemde kurulan 23 İstiklâl Mahkemesi'ne ait kayıtlar yok edilmiştir.

İstiklâl Mahkemeleri 7 Mart 1927'de görevlerine son verilerle kaldırıldı. **Bu kadar adalet şimdilik yeteriydi!**

Cumhuriyet böyle kuruldu!

Çıkarılan kanunların ve kurulan mahkemelerin en önemli hedefi askerden firar olaylarının önlenmesiydi. Bu durum bile tek başına Kemalistlerin halkın desteğini arak Kurtuluş Savaşı'nı gerçekleştirdiği teorilerini çürütmektedir. Emperyalistlerin güdümünde savaşmak istemeyen halk, çıkarılan kanunlarla zorla savaşa sokulmuştu. Yardım etmeyenler idam edilmiş, kü-

Öğretmenlerin ilk iş bırakma eylemi!

"Biz çoğumuz ömrümüzü öğretmenlikte tükettik. Ancak sevdiğimiz mesleğimizi terk etmedik. Senelerce çalışıp sahip olduğumuz bakır, kelim, yorgan ve hatta gömliğimize kadar neyimiz varsa sattık. Artık tahammülümüz kalmadı." (**Ankaralı öğretmenler**)

3 Aralık 1920'de Ankara Öğretmen Okulu'nda yapılan toplantı ile öğretmenler okula gitmeme kararını alırlar. 4 Aralık 1920'de öğretmenler maşalarının sekiz aydır ödenmemesini protesto etmek amacıyla iş bıraktı. Öğretmenler aynı gün **Tokat, Ankara ve Yozgat'ta** iş bıraktı.

O dönemde öğretmenlerin maşaları **Maarif Vekilliği**'nden (Milli Eğitim Bakanlığı) ödenmekteydi. Düzenli bir maşası olmayan öğretmenler zor koşullar altında çalışıyor, okulların masrafları halktan karşılanıyordu.

İş bırakma eyleminden sonra Meclis'te yapılan görüşmelerle 3 Mart 1924'te **Tevhid-i Tedrisat** kanunuyla beraber tüm öğretmenler devletten maş alır hale geldi. Anadoluda yaşanan iş bırakma eylemini Nisan 1921'de İstanbul'da gerçekleştirilen eylem takip etti ve hükümet öğretmenlerin maşasına zam yapmak zorunda kaldırdı.

rek cezasına çarptırılmıştır. Osmanlı'nın çöküş sürecinden Cumhuriyet'e kadar ordunun başında Alman generallerin olması (**Bronsart von Schellendorf**) Enver ve Mustafa Kemal'in onların vekili olarak tanımlanmaları da kurulan düzenli ordunun emperyalizmin çıkarları doğrultusunda oluşturulduğunu gösteriyor. Osmanlı İmparatorluğu'nun girdiği tüm savaşlarla zorla götürülen halk, artık savaşmaktan bıkmış bir haldeydi. Osmanlı'nın yıkıntılarını üzerinden, onun tüm geleneklerine (borçlarına da) sahip çıkarak kurulan yeni cumhuriyet emperyalizme uşaklıkta geri kalmadı. Halkın Kemalistlere karşı tepkisini sin-

dirmek, yeni cumhuriyete karşı çıkarılmaları yok etmek için hızla harekete geçildi. Osmanlı'da padişahın yaptığı şimdi kravatlı, Avrupa'da eğitim görmüş modern kadrolar yapacaktı. Osmanlı gitmiş yerine Cumhuriyet gelmişti, ancak tüm bu süre içinde halkın yaşamında değişen hiçbir şey olmadı. Köylüler tıpkı Osmanlı'da olduğu gibi vergiler altında inliyor, konuşma ve siyaset hakkı her zamanki gibi para bazarın tanınıyordu. Toplumun fikir dünyası ise karanlık bir odaya hapsedilmişti. Bugün de aynı yönetim biçiminin, belki biraz inceltilecek ama şiddeti artan dozda devam etmesine şaşırıyoruz elbette.

Mozaik

Bin sekizyüzlü yılların bir sabahı, yerel bir gazetenin muhabiri haber toplamak niyetiyle atlı arabasını alıp Paris sokaklarını dolaşmaya başlar. Her gün kullandığı sokak, o gün kapalıdır. Sokakta taş birikimi arabaları geçemez kılıyordu. Gazeteci, yakın bir süreçte Fransa'yı kasıp kavuran 1848'deki büyük işçi hareketinin sıcaklığını belleğinde taşıırken bu türden bir taş yığının ne anlama geldiğini incelemek üzere arabasını bırakıp, yürüyerek sokağın öbür ucuna yol alır. Sokağın öbür ucu oldukça geniş bir alana açılmakta. Ancak alan bir yandan çukur, bir yandan da taş yığınlarından ötürü bir bütün olarak görünmüyor. Birkaç metre ilerde, bir dizi yerden destek alarak eğilmiş bir adam, ötünde duran taşta elindeki küçük balyozuyla tarifi zor bir hınçla vurmakta. Gazeteci, işçi olduğu belli olan adama yaklaşır ve sorar:

- Pardon, bakar mısınız?
- Ne var?...?
- Ben gazeteciyim. Geçerken merak ettim de, ne yaptığınızı öğrenebilir miyim?
- (Şaşkın bir halle) Heee... Ha ha ha! (Bir kaç saniyelik sessizlikten sonra) Git işine arkadaş, benimle alay mı ediyorsun?
- Anlamadım!
- Sen gerçekten benim ne yaptığımı mı öğrenmek istiyorsun?
- Lütfederseniz, evet...
- (Aldığı derin bir nefesi takiben) Sömürülüyorum arkadaş, sömürülüyorum! Biz güneşin doğuşundan batışına kadar emek sarfediyoruz, çocuk-

Sanatçılığın "ulaşılmazlığı"na ulaşmak mümkündür!

larımız aşıldıktan ölmesin diye. Ama emeğimizin karşılığını alamıyoruz. Patron bizim ona kazandırdığımızın yarısını bile bize vermiyor. (İşçi öfkesinden balyozu yere atıp iki elini uzatır.) Bak şu ellere! Ellerimde bulunan her çizgi patronun benden çaldığı derimdir, etimdir, kanımdır... Evet, evet; aslında hiç çalışmayacakmış ama ne yapalım! (Öfkesinden büstüyle kat ettiği mesafeyi geri gelip derin bir nefesin ardından.) Şimdi anladın mı ne yaptığımı? (Yeniden kinini kusarcasına.) Bir hiç uğruna canımı parça parça veriyorum be arkadaş...

Gazeteci, özellikle 1848 isyanlarının yabancı değil. Bu yüzden sömürünün varmış olduğu boyutun da bilincindeydi. İlerde balyozun taş değil, ötünden doğan sesler geliyordu. Gazeteci işçinin yanından ona iyi cesaretler dileyerek ayrılır ve diğer işçinin yanına gider. İkinci işçiye aynı soruyu sorar ve ikincisi yanıtlamaya başlar:

- Ne yapmamızı istiyorsun; çalışıyoruz işte! Yaşam şartları zor. Çok çalışıyoruz ama olsun. Yaşamak için bu gerekli. Sağ olsun, patronun verdiği maaşla akşam eve bir parça ekmek getirebiliyorsam yeter, başka bir şey istemiyorum. Bunu görmeyenler de var, bu yüzden çok fazla şikayetçi değiliz.

Böyleleri de vardı işte! İşsizlik diz boyu; açık ve sefalet alternatif tanımayan insanı adeta **zincirleriyle barişik** kılabilirdi. Nitekim bu, zincirlerden kurtulmanın yolunu keşfedip/keşfedememeye alakalıdır. Gaze-

tecisi esasta sorunun cevabını alamamıştı. Bunun için üçüncü işçinin yanına gitti. İşçilerin genel durumunu bilen gazeteci, birinci ve ikinci işçiden pek farklı bir cevap beklemeyen direkt sohbet eder:

- Günaydın. Ben gazeteciyim.
- Günaydın.
- Siz de taş kırıyor sunuz sanırım.
- Nasıl?
- Taş diyorum; siz de...
- (Gazetecinin sözünü kahkahayla keserek) Ne taş kırması dostum, ben burada kilise inşa ediyorum....

* * *

Emek, ister süreç boyunca olsun, isterse de bu sürecin herhangi bir aşamasında olsun, bildik (özümsemmiş veya özümsememiş) bir amaç uğruna sarf edilen çabadır. **Emeğin değerini bilmek, her şeyden önce amacın bilincine varmayı gerektirir.** Ne için çaba harcandığını bilmeyen biri, sarf ettiği çabanın ne denli değerli olup olmadığını bilemez. Sanatçı, emeğin yaratacağı nihai sonucun bilincine vararak çaba harcayanın kimliğidir, yani emeğin değerinin bilincinde olanın işleştirdiği sıfattır. Sanat, bilincin kaynaklık ettiği hareketin kendisidir. **Sanat sonuç değil, sonuca giden yoldaki hareket biçimidir.** Sanatçı ise üretim sürecinin (hareket biçiminin) her aşamasında bilinçli emek gücünü işlenen sanatın hizmetine sunan, yani emeğe biçim vererek onu geliştirmenin yoluna kafa yoran dır. **Sanatçının kimliğini sonuca değil, sonuca giden yolda sanat icraat edenin oynadığı rolde aramak gerekir.** Birey, üretim aşamasında verdiği çabanın bilincinde hareket ederek özgün motifleri açığa çıkarıp emeğine zenginlik katıyorsa (zenginlikten "bolluk" değil, nitelik anlaşılmalıdır), o birey, hangi iş kolunda çalışıp çalışmıyor, kendi dalında bir sanat ustasıdır, sanatçıdır.

Belirli bir duruşu sergilerken, her birey, **yaşadığı çelişkilerin beyninde bıraktığı izin boyutu kadar** tavır alır. Duruş bir kültür ise, duruşun sergileniş biçimi de o kültürün bağrındaki sanattır. O halde herhangi bir etki karşısında verilecek tepkinin özü kültürü, biçimi ise sanatı simgeler. **Ne öz biçimden, ne de biçim öden koparılamayacağındandır ki, ne kültür sanattan ne de sanat kültürden koparılamaz.** Fikirler doğ-

rultusunda hareket eden canlının yansıttığı duruş kültür iken, yansımanın metodu da onun sanattır. Yukarıda ifade edildiği üzere bin sekizyüzlü yıllarda bir gazetecinin karşılaştığı tablodan hareketle bu konuya ilişkin birkaç not çıkarmak mümkündür.

Yukarıda anlatılana göre, gazetecinin şahit olduğu, aynı durumu yaşayan üç kişinin aynı iş karşısında üç ayrı yaklaşımıdır. Üçünün birbirinden farklılıkları, sergiledikleri tavırdaki farklılıklar, takındıkları tavrın özünde esaslıdır. Meseleye daha yakından bakalım.

Birinci işçi, ezenle ezilen arasındaki çelişkiyi keskin bir şekilde yaşıyor; inşa ettiği aygıtın inceliklerinden çok, bu keskinliğin açtığı yaralardan öfkelenip kusmakta. **İkinci işçi** ezenle ezilen arasındaki çelişkiyi keskin bir şekilde yaşamakta; fakat alternatif göremediği için "razı" olma durumu, yaşamında bir ilke olmuş. **Üçüncü işçi** de keza ezenle ezilen arasındaki çelişkiyi keskin bir şekilde yaşıyor. Nedir ki bu işçi, günübirlik bakış açısından uzak bir şekilde ileriye bakmaktadır. İleriye kurmak için giriştiği işi çabuklukla yapmaktadır.

Peki sanat bunun neresinde? Üç işçi de taşta şekil verme sanatını uygulamaktadırlar. (Üçü sanat yapıyorlar, çünkü bilinçlerinin kaynaklık ettiği bir hareket sürecini örnekler. O halde üçü sanatçı mıdır? Sanatçı eğer sanatı yapan ise, her üç işçinin hakkını verip onlara sanatçı denmelidir. Tıpkı ormanda ağaç kesen işçi, okulda ders veren öğretmen, tarlada mevsimlik çalışan emekçi, toprağı işleyen köylü, hastayı muayene eden doktor, gazeteye haber yetiştiren muhabir, şiire melodik motif veren besteci vs... kendi dalında emek verenler gibi. Bu anlamıyla toplumun her bireyi, taşıdığı kültürü benimsediği motiflerle yansıttığı için ve sanatı yapana sanat"çı" denilecekse sanatçıdır.

Fakat bilinmelidir ki toplum sınıflara ve katmanlara bölünmüştür. Egemen zalim azınlığın mazlum çoğunluğun isyankarlığına set vermek için ezilenleri kategorileştirmiştir. Böylece, egemen burjuva anlayışına göre, hayvanları seven hayvanları koruma derneğine üye olmalıdır çünkü hayvanları sevmek hayvanları koruma derneğine üye olanların işidir; doğayı seven yeşil barışçı olmalıdır çünkü doğayı sevmek "çevreci" örgütlerin işidir;

sanat yapmak için de önce sanatçı olunmalıdır çünkü sanat yapmak sanatçıların işidir vs... "Üç işçi" hikayesini referans alarak hangisi sanat yapıyor diye sorulsa, burjuvazi, kendi anlayışına göre bir tek üçüncü işçi der. Neden? Çünkü burjuvaziye göre, sanatı ancak sanatçılar yapar ve yukarıdaki anlatıda bulunan üçüncü işçi ileriye bakan olduğu için sanatçı kimliğini taşıyan bir tek o vardır. **"Yığıldı öldür, hakkını yeme"** ibaresine sadık kalacak olursak burjuvaziye bir yanıyla hak vermek gerekir. Öyle ki, üç işçi arasında sanatçı unvanını taşıyan bir tek üçüncü işçi olduğu yerindedir. Ancak burjuvazinin hakkı buraya kadar. Çünkü **birincisi**; sanat bilincin kaynaklık ettiği hareketin kendisi olduğu için işçilerin her biri sanat yapmakta olduklarıdır (nitekim taşta şekil vermekteler). **İkinci işçi**; üçüncü işçinin sanatçı unvanını taşımasının nedeninin ileriye bakmasıyla açıklanamayacağıdır. Nitekim meseleyi böyle açıklayanlarımız devrim saflarında da çoktur. Ne derler? "Sanatçı üretendir" (oysa bir işçi de üretiyor), "sanatçı halkın yanındadır" (eh duyarlı profesörler de keza öyle), "sanatçı halka bilinç taşıyandır" (bunu en iyi iddia sahibi olan bir militan kadar yapıyor yoktur herhalde), "sanatçı uyarıcıdır" (devrimci basının temel görevlerinden biridir bu) vs... Bunu bu şekilde ifade etmek, öze biçimi birbirine karıştırmaktan başka bir şey değildir. İleriye bakarak bugüne müdahale etmek, anlayış temelinde bir sanat sorunu değil, kültür sorunudur. **Nasıl bir müdahale** (isterse ileriye ilişkin, isterse ana ilişkin) **sorusuna verilecek yanıt ise sanat sorunudur.** Sanatçının anlamı burada açığa çıkar; o, elbette bir işçi gibi üreten, ilgili birisi gibi duyarlı, militan gibi propagandist, devrimci basın gibi uyarıcıdır, ama onu diğerlerinden ayıran en önemli özellikler, bütün bunların yanında bir de bu soruna kafa yoran (sorgulayıcı) ve uygulayan (fedakar) olmasıdır. Bunlar aynı zamanda sanatçının ilericilik özellikleri arasındadır. Nitekim en önemli özelliklerin yanında diğerlerinden (üretici, uyarıcı vs.) şu veya bu biçimde taviz vermesi, onun etki gücüne doğrudan yansacaktır. Taviz ne denli olursa, sanatçının ileri yanları o denli zayıflar. İşte yukarıdaki üçüncü işçinin taşıdığı sanatçı unvanının ileri ya da geri karakteri, bu özel-

likleri hangi sınıf anlayışıyla kullandığına verilecek cevapta saklı iken, etki gücünün derecesi de bu özellikler arasında verdiği tavizlerin boyutunun ne denli olduğuna verilecek yanıtadır. Sonuç olarak "üç işçi" hikayesinde gerçekten de kimin ne olduğu ve ne yaptığına dair sonuca varılacaksa ifade edilebilir ki bu durumda işçilerin her biri sanat yapıyorlardı, fakat aralarında sanatçı unvanını taşıyan bir tek üçüncü işçidir.

Genel olarak "estetikçe" yapılan eleştirilerden yola çıkarak bir şeyin sanat olup olmadığı, buradan da onu üretenin sanatçı olup olmadığı tartışılmaktadır. Oysa ki bir sanat ürününün etkili olup olmaması, verimli olup olmaması, kullanılabilir olup olmaması başka bir şey iken, o ürünün sanat olup olmaması başka bir tartışmadır. Sanatın içeriği toplumsal gelişmelerden bağımsız ele alınamaz. **Sanat, uygunsuzcağı yerden (toplumdan) koparıldığı anda soyuttur ve bu durumda, sanatın ne olduğuna dair altı milyar yanıt bulunur ve hepsi de dünya nüfusuna mensup her bireyin kendine göre doğruluğu olur.** Bu, sanatı toplum üstü, toplum da sınıflara bölündüğü için sınıflar üstü bir şey olarak savunmaktadır. Bu absürtlüğü mimarı olan burjuvaziye ve halk saflarındaki "saygın" parazitlerine bırakmak gerekir.

Bütün mesele, sanatı elit bir kesimin işi olarak yansıtır "elitçilik" olarak adlandırılacak bugüne sanatçılığı aramak değildir. Buna gerek yok; burjuva-feodal medya bunun türdeşleri ile doludur. Bütün mesele, halkın kurtuluş mücadelesine hizmet eden bir bir motifli sanat birikimini sistemleştirmektir. Herkesin açık-gizli sanat birikimi vardır. Bilme özelliğini taşıyan herkesin emeği bir sanat icraatıdır. Yeter ki sosyal pratiğin her dalında sanatı ustalaştırma çabası ilericilik özellikleriyle verilsin, bu birikimi sistemleştirme süreci, halkın gerçek sanatçılarına bağlı bağlı podiyumlara değil, mütevazı bir şekilde sınıf mücadelesinin merkezine sürecektir. Bu imkana mevcut devrim cephesi fazlasıyla sahiptir. Nihayetinde kendini yukarıda sıralanan sanatçı olma özelliklerini göğüslemeye hazır hissedilen her birey, cesaret ve atılganlıkla, sanatçılığın "ulaşılmazlığına" nasıl ulaşılabilirliğinin birer canlı tanığı olacaktır.

(Bir Yeni Demokrasi okuru)

Nedensellik ve tesadüf -3-

İstatistik Fizik

19. yy. istatistiğin gelişim yıllarıydı; bu gelişim ilkin sosyal bilimlerde, sonra da fizikte, örneğin hem rastlantısallığın hem de belirlenmişliğin moleküllerin hareketinde gözlemlendiği **gazlar teorisinde** gerçekleşti. Bir taraftan, tekil moleküller rastlantısal bir biçimde hareket ediyorlarmış gibi görünürken, bir gazı oluşturan çok fazla sayıdaki molekül belli yasalara uyumlu bir tarzda davranıyordu. Bu çelişki nasıl açıklanmalı? Eğer gazın bileşenleri olan moleküllerin hareketi rastlantısal ve bu nedenle de öngörülemez ise, bir bütün olarak gazın davranışının da benzer şekilde öngörülemez olması gerekmez mi? Bu zor sorunun yanıtı, niceliğin niteliğe dönüşümü yasası tarafından verilir.* Çok sayıda molekülün görünüşte rastlantısal hareketinden düzenlilik çıkar.

Doğada düzeni görürüz, ama aynı zamanda düzensizliği de. Düzen ve istikrarın tam tersi doğrultuda işleyen bir o kadar güçlü kuvvetler vardır. Zorunluluk ve tesadüf arasındaki ilişkiyi belirlemek için, küçük ve görünüşte pek bir önemi olmayan nicel değişikliklerin birikiminin hangi noktada nitel sıçramalara

ra dönüşmüş olduğunu göstermek için diyalektiğe başvurmak zorundayız.

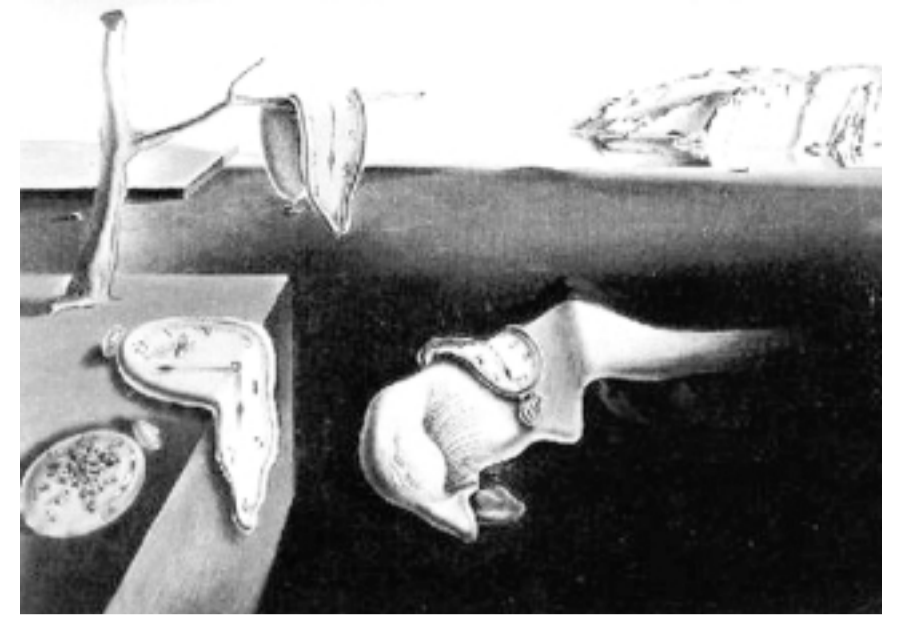
Bohm, kuantum mekaniğinin radikal bir yeniden ele alınışını ve bütün ile parça arasındaki ilişkiye yeni bir bakış tarzı önermişti: "Bu çalışmalarda ... şu açığa çıkmıştır ki, tek cisimli sistemler bile esas itibarıyla mekanik olmayan bir çehreye sahiptir, sistem ve çevresi bölünmez bir bütün olarak anlaşılmalıdır, birbirinden ayrı ve dışsal olarak düşünülen sistem ve çevrenin alışılmış klasik analizi artık uygulanabilir değildir." Parçaların ilişkisi "nihayetinde, tek başına parçaların özellikleri aracılığıyla ifade edilemeyecek biçimde bütününe durumuna bağlıdır. Gerçekten, parçalar bütünden kaynaklanan bir tarzda örgütlenmiştir." Bir örnekle açıklayalım.

Bir parayı havaya atıyorduk, "yazı ya da tura" gelme şansı % 50'dir. Bu gerçekten öngörülemez bir olgudur. Ama çok sayıda para atımı söz konusu olduğunda işler kökten değişir. Bebeklerin cinsiyetinden bir fabrikanın üretim hattında ortaya çıkan arızaların sıklığına kadar, "yığınsal tesadüfi olaylar" olarak bilinen şeyler çok geniş bir fiziksel, kimyasal, biyolo-

jik ve toplumsal olgular alanına uygulanabilirler. Olasılık yasalarının oldukça uzun bir tarihi vardır ve geçmişte de farklı alanlarda kullanılmıştır. Örneğin, "büyük sayılar yasası" şu genel ilkeyi inşa etmiştir: çok fazla sayıdaki tesadüfi faktörlerin birleşik etkisi, tesadüften hemen hemen bağımsız sonuçlar üretir. İşte popülaritesinin aksine Heisenberg'in yaptığı tek şey, yığınsal ölçekli tesadüfi olayların zaten bilinen matematiğini atom altı parçacıkların hareketine uygulamaktır. Bilim, tekil elektroların ya da fotonların kesin davranışını önceden söylemekteki acizini bugün alçakgönüllülükle söylese de, bunların büyük sayılara ulaşan miktarlarının nasıl davranması gerektiğini söyleyebilmektedir. Bilimsel gözlemlerin çoğunda, belirsizlik derecesi o kadar küçüktür ki, pratik amaçlar bakımından ihmal edilebilirler. Gündelik nesnelere düzeyinde, kesintisizlik ilkesinin tümüyle kullanışsız olduğu görülmektedir. Tesadüf, ihtimaller vb. ele alınan nesnelere yalnızca bilinen özellikleri aracılığıyla tanımlanamayan olgulardır. Ancak bu, onların anlaşılacakları anlamına gelmez. **Tipik bir tesadüf örneğini ele alalım, meselâ bir araba kazası**

sını. Tekil bir kaza sonsuz bir tesadüfi olaylar dizisiyle belirlenir: Eğer sürücü evden biraz geç ayrılıysa, eğer bir anlığına kafasını çevirmemiş olsaydı, eğer saatte on kilometre daha az hızla gitseydi vs. vs. Burada söz konusu olan nedenlerin sayısı tam anlamıyla sonsuzdur. Tam da bu nedenle, olay bütünüyle öngörülemezdir. **Bir kazadır, tesadüftür.**

Fakat, böylesi birçok kazayı incelediğimizde, tablo tamamen değişir. Tek bir kazayı önceden kestiremeyiz ama belli bir zaman zarfında bir şehirde gerçekleşecek kazaların sayısını büyük oranda önceden kestirebiliriz. Dahası kazaların sayısına kesin bir etkiye bulunan çeşitli düzenlemeler yapılabilir. Böylelikle, tesadüflere hükmeden ve bizzat nedensellik yasaları kadar zorunlu olan yasalar söz konusu olur. Nedensellik ve tesadüf arasındaki ilişki, zorunluluğun kendisini tesadüf aracılığıyla dışa vurumu olduğunu söyleyen **Hegel** tarafından incelenmiştir. Bunun güzel bir örneği bizzat yaşamın kökenidir. Rus bilimcisi **Oparin**, dünya tarihinin erken dönemlerinin karmaşık koşullarında, moleküllerin hareketlerinin türlü kombinasyonlarla nasıl daha karma-

şık moleküller oluşturma eğiliminde olduğunu açıklar. Belli bir noktada, muazzam sayıda tesadüfi kombinasyonlar nitel bir sıçramaya, canlı maddenin ortaya çıkışına yol açar.

Yeterli bir sürede, tesadüf, şeylerin her türlü kombinasyonunu olası, hatta kaçınılmaz kılar. Tersinmez süreçleri ya da bir sistemi tesadüfi dalgalanmaların etkisinden kurtaran gelişim çizgilerini harekete geçiren bu kombinasyonlardan biri eninde sonunda gerçekleşecektir. Bu nedenle, tesadüfün etkilerinden biri, nitel

gelişimin çizgilerinin başlamasını mümkün kılacak şekilde "şeyleri kümlatmaya" yardım etmektedir.

***Niceliğin niteliğe dönüşümü yasası, maddenin farklı düzeylerde farklı davranışını ifade eder.** Böylelikle, moleküller bir düzeyimiz vardır, bu düzeyin yasaları kısmen fizikte ama esas olarak kimyada incelenir; canlı maddeler düzeyimiz vardır, esasen biyolojide incelenir; atom altı düzeyimiz vardır, kuantum mekaniğinde incelenir. Ve bu düzeylerin her biri birçok alt bölüme sahiptir.

Bir YD okuru

Gaziantep Üniversitesi yurdunda boykot

Gaziantep Üniversitesi öğrenci yurdunda kalan öğrenciler yemeklere yapılan fahiş zammı protesto etmek için yurt yemekhanesini boykot ettiler.

End Yemek Şirketi tarafından işletilen yurt yemekhanesinin patronu yemeklere geçen dönemdeki yemek fiyatlarına göre % 30'u aşan zamlar yaptı. Yemeklerden şikayetçi olan öğrenciler bir de bunun üstüne yapılan zammı dayanamayıp isyan ettiler. Yemeklerin fiyatının öğrencilere daha uygun fiyata ve daha iyi yemekler yapılması için 18 Ekim tarihinde yurt içinde imza kampanyası başlattılar. İmza kampanyasına yurdun % 50'sinden fazlası destek verdi. 2000 öğrenci kapasiteli yurtda 1018 öğrenci imza kampanyasına katıldı. Yüzlerce öğrenci de imza atmaktan korktukları için kampanyaya farklı şekilde destek verdiğini söyledi. 21 Ekim tarihinde öğrenciler istekleri gerçekleşene kadar yemekhaneden ye-

mek yememe ve fişlerini harcama yaparın aldılar.

Kendiliğinden gerçekleşen bu hareket örgütlü mücadeleye dönüştürülemeyi için başarısız olacağı başından belliydi.

Her geçen gün yemekhanedeki boykot daha çok geliyordu. Her şey öğrencilerin lehine giderken; boykotun en çok geliştiği gün yapılan basit bir hatadan dolayı her şey tersine gitmeye başladı.

Yemekhaneden az sayıda yemek yiyen öğrencilerle konuşup onları yemekhaneyi kullanmalarını sağlamak için yemekhane önünde toplanılma kararı alındı. Fakat yemekhanede arkadaşlarımız KYK (Kredi ve Yurtlar Kurumu) Bölge Müdürlüğü yöneticileri ve sivil polislerle karşılaştılar. Öğrencilerin oraya gideceğini tahmin eden KYK yöneticileri hazırlıklı davranıp yemekhane önünde öğrencileri bekledi. KYK mü-

dürleri ve sivil polisler sözde sohbet etmek için öğrencileri yurt müdürlüğünün odasına aldılar. Amaç öğrencilere psikolojik baskı yapıp onları sindirmekti. Örgütlü bilince sahip olmayan öğrenciler maalesef müdür odasında psikolojik baskıya dayanamayıp her şeyi konuştular. Buradan istediği alan sivil polisler ve KYK müdürleri bir gün sonra öğrencilerle tekrar görüştüler. Bu sefer polisler ve müdürlük öğrencilerle ayrı görüştüler; ama amaç aynıydı: "Öğrencileri sindirip, boykotu bitirmek."

KYK Bölge Müdürü "**zararın nerisinden dönerseniz kârdır**" ve "**boykot biterse daha az ceza alırsınız**" şeklinde öğrencileri tehdit edip korkuttu. Ardından sivil polisler de üstü kapalı bir şekilde öğrencileri tehdit edip korkuttu. Örgütlü bilince sahip olmayan öğrenciler yurttan atılma ve burslarının kesileceğinden korkarak kendi başlarına karar alarak boykotu

bitirdiklerini ilan ettiler ve çok kısa bir sürede bunu herkese yaydılar.

Boykotun bitirilmemesi için devrimci ve demokrat öğrenciler çok uğraşmasına rağmen polislerin ve müdürlüklerin tehditleri diğer öğrencileri fazla korkuttuğu için öğrenciler boykotun devam etmesini engellediler. Buna rağmen az bir kitle boykotu kendi çapında sürdürdü.

Kendiliğinden gerçekleşen bir hareket olan boykotun bitmesi tamamen devrimci öğrencilerin bunu örgütlü güce dönüştürmemesinden kaynaklanmaktadır. Aynı zamanda buradan göreceğimiz gibi kendiliğindenliğe bırakılan bir hareket her zaman başarısız olmaya mahkumdur. Bu yüzden tüm isyan hareketleri örgütlü güce dönüştürülmelidir. Biz Antep YDG olarak bu olaydan ders çıkardık ve bundan sonra bulunacağımız tüm mücadeleleri örgütlü güce dönüştüreceğiz. **(Antep YDG)**

İnönü Üniversitesi'nde yemek boykotu

Son iki haftadır üniversitemiz yemekhanesinde, haftalık kart uygulaması başlatıldı. Bu uygulamaya göre öğrenciler bir sonraki haftanın yemek fişini toplu olarak almak zorunda kalıyor, günlük fiş satılmıyordu. Dolayısıyla yemek istemediğimiz bir şey varsa ya da o gün herhangi bir nedenle yemek yiyemediysek o günün fişini yanyordu ve paramız boşa gidiyordu. Yemekhanede yemek yiyen herkes haftalık kart uygulamasından şikayetçiydi. Uygulama ilk başladığı günlerde rektör yardımcısıyla bir görüşme yapılmış ve uygulamadan haberlerinin olmadığını, en yakın zamanda bu sorunla ilgileneceğini belirtmesine rağmen herhangi bir adım atılmamıştı. Bunun üzerine bizler de İnönü Üniversitesi Öğrencileri olarak bir araya gelip haftalık kartın kaldırılması için "**Soğan-Ekmek**" protestosu yaptık. Yemekhane önünde buluşarak yaklaşık 300 kişi "Müşteri değil öğrenciyiz", "Zorunlu fiş kaldırılmalı", "Öğrenci şaşırma ekmeğini çaldırma" slo-

ganlarıyla rektörlüğün önüne doğru yürüdük ve burada soğan ekmeğimizi yedik. Daha önce böyle bir eylemle karşılaşmayan ÖGB ve jandarma ekipleri büyük bir paniğe kapıldılar. Bizleri vazgeçirmeye çalıştılar. Ama bizler kararlı bir şekilde rektörle görüşünceye kadar hiçbir yere gitmeyeceğimizi söyledik. Bizlerle uzun süre görüşülmedi yarım saat kadar bekletildik, ardından yağmur yağmaya başladı, birkaç kişi dışında kitle yine kararlı bir duruş sergiledi. En sonunda bizleri dağıtmaya çalışan jandarmalar uzun namlulu makineli tüfeklerle karşımızda sıraya girdiler. Bunu gören kitlede huzursuzluk oluştu, ancak kitleye ajitasyon çekilerek bu durum bizlerin lehine çevrildi. Kitlenin dağılmayacağını anlayan rektörlük 15 kişilik bir temsilci grubuyla konuşmak istediğini söyledi. Bizler de aramızdan 15 kişi gönderdik ve taleplerimizi dile getirdik. Rektörlükten söz alınarak eylem sona erdi. **(Malatya YDG)**

YÖK: "Keşke doğmasaydın!"

YÖK'ün 27. yıldönümü Dersim ve Sivas'ta da protesto edildi.

Dersim

YÖK'e ve özelleştirmelere, yıkımlara, gericiğe, paralı eğitime, liselerde kışla düzenine, soruşturma terörüne, tek tip ve ezberci eğitime karşı, fırsat eşitliği, eşit bilimsel anlamda eğitim için bir araya gelen **Yeni Demokrat Gençlik, Devrimci Sosyalist Gençlik ve Emek Gençliği** 6 Kasım günü saat 12.20'de Sanat Sokağı'nda bir eylem yaptı. Gençler sloganlar eşliğinde Yeralı Çarşısı üstünde basın açıklaması okuyarak, YÖK'ü ve eğitim sistemini kınadılar.

8 Kasım Cumartesi günü yapılması planlanan panel ise Emek Gençliği'nin üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmemesi sonucu yapılamamıştır. Böylesi ortak etkinliklerde her kurumun üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmemesinin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gösteren bu örnek sonrası Emek Gençliği tarafından yapılan açıklamalar da tatmin edici değildir. **(Dersim YDG)**

Sivas

YÖK kararlığının 27. yıldönümü Sivas'ta YDG, DGH, Geleceğimizi İstiyoruz ve Öğrenci Kolektifleri'nin örgütlediği bir basın açıklaması ile protesto edildi. Eğitim-Sen'in de destek verdiği eylem, 6 Kasım günü **Cumhuriyet Üniversitesi Merkez Kafeterya** önünde gerçekleştirildi ve 60 kişi katıldı.

Eylemeden önce yerelde hazırlanan bildiriler dağıtıldı, afişleme çalışmaları yapıldı. Ayrıca 11 Kasım günü Eğitim-Sen ile ortak örgütlenen bir panel gerçekleştirildi. Cumhuriyet Üniversitesi Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen panele **Prof. Dr. Aziz Konukman**, milletvekili **Ufuk Uras** ve gençliği temsil eden YDG'den **Orhan Yıldırım** katıldı. Panelde dünyadaki ekonomik krize paralel emperyalistlerin eğitim üzerine oynaları ve Bologna Süreci'ne değinildi. Ayrıca YÖK kararlığının, eğitimin ticarileştirilmesinin ülkemizdeki rolüne vurgu yapıldı. Paneye yaklaşık bin öğrenci katıldı. **(Sivas YD okurları)**

Merhaba...

09.11.2008 tarihinde Ankara'da düzenlenen mitinge katıldım. Bu benim katıldığım ilk mitingdi. Heyecan, tedirginlik, korku ve kafa karışıklığı ile kendimi daha önce hiç görmediğim bir kitle kalabalığı içinde buldum. Oradaki polis kalabalığının üstümüze araması beni daha bir korkutmuştu. Ta ki Partizan kortejinde kendimi bulana dek. O insanların yaklaşımı, ilgisi, mücadelesi korkularımın yeri; coşku, mutluluk ve heyecan getirdi. Onlarla aynı saflarda omuz omuza vermek benim için tarif edilmez bir duyguydu. Hele hele herkesin birbirlerine yoldaş diye hitap etmesi beni çok etkiledi ve duygulandırdı. Bu benim katılacağım son miting olmayacak. O koca yürekli yoldaşlarımızın mücadeleden el ele, omuz omuza hareket eden yoldaşlarımızın yüreklerine sağlık, umut dolu, aydınlık dolu bir gelecek diliyorum hepinize. **(Bir okur)**

Partizan saflarına

Merhaba...

Özellikle son bir aydır AKP hükümeti emperyalizmin "mükemmel" desteğiyle halka yönelik siyasi ve ekonomik saldırısını yoğunlaştırmış durumdadır.

Her gün yapılan zamlar halkımızın yaşam standardının açıkl sınırlarının çok çok altına düşmesine neden olmuştur. Elektrikten doğalgaza; tektilden gıdaya yapılan zamların boyutu açlığımıza açlık; yoksulluğumuza yoksulluk katmıştır. Sistemin dilenci durumuna düşürdüğü biz onurlu insanların, faşist politikalara dur diyebilmesi için İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ideolojik-programatik temel ilkesine kendine rehber alan PARTİZAN saflarında örgütlü olarak yer alması devrimimiz açısından büyük önem taşır. Halk Savaşı'nda ısrar, gerilla mücadelesinde yükselen ivme; halka umut ve moral verirken; düşmana korku vermektedir. Çün-

kü Partizanlar gücünü Kaypakkaya yoldaşın Maoist tezlerinden almaktadır. Yoldaşlar, dağlardan gelen Partizanın kız sesine kulak verelim ve Halk Savaşı'nda örgütlenelim.

Komprador patron-ağa devleti yakın dönemde halka yönelik vahşi saldırılarını yoğunlaştıracaktır. Ekonomik saldırısını yapılan zamlarla uygularken; siyasi saldırısını ise devrimci ve demokrat insanlara fiziki yönden yapacaktır. Dünya genelinde yaşanan siyasi-ekonomik krizin futuru emekçi halkımıza ağır faşist saldırılar şeklinde ödettiler isteniyor. Bizler egemenlerin topyekün saldırısı karşısında tüm gücümüzle; fedakârca, korkmadan, yılmadan önder yoldaşlarımızı; başta Kaypakkaya yoldaşımızı kendimize örnek alarak; gelen faşist saldırıları püskürtmeliyiz. Gerçek direniş ise Partizan saflarında örgütlenerek olacaktır. Halkımız Mao yoldaşın belirlemesini

bilincine kazımalıdır. "**Bütün gericiler kağıt kaplandı. Görünüşte gericiler korkunçturlar, ama gerçekte o kadar kudretli değildirler. Uzun vadeli bir görüşle, gerçekten kudretli olanlar gericiler değil, HALKTIR!**"

Bizler, Partizan ideolojisine sahip tüm yoldaşlar, halkın, partinin kudretli, yenilmez gücüne güvenerek halkımızı örgütlü mücadelenin onurlu yaşamına katmalıyız. Halk Savaşı halkımızın fedakârlığı, Proletarya Partimizin öncülüğünde zaferle taçlanacaktır. **(Bir Yeni Demokrasi okuru)**

"Bütün gericiler kağıt kaplandı. Görünüşte gericiler korkunçturlar, ama gerçekte o kadar kudretli değildirler. Uzun vadeli bir görüşle, gerçekten kudretli olanlar gericiler değil, HALKTIR!"

Yeni Demokrasi

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

Özgür Gelecek Yolunda Yeni Demokrasi Özel Sayı: 2008/33
Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Aga Mah.
İmam Murat Sok. No:8/1 Aksaray-Fatih/İSTANBUL Tel: (0212) 521 34 30 FAKS: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **Çilem ÖNSEL**Baskı: Gün Matbaacılık Besyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No:23/A K.Çekmece/İstanbul Tel:0212 426 63 30-580 63 80

BÜROLAR

KARTAL: İSTASYON CAD. DÖRTLER APT. NO: 4/2 KARTAL, TELEFAX: (0216) 306 16 02 Cep: 0 537 270 75 60

ANKARA: SİHHİYE MAH. SÜLEYMAN SİRRI SK. YUNT APT. NO: 19/7 ÇANKAYA TEL: (0312) 430 67 65 Cep: 0 543 453 89 84

İZMİR: 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERALTI KONAK, TEL: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03

MALATYA: DABAKHANE MAH. TURGUT TEMELLİ CADDESİ BARIŞ İŞHANI KAT: 3 NO:94

ERZİNCAN: ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: (0446) 223 67 18 CEP: 0 536 697 94 19

BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98

MERSİN: SİLİFKE CAD. ÇAYDAROĞLU İŞHANI KAT: 3 NO: 118 MERSİN Cep: 0545 685 25 27

AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 AS-DRUCK DUISBURG-ALMANYA TEL: 0049 203 40 60 958 FAXS: 0049 203 40 60 959

ABD'de patlak veren ve hızla bütün dünyayı etkisi altına almaya başlayan ekonomik kriz, şimdilik hasarlarından çok, saldırdığı korkuyla ortalığı kasıp kavuruyor. Ülkemizde etkilerini göstermekte gecikmeyen krize karşı devletin önlemleri, Başbakan'ın açıklamalarında da görüldüğü gibi, iman gücünden öteye geçmiyor. Ege-menler ise kriz etkilerini göstermeye başlayınca faturayı yine emekçilere kesmeye başladılar. "Elhamdülillah, kriz bizi teğet geçecek" diyen egemen sınıf sözcüleri, "bu ülkeye komünizm gelecekse onu da biz getiririz" diyen devlet anlayışını, gerektiği gibi sürdürüyorlar.

Bizler de **Yeni Demokrasi Gazetesi** olarak, yaşanan krize ilişkin esnaf ve halktan görüş almak üzere yola çıkıyoruz. İlk durağımız **Beyoğlu Tarlabası** semti. Yola çıktığımız andan itibaren gözümüze kapalı kepenkler, artan dilenci ve seyyar satıcılar, sokaklarda yaşayan insanlar geliyor...

"Açım Başbakan; kriz nerde?"

Aksaray'dan yola çıkıyoruz. Unkapanı durağında duran otobüse şöyle sesleniyor bir emekçi; "**Şoför bey, beni Taksim'e kadar alırmısınız? Param yok da**" başıyla bir onaylama işareti geliyor şoförden ve yola devam ediyoruz. Omuz omuza yola devam ederken, gazeteci olduğumuzu ve isterse kendisiyle görüşmek istediğimizi belirtiyoruz. İsmi vermek istemeyen 35 yaşındaki emekçi kardeşimizle sohbetimize ancak otobüsten inince başlayabildik. Tekstil sektöründe çalıştığını, krizle birlikte zaten kötü olan koşulların iyice kötüleştiğini ifade ediyor. Başbakan'ın açıklamalarını hatırlatıyoruz kendisine, "**sen gördün, cebimde 1 lira para yok, otobüse binemiyorum. Ben açım; kim ne derse desin karnımı doyuramaz!**" Biraz mahcup biraz da öfkeli, eskimiş, yamalı elbiselerini göstererek devam ediyor konuşmasına; "**Üstümün başımın haline bak, sefalet içinde yaşıyorum. Evde 3 çocuğum aç. Bugün de size ekme getiremedim' dememek için eve gitmiyor dışarıda yatıyorum ben!**"

Yanından ayrılıyoruz emekçi kardeşimiz, bu kez bir bakkal dükkânına giriyoruz.

Polisin yoğun baskılarından korktukları için olsa gerek kimse ismini vermek istemiyor. Zengine bir şey olmaz krizden diyor mahalle bakkalı. "En fazla işçisini çıkarır ama yine yediğinden, içtiğinden, bindiği arabadan vazgeçmez ki. Ama gariban adam öyle değil, önce kemerleri sıkmaya başlar; yediğinden, içtiğinden, giydiğinden kısar" diye de ekliyor. Aldığı malların fiyatlarındaki artışı alışveriş olmadığı ya da veresiye olduğu için satış fiyatına yansıtamadıklarını söylüyor. "Adamın parası yok ama bir sürü alışveriş yapmış, veresiye defteri dolu, ne yapayım, canını alamam ya. Ben de biliyorum kötü durumda olduklarını" diyerek adeta bir para-

Elhamdülillah kriz var!

Bu memlekete kriz gelecekse onu da biz getiririz!

doks haline dönmeye başlayan durumu açıklamaya çalışıyor.

Taşı toprağı işçi teri İstanbul

Yolumuza devam etmek üzere ayrılıyor Tarlabası'ndan. Yine bir otobüsteyiz. İki orta yaşlı amca konuşurlarken oradan buradan, konu emekçinin gündemine, yani krize geliyor. Biz de dâhil oluyoruz. "**Kriz bizi, geleceğimizi vuracak, zengin arabası gene tıkrında gidecek**" diyor **Cemal Karaca**. Krizden çok isyan etmeyen halka kızgın. "**Bizim halkımız koyun, bir hareket geçse bakalım böyle yapabilirler mi? Adam durmadan zam veriyor, ama sesini çıkaran yok**" diye söyleniyor sessiz kalkanlara.

Bu kez görüş almak üzere **Altınşehir**'e gidiyoruz. Esnafın durumu da işten atılan işçilerden daha iyi değil. İşten atılan işçiler sadece bakkal değil, aynı zamanda berbere de veresiye tıraş oluyorlar.

Bir elektronikçi dükkânına giriyoruz. "Dükkanın fotoğrafını çekin ne durumda olduğumuzu görsünler" şeklinde durumlarını özetliyor iş yeri sahibi.

Anlatmaya başlıyor **Nihat Canik**, "Başbakanın açıklamalarından da önce kriz zaten vardı. Türkiye'nin verileri kötüye gidiyordu" diye söze giriyor. Cari açığın hızla büyüdüğünü, dış borçlanmanın arttığını, esnafa da hiçbir destek verilmediğini vurguluyor. Kömür dağıtarak siyasi rant elde etmenin kimseye bir yarar sağlamayacağını ifade ederek, "satışlarından kısar" diye de ekliyor. Aldığı malların fiyatlarındaki artışı alışveriş olmadığı ya da veresiye olduğu için satış fiyatına yansıtamadıklarını söylüyor. "Adamın parası yok ama bir sürü alışveriş yapmış, veresiye defteri dolu, ne yapayım, canını alamam ya. Ben de biliyorum kötü durumda olduklarını" diyerek adeta bir para-

Nihat Canik'in yanında çalışan 16 yaşında bir liseli genç var. Adı Faruk Keskin, ailesine yardımcı olmak için çalıştığını belirtiyor. Elektronik

fabrikasında çalışan **Uğur Canik** 27 yaşında, çalıştığı iş yerinden 3 aydır paralarını alamadıklarını ve tüm işçilerde korkulu bir bekleyişin hâkim olduğunu söylüyor. "1500 kişilik fabrikada 210 kişi kaldık. Çalışıyoruz, paramızı alamıyoruz" şeklinde açıklamalarını anlatıyor.

Melek Çelik isimli mağaza sahibiyle görüşüyoruz. Krizden sonra satışlarının % 20 daha azaldığını belirtiyor. "İşlerimiz çok daha kötüye gidiyor. Sadece dükkânın kendisini dönüştürüyoruz, kâr yok" şeklinde anlatıyor krizin etkilerini.

Müzik aletleri satan bir dükkâna giriyoruz. Belki de krizin en hüznü mağdurları olmaya şimdiden adaylar. Normal zamanlarda dahi müzik ve müzik aletlerine ilginin fazla olmadığını belirten **Sami Bakır**, kriz ile birlikte neredeyse hiç iş yapmadıklarını, başka bir ifadeyle "sinek avladıklarını" belirtiyor. **Sami Bakır** müzik hocası **Erol Soykun** ile birlikte, çevresindeki komşularının yaşadıklarını anlatıyor. "Artık insanlar hava kararınca pazarlara çıkmaya başladılar. Bakın pazarlarda geç saatlerde her yer ana baba günü gibi dolu" şeklinde örnekler vererek anlatmaya devam ediyorlar.

"Para ortadan kalkmalı"

Erkek kuaörü, **Serkan Yıldırım**'in görüşlerini de alıyoruz. "Ben anlamıyorum, iş yok deyip de işçilerin paralarını vermiyorlar. Ama hala işçileri çalıştırıyorlar ve iş yapıyorlar" eklinde patronların fırsatçılığına değiniyor. Yıldırım, "rek'ola. k'ge' r r i şte. ilerinin dahi gelmez olduklarını ifade ediyor. Çözümüne ilişkin, yarı şaka yarı ciddi olarak, "ben para ortadan kaldırılmalı" diyor. Krizin ilerlemesi durumunda aynı üslupla, "ben de zenginlerin köpeklerini tıraş ederim, maniküründen, pedikürüne kadar her şeyini yapıyorlar ve çok daha kârlı bir iş" şeklinde anlatıyor.

Sonrasında girdiğimiz nalbur **İbrahim amcanın** hali o ana kadar gördüğümüz diğer esnaflardan daha iç açıcı değil. Bölgede imar izinin olmamasından dolayı zaten durgun olan işlerinin krizle daha kötüye doğru gittiğini anlatıyor **İbrahim amca**. "En çok boyanın satıldığı zamanlarda bile boya satamadık. Çok az boya alıp, sadece belli odalarını boyama yoluna giderek kısıtlama yapıyor halk." (İstanbul)

"Eti unuttuk, sebze de artık zor alır olduk..."

Kartal'da kurulan semt pazarına giderek, etkilenmenin ne boyutta olduğunu ve krize ilişkin ne düşünüldüğünü bir de doğrudan pazarıcılardan ve alışveriş yapanlardan öğrenelim istedik. Hem pazarcısı hem de alışveriş yapan halk, krizden oldukça şikayetçi.

Meyve-sebze tezgahı olan **Süleyman Aktaş**, krizi şu sözlerle özetliyor: "**Parası olan, krizde daha da çok kazanıyor. Kriz parası olmayan vuruyor.**"

Satışlarının yarısından fazla düştüğünü söylüyor. "**Tahminen % 60'lık bir düşüş var. Eskiden kiloyla alanlar, şimdi taneyle alıyor**" diyor. Krizin nedenini neye bağladığını sordüğümüzde ise "nedenini baştakilere sormak lazım" diye cevaplıyor.

O sırada tezgahın alışveriş yapan bir iki kadın da lafa karışıyor ve diyorlar ki; "**Kriz sadece bizim gibileri etkiliyor. Cebi dolu olanlar için kriz falan yok. Onlar kazanmaya devam ediyor.**"

Biri alışverişini bitirip ayrılırken, emekli olduğunu öğrendiğimiz ve ismini vermek istemeyen diğeri konuşmayı sürdürüyor: "**Alım gücümüz iyice düştü. Eti zaten unuttuk. Sebze de artık zor alır olduk.**"

Bir diğer kriz "mağduru" ise, patates-soğan satan **Avni İnan**. Biz diğerleri ile konuşurken, yanına gitmemiz için işaret ediyor ve yanına gidiyoruz.

O da diğerleri gibi, satışların yarısından fazla düştüğünden yakınıyor. Benzin artışı için nakliye ücretleri pahalılaşmış, r'ışki da işçisine, işler iyice kötüleşmiş. Krizin holdinglere yaradığını düşünüyor o da. İşten çıkarmaların yoğunlaştığından, işsiz sayısının arttığından ve krizin getirdiği diğer yıkımlardan da söz ediyoruz. Daha sonra da herkese sorduğumuz soruyu ona da soruyor ve "**Peki krize karşı ne yapılmalı?**" diyor. Ve aldığımız cevap aşağı yukarı aynı oluyor "**Bir şeyler yapılmalı, ama ne?**" (Kartal)

Zamlar geri alınsın!

Bizler **1 Mayıs Mahallesi İK okurları** olarak ekonomik krizin yükünün zamlarla, işten atmalarla vb. emekçi halka yüklenmek istememesinin teşhiri için bir basın açıklaması yaptık.

İlk etapta okurlarımızla neden böyle bir tepki koymak gerektiğini tartıştık. Okurlarımızın da desteğiyle harekete geçtik. Basın açıklamasına çağrı için el ilanları çıkartarak, bunların dağıtımını gerçekleştirdik. Eylem günü cadde boyunca sesli ajitasyon yaparak halka eyleme katılmaları için çağrıda bulunduk. Kalvehanelerde yaptığımız konuşmalarda eyleme katılmaları için çağrıda bulunduk.

16 Kasım Pazar günü saat 16.00'da 3001 Caddesindeki Sima Düşün Salonu önünde alkışlarla eylemi başlattık. Basın açıklamasında "**Zam zulüm işkence işte faşizm- İK okurları/Partizan**" imzalı bir pankart açtık.

Daha sonra bir arkadaşımız basın metnini okudu. Basın açıklamasında "Gün emekçilerden boyun eğmesini bekleyenlere karşı, sesimizi

sokağa taşımının günüdür. Gün zamlara, işten çıkarmalara karşı emekçilerin dayanışmayı büyüterek, örgütleme ve mücadele etme günüdür" denildi. Açıklamada ayrıca derinleşen krizin etkileriyle birlikte devletin devrimci ve sosyalist basını kapatarak, yükselen muhalefeti engellemeye çalıştığı belirtildi. Basın açıklaması sloganlarla sonlandırıldı.

1 Mayıs Mahallesi İK okurları olarak, derinleşen krize ve yapılan zamlara karşı kısa süreli bir çalışma ile gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasında halktan olumlu tepkiler aldık. Ancak **1 Mayıs Mahallesi**'nde, devletin hemen hemen tüm eylemlere saldırılarından kaynaklı, insanların tepkilerini sokağa taşımak istediğini, fakat devlet teröründen kaynaklı bir çekince içinde olduğunu gözlemledik. Yapılan basın açıklamasıyla birlikte başlatmış olduğumuz çalışmaya, diğer devrimci ve demokratik kurumlarında dahil olacağı, ortak bir faaliyete dönüşürme yönünde adımlar atacağız.

(**1 Mayıs Mahallesi İK okurları**)

Krizin faturasını emekçiler ödemeyecek!

Son süreçte ardarda gelen zamlara karşı emekçilerin tepkisi de büyüyor. **12 Kasım Perşembe** günü saat 12.30'da Şişli'de bulunan Cevahir Otel önünde bir araya gelen Eğitim-Sen 3 Nolu Şube üyesi eğitim emekçileri, "**Krizin faturasını ödemeyeceğiz**" yazılı pankart açarak İGDAŞ binasına doğru yürüyüşe geçti. Eğitim-Sen 3 Şube Başkanı **Nebat Bülrek** "kriz bizi etkilemeyecek" diyen Erdoğan'ın krizin faturasını emekçilere kesmeye çalıştığını belirtti. (İstanbul)

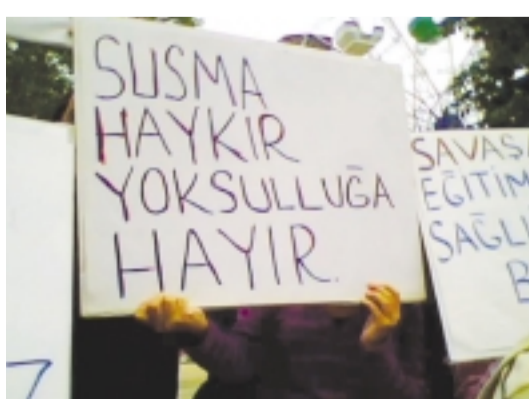
Okmeydanı halkı zamları protesto etti

AKP hükümetin doğalgaza yaptığını yüzde 22.5 zamma bir tepki de Okmeydanı halkından geldi. Aralarında demokratik kitle örgütleri ve partilerin yer aldığı kitle saat 17.00'de pankartlar açarak ve kortajler oluşturarak yürüyüşe geçti.

Eylem sırasında balkonlarda bulunan insanlar da, alkış tutarak ve tencereleyle vurarak AKP hükümetine tepkilerini gösterdi.

Eylem Sağlık Ocağı önünde yapılan basın açıklaması son buldu. Açıklamaya Eğitim-Sen 3 No'lu Şube de destek vererek kısa bir konuşma yaptı ve 29 Kasım'daki Ankara'daki eyleme çağrıda bulundu,

300 kişinin katıldığı eyleme katılan kurumlar şunlar; **Partizan, DHF, ESP, Okmeydanı Halkevi, Okmeydanı ÖDP, SODAP, EMEP, Yaşam Der ve TKP.** (Okmeydanı İK okurları)

Krize karşı kitle faaliyeti...

Sarıgazi'de, emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği krizin sonucu olarak yapılan zamlara karşı, devrimci ve demokratik kurumlar tarafından, **Krizin Yüküne Karşı Sarıgazi Halk Platformu** oluşturuldu. Platformun içinde yer alan kurumlar şunlar; **Partizan, ESP, DTP, EMEP, AKA-DER**, mahalle muhtarları ve bölgede bulunan yöre dernekleri.

Platform oluşturulmasından hemen sonra kitleleri bilinçlendirmek ve hareket geçirmek için bir dizi eylem ve etkinlik organize etmeye başladı. Düzenlenen etkinliklerden biri, **15 Kasım Cumartesi** günü, saat 18:00'de, **Tokat-Kızıdere Köy Derneği**'nde yapılan ve krizin nedenleri ve sonuçlarını anlatan 70 panelidi.

Bölge halkından 70 kişinin katılım sağladığı panelde Marmara Üniversitesi'nden **Doç. Dr. Berna Müftüoğlu** bir sunum yaptı. Müftüoğlu sunu-

munda, krizin sistemin yanlış politikaları sonucunda oluşmadığını, kapitalizmin doğası olarak ortaya çıktığını vurguladı ve buna karşı emekçilerin birarada, örgütlü bir karşı koyuş göstermesi gerektiğini anlattı. Daha sonra söz alan dinleyiciler de yaşadıkları deneyimlerden örnekler vererek, neler yapılması gerektiğini aktardılar.

Platform **16 Kasım**'da da bir basın açıklaması yaptı. Eylem günü saat 15:00'de toplanan kitle, açılan pankart ve dövizlerle birlikte açıklamanın yapılacağı yere kadar sloganlarla yürüdü. 150 kişinin katıldığı basın açıklamasında, zamlara, işten çıkarmalara karşı örgütleme ve tepkimizi sokağa taşımak gerektiği belirtildi. Açıklama, alkış ve sloganlarla bitirildi.

Basın açıklaması bittikten sonra platform adına konuşan bir arkadaş eylemlerin devam edeceğini söyledi. (Sarıgazi Partizan)